

A. C. MEYER

Cadu^{și} Mari

Această carte este dedicată tuturor Mariilor din noi. Nu uitați niciodată cât de frumoase sunteți, dragi cititoare, indiferent de forma, părul sau culoarea pielii. Fiți mândre de voi, pentru că sunteți speciale!

Copyright 2018: Falling for her by A. C. Meyer

Translation: Raluca-Liliana Antonescu

Mari

Țâââââââr! Țâââââââr!

O, la naiba! Mă răsucesc în pat și opresc soneria telefonului în timp ce încerc să mă trezesc. Urăsc să mă trezesc devreme. Trezitul devreme este atât de greu încât am nu mai puțin de opt – da, OPT - alarme programate, una la cincisprezece minute, doar ca să mă dau jos din pat și să fiu gata la timp pentru muncă.

Mă ridic încet, întinzându-mă și mă îndrept spre baie pentru un duș cald și minunat ca să mă pregătesc pentru încă o zi la Be, una dintre cele mai respectate reviste de modă din țară.

De trei ani sunt asistenta personală a CEO-ului, Carlos Eduardo Moraes. Este o muncă provocatoare și obositoare care necesită multă creativitate și compromisuri din partea mea. Plec mereu la muncă la aceeași oră în fiecare zi, însă nu știu niciodată la ce oră o să mă întorc acasă. Însă, acumulez cunoștințe care mă ajută mult la cursul de afaceri de la universitate.

Be este un loc grozav unde să lucrezi. Câștig bani frumoși, am multe beneficii și șansa de a obține o diplomă de masterat la o universitate bună – cu toate costurile plătite de companie. Îmi iubesc locul de muncă, chiar dacă există câteva lucruri care mă deranjează, în special felul în care mă tratează majoritatea oamenilor de acolo.

Bine, poate spunând majoritatea oamenilor este un pic nedrept. Majoritatea colegilor mei sunt de fapt foarte drăguți. Problema sunt modelele, agenții lor și oamenii lor de legătură. Deși încerc să fiu drăguță cu toată lumea, sunt clar diferită de majoritatea persoanelor care lucrează în acest domeniu.

Ies de la duș și mă întorc în camera mea să mă îmbrac. Mă opresc în fața oglinzii și mă uit câteva clipe la mine, la părul meu lung și castaniu, la fața mea obișnuită și la corpul meu care nu se încadrează deloc în standardele de frumusețe pe care le văd zilnic, nici măcar în cele impuse de societate.

Poți să-mi spui că sunt diferită. Nu mă deranjează, ba chiar dimpotrivă. Lais, cea mai bună prietenă a mea spune că semăn cu femeile din reclamele la produsele Dove, o femeie obișnuită sau „normală”. Femeia tipic braziliană cu un corp curbat exact acolo unde trebuie. Cea care în loc de mărimea 34 poartă mărimea 40.

Mă scutur de aceste gânduri – nu mă vor duce nicăieri – și mă concentrez să mă pregătesc pentru muncă și să ajung la timp. Șeful meu este grozav, însă urăște întârzierile. Și nici măcar nu am început cu ritualul lui de dimineață.

Dau drumul la muzică, iar vocea melodioasă a cântăreței umple camera. În timp ce cânt, mă îmbrac cu o fustă creion neagră care face minuni pentru corpul meu și o cămașă albă de mătase cu mâneci scurte.

Mă încalț apoi cu o pereche de pantofi cu toc nude și îmi închei look-ul cu o pereche drăguță de cercei și o brățară. Dacă există un lucru de care sunt mândră, acesta este stilul meu. Poate că nu sunt una dintre modelele din revistă, însă sunt întotdeauna bine îmbrăcată și elegantă, pregătită pentru orice.

Mă machiez repede în timp ce telefonul mobil începe să sune. Chipul amuzant al prietenei mele apare pe ecran.

- Hei!

- Bună-dimineața, Mari! Am ajuns. Microbuzul nu o să ne aștepte! Folosește mereu aceeași placă zilnic. Zâmbesc, luându-mi jacheta și poșeta.

- Vin! Locuim în Méier, o suburbie din Rio de Janeiro. Amândouă lucrăm în partea opusă a orașului și avem norocul să avem un microbuz care ne duce de la Méier la Leblon, ceea ce este foarte rar. Lais coboară înaintea mea la Botafogo, iar eu mă opresc la Ipanema unde se află Be - revista de modă pentru care lucrez. Biroul este foarte elegant și modern și are o vedere incredibilă la ocean.

Iau liftul, încă aranjându-mi hainele, iar când ajung la parter o văd pe Lais vorbind cu unul dintre vecinii mei, Marcio. Frumos, douăzeci și cinci de ani, deține un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbați în mall-ul din zonă. Este un tip super cuceritor.

- Ia uite cine e aici, frumoasa Mariana, începe el, zâmbind în felul său curtenitor. Deși ne taie răsuflarea, știm că nu este tipul potrivit cu care să vrem să ne încurcăm. Este cu siguranță rețeta pentru inimi frânte.

- O, bună Marcio! Să mergem, Lais. Am întârziat, spun eu în grabă și ne luăm la revedere, în drum spre microbuz.

- O, Mari, tipul este trăsnet!

- Știu, dar nu e pentru noi. Hai! Să mergem!, glumesc eu în timp ce ea bufnește în râs.

Lais și cu mine suntem prietene de la grădiniță. Am crescut în același cartier, am mers la aceleași școli, iar mamele noastre sunt prietene de mulți ani. Când am decis să ne mutăm din casa părinților noștri când am împlinit douăzeci și doi de ani, nimic nu a fost mai natural decât să ne mutăm aproape una de cealaltă. Suntem atât de apropiate încât reușim să ne dăm seama ce gândește cealaltă cu doar o singură privire. Știu totul despre ea și ea știe totul despre mine.

Ei bine, aproape totul.

- Ce mai face șeful tău super atrăgător? Încă se mai întâlnește cu tipa aia gen Barbie?, întreabă ea, făcându-mă să râd.

Vă amintiți când am spus „aproape totul”? Ceea ce Lais nu știe este că sunt îndrăgostită de „șeful meu atrăgător”. Știu, nu-mi arunca privirea aia. Sunt pe deplin conștientă că șeful meu nu este interesat de mine. El se întâlnește cu fete gen Barbie, iar eu nu sunt una dintre ele. Dar, pot să mă uit în continuare, nu?

- O, nu, acum se întâlnește cu un fel de aspirantă Gisele Bundchen cu sâni mari, îi răspund eu râzând. Deși sunt atrasă de el – și când îl vei întâlni vei vedea de ce – îmi continui viața și nu-mi fac speranțe. Este superb, dar se întâlnește doar cu modele, așa că mă va vedea mereu doar ca pe asistenta lui și nimic mai mult.

Sosește microbuzul și ne îndreptăm spre serviciu, discutând tot drumul. Acest microbuz a dus la serviciu același grup în fiecare zi în ultimii trei ani, așa că acest drum este întotdeauna o plimbare distractivă. Ceea ce este esențial pentru starea mea de bine după trezirile atât de matinale.

Când ajungem la Botafogo, Lais mă îmbrățișează și mă ciupește de obraz.

- Dă-mi un mesaj când ajungi!, își ia ea rămas bun, făcându-mi cu mâna. Vorbim în fiecare zi în timpul orelor de lucru, iar asta nu ne-a împiedicat niciodată să ne ducem la bun sfârșit sarcinile de lucru. Să vorbim una cu cealaltă la telefon face parte din rutina noastră zilnică.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, ajungem pe Bulevardul Vieira Souto, una dintre cele mai bogate străzi din oraș și, de asemenea, sediul Be.

- Iată-te, micuță Mari! Am ajuns! spune Ruan, șoferul, zâmbind. Cobor în fața clădirii, respirând aerul oceanului în timp ce mă pregătesc să o las în urmă pe Mari, fata obișnuită, și să devin Mariana Costa, asistenta competentă a lui Carlos Eduardo.

Cadu

Astăzi va fi o zi grea.

Trei întâlniri, una dintre ele cu echipa, pentru a discuta despre avanpremiera numărului de luna viitoare, care este nasol. Pagini și iar pagini gata să meargă direct la coșul de gunoi. Știam că trebuie să găsesc un nou editor, însă am tot amânat. Renée fusese alături de noi dintotdeauna și știam că concedierea va fi un șoc pentru ea.

Cobor din mașină, după ce am parcat în garajul clădirii în care se află biroul Be, revista de modă pe care am „moștenit-o” de la tatăl meu ca pedeapsă pentru toți anii mei de „adolescent nebun” (cuvintele lui, nu ale mele), în loc de una dintre cele mai serioase reviste din grupul nostru, așa cum mă așteptam, și care acum era toată viața mea.

Îmi pun sacoul înainte de a urca în lift. O scurtă privire în oglinda din lift... îmi place ce văd. Costumul croit și cravata de mătase ajută la formarea imaginii unui om de afaceri de succes.

În timp ce aștept ca liftul gol să mă ducă la etajul al doisprezecelea, îmi verific ceasul și zâmbesc la gândul că Mariana, asistenta mea super-competentă, îmi va face cafeaua și mi-o va aduce în birou după exact trei minute de la momentul la care ajung.

Lucrează cu mine de trei ani și este excelentă. Are idei bune și e o gură de aer în

lumea oarecum plastică în care trăim. La naiba, sunt atât de poetic astăzi, îmi zic în sinea mea. Avem o relație profesională frumoasă și sunt norocos să pot conta pe cineva care, mai mult decât orice altceva, este capabil să mă suporte în zilele capricioase și să-mi țină rutina în frâu.

Liftul se oprește la etajul meu și trag adânc aer în piept, pregătindu-mă să-l las în urma mea pe Cadu, omul pasionat de muzică și plajă, și să devin Carlos Eduardo Moraes, redactorul șef al uneia dintre cele mai mari reviste din țară. Mă îndrept spre intrare și recepționera zâmbeste larg când mă vede. Este o fată frumoasă, dar creierul ei nu este mare decât o nucă.

- Bună dimineața, domnule Carlos Eduardo!, mă salută ea. Zâmbesc și dau din cap. Mă îndrept spre biroul meu, răspunzând la multele salutări de dimineață. La jumătatea drumului spre birou, creierul meu a trecut deja în modul de lucru și merg pe hol gândindu-mă la tot ce trebuie să facă Mariana înainte de întâlnirile de astăzi. De asemenea, o voi ruga să arunce o privire la editorii concurenților noștri. Poate reușesc să cooptez pe cineva la noi?

Intru în biroul meu și ceea ce văd îmi zguduie lumea. Mariana este pe podea lângă biroul meu, cu spatele la ușă, adunând o grămadă de hârtii împrăștiate pe jos. Ea mormăie ceva despre faptul că hârtiile par vii, dar tot ceea ce pot vedea eu sunt acele picioare uimitoare și corpul ei pe care nu știu cum de nu l-am văzut până acum. Doamne, unde a ascuns toate astea? Dintr-o dată se ridică brusc și, când se întoarce, este îmbujorată. Părul ei, de obicei în coadă, este acum lăsat liber, făcând-o să arate incredibil de seducătoare.

- O, domnule, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că sunteți aici. Tocmai pregăteam hârtiile astea și apoi au căzut, se scuză ea, răvășită. Nu pot să nu zâmbesc la privirea ei atât de stânjenită. Mariana este definiția perfectului și, văzând-o așa, a făcut-o să pară aproape... umană!

- E în regulă, Mariana. Oare ar trebui să mă aștept să îmi aduci în curând cafeaua sau risc să o verși pe mine?, nu pot rezista eu să nu glumesc.

Pare derutată. Avem o relație bună, dar cu greu glumim unul cu celălalt. Sunt un om haios, amuzant, dar nu la serviciu. Nu știu ce mi-a venit, dar comentariul mi s-a părut... potrivit. Ea îmi zâmbește timid și, la naiba, nu știu ce tocmai s-a întâmplat, dar m-am simțit ca în ziua în care Rodrigo m-a lovit puternic în stomac în timpul unui antrenament de jiu-jitsu. A fost neașteptat. A ratat pumnul și m-a lovit, lăsându-mă fără suflare, la fel ca acum.

- Nu. Ea zâmbește și fața i se colorează într-un roșu aprins. Cine mai roșește în zilele noastre? Promit că nu o voi vărsa, continuă ea, încă zâmbind. Apoi își trece o șuviță de păr după ureche, ochii mei urmărindu-i mișcarea. Roșește din nou, iar eu scutur din cap, încercând să ies din transa în care par să mă aflu.

- Mulțumesc, Mariana. Voi fi în biroul meu. Nu trebuie să te grăbești cu cafeaua aia, spun și mă îndrept către scaunul din spatele biroului, încercând să înțeleg ce naiba mi se întâmplă. Închid ușa și merg direct la fereastră, rugându-mă ca priveliștea frumoasă la ocean de pe plaja Ipanema să poată șterge din cap acea imagine seducătoare și să mă liniștească.

Am o întâlnire cu agenții de publicitate într-o jumătate de oră și să-i las să vadă cum mă afectează brusc asistenta mea... ei, asta cu siguranță nu va da bine.

Mari

O, Doamne! Bineînțeles că așa ceva nu putea să mi se întâmple decât mie. Carlos Eduardo a trebuit să intre exact atunci ca să mă vadă pe podea strângând acele dosare? Și ce a fost remarca despre cafea? Întotdeauna a fost drăguț, dar nu genul care să glumească. S-a comportat întotdeauna profesionist, la fel ca mine.

Telefonul suna încontinuu când am intrat în birou. Nici nu am avut timp să îmi prind părul înainte să ajungă el aici. Mă îndrept spre mica bucătărie, anexă a biroului, și aproape că leșin când îmi văd reflexia în geamul dulapului. Pornesc aparatul de cafea și fug la baie. Părul meu este dezordonat și sunt îmbujorată. La naiba! Bineînțeles că se uita amuzat la mine. Nu semăn deloc cu asistenta lui. Respir adânc și mă întorc în biroul meu. Îmi iau poșeta și mă închid din nou în baie. Îmi prind părul într-o coadă - simplu, dar profesionist. Îmi fac repede un retuș la machiaj și îmi îndrept hainele. Iată! Acum semăn mult mai mult cu felul în care mă vede Big Boss, așa cum îmi place să-l numesc, în fiecare zi.

Ies din baie și fug la birou să-mi pun lucrurile înapoi acolo unde le e locul, apoi mă întorc în bucătărie. Pun pe o tavă cafea, apă și prăjituri cu unt. Big Boss, în ciuda faptului că pare foarte serios, are un fel de apetit de adolescent când vine vorba de mâncare. Îi plac prăjiturile. Și uneori, în mijlocul după-amiezii, îmi cere să-i aduc un pachet de M&M cu arahide de la automatul de la etajul doi. Nu știu cum reușește să se mențină în formă atât de bine dat fiind că mâncare nesănătoasă consumă.

Respir adânc, afixez cel mai profesionist zâmbet al meu și ciocăn, deschizând ușa încet. Iisuse, ce zi! Îl văd stând în fața ferestrei cu vedere la ocean, în loc să stea lângă birou, iar fundul lui...

Intru și mă îndrept spre biroul lui, așa cum fac întotdeauna. Îi torn cafea, apă și îi servesc prăjiturile în liniște deplină, de teamă să nu-l deranjez. Poate că se gândește la ceva important care ar putea schimba industria modei braziliene așa cum o știm noi. Doamne ferește să stau în calea lui. Carlos Eduardo este un lider bun, dar nu mi-ar plăcea să-l enervez. E drăguț, dar numai până la un anumit punct.

Îl aud oftând în timp ce mă pregătesc să plec. Când sunt lângă ușă, vocea lui joasă și răgușită îmi oprește mișcările.

- Ar trebui să îți lași părul liber, Mariana. Să strângi ceva atât de frumos este o crimă, îl aud spunând, iar când mă întorc, îl văd cum își bea cafeaua așezat la birou, cu ochii fixați în computer, de parcă nu ar fi spus nimic.

Poate îmi pierd mințile. Dau din cap și mă întorc în birou. Cred că eu sunt cea care are nevoie de o cafea acum.

Îmi iau o ceașcă și, în cele din urmă, îmi pornesc computerul. Imediat ce îmi deschid Messenger-ul văd că am deja șase mesaje de la Lais:

Lais: Bună!

Lais: Hei! Unde ești?

Lais: Ai uitat de mine?

Lais: UNDE EȘTI? Sunt în grevă doi cu șeful meu. Îmi vine să-l omor!

Lais: Tipul acela tare de la contabilitate tocmai a fost aici. Mi-a adus ciocolată și m-a întrebat dacă nu vreau să merg la concertul trupei sale weekend-ul ăsta. Vrei să vii? Jur că nu e muzică country!! ☹

Lais: e nasol când mă lași să aștept :/

Mari: Nu mai fi așa dramatică. Am avut o dimineață GROAZNICĂ!

Lais: Pe o scară de la 0 la 10, cât de fierbinte a fost „el” azi?

Avem un obicei de a crește zilnic „fierbințeala” lui Big Boss, însă azi am fost prea uluită pentru a-i putea acorda mai puțin de nouă.

Mari: Nouă.

Lais: NOUĂ? Serios? O, Doamne!

Mari: Revin imediat. Intruși la orizont!

Îmi închid Messenger-ul când îi văd pe Fernando și Miguel. Sunt colegii mei, dar nu-mi plac foarte mult. Ei lucrează aici, dar încearcă în mod constant să forțeze un fel de prietenie cu Big Boss, în special Miguel, care n-are nicio idee. Nu este deosebit de selectiv și asta se aplică pentru toți cei din birou. Va lua tot ce poate.

“Deci, hai s-o facem... O să-ți dau luna. Tu o să mi te oferi... Mari, Mariana... ”, cântă Miguel o melodie care include numele meu, așa cum face de fiecare dată când mă vede.

Fernando râde și încearcă să-și ascundă zâmbetul tușind, iar Miguel încearcă să se apropie, însă mă grăbesc să ridic telefonul pentru a-l anunța pe Carlos Eduardo că au sosit.

- Domnule, Fernando și Miguel sunt aici. În regulă, mulțumesc. Îmi transmite că pot să-i poftesc înăuntru, iar eu mă ridic pentru a-i conduce la ușă.

Ei fac un gest, ca pentru a mă pofti să o iau înainte, iar când ajung la ușă mă întorc pentru a le face loc să intre. Atunci îi surprind că se uită atent la fundul meu. Mă holbez la ei și nici măcar nu par să fie stânjeniți. Le indic biroul și, chiar înainte de a închide ușa, ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Carlos Eduardo. Se încruntă când vede expresia mea clar supărată, apoi aruncă celorlalți doi o privire dezaprobată și spune:

- Voi doi ați supărat-o iar pe asistenta mea?

- Este foarte atrăgătoare, spune Miguel, iar Carlos Eduardo îl întrerupe.

- Stai departe de ea! Mariana nu este deloc ca acele pițipoance de la departamentul de modă, continuă el, părând foarte serios. În sfârșit, închid ușa șocată. Mediul companiei a fost întotdeauna unul favorabil unui astfel de flirt. Mulți tineri și femei frumoase lucrează aici. Dar asta nu m-a inclus niciodată. Și, cu siguranță, nu până în punctul în care Big Boss să se implice.

Mă întorc la birou și redeschid Messenger-ul.

Mari: Scuze, doi nenorociți în încăpere.

Dimineața trece rapid cu o serie de întâlniri, iar după-amiaza s-a dovedit a fi și mai complicată. Avem trei întâlniri importante programate, iar eu trebuie să particip la toate.

La prânz, Carlos Eduardo iese din birou și, pentru prima dată în acea zi, îmi permit să-l privesc mai bine. Arată superb, ca întotdeauna. Părul lui închis este dezordonat, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori și cu câțiva centimetri mai lung decât v-ați aștepta de la redactorul șef al unei reviste. Poartă un costum gri care se potrivește perfect cu corpul lui puternic și bronzat. Barba lui pare ușor nerasă și, deși asta l-ar face pe oricare alt bărbat să pară neglijent, pe el îl face să arate mai sexy.

- Mariana, ies să iau prânzul, spune el, trezindu-mă din visare. Mă întorc înainte de ora două, bine?

- Hm... da... ok, răspund eu, blestemându-mă în tăcere. Proasto! Nu poți să lași

garda jos și să te uiți la el ca un câine la un os!

Zâmbește, părând amuzat, apoi pleacă la masă. Îmi place să mă aflu într-un birou gol; mă duc și eu la masă. Mai bine mă grăbesc ca să am timp să mă pregătesc pentru întâlnirile de mai târziu.

Cadu

S-au întâmplat atât de multe astăzi încât am decis să iau singur prânzul într-un restaurant de lângă plajă care îmi place foarte mult. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la ce surpriză s-a dovedit a fi Mariana. Este cu adevărat frumoasă și sunt surprins că nu am văzut asta până acum. Chiar a trebuit să îi dau lui Miguel, cel mai mare lingău din cadrul companiei, o lecție ca să o lase în pace. Mariana este o fată liniștită, nu ca celelalte fete de la revistă care se întâlnesc mereu cu cineva. De fapt, este deconcertant cât de mult m-am gândit la ea.

Stând lângă o fereastră uriașă, arunc o privire spre plajă. Iubesc marea. Sunt câteva zile, ca azi, când abia mă abțin să nu mă dezbrac, să-mi iau placa de surf și să plec să înot și să uit de lumea din jurul meu. Deodată, ceva îmi atrage atenția. Ea este acolo, așezată pe o bancă lângă plajă. Cu părul în vânt și un zâmbet pe buze, arătând ca o nimfă care tocmai a ieșit din mare. Ce este în neregulă cu mine? Sunt obsedat de Mariana și habar nu am de ce. Îmi trec degetele prin păr și chem ospătarul, cerând nota de plată. După ce achit, îmi urmez impulsurile, lucru ciudat pentru mine, și traversez strada, îndreptându-mă spre plajă. Stă cu spatele la mine, privind direct spre ocean. Mă așez în liniște lângă ea când, dintr-o dată, se întoarce și lasă să îi scape un țipăt.

- O, Dumnezeule! Încercați să mă omorâți?, spune ea, cu mâna la piept.

- Îmi pare rău, Mariana. Nu am vrut să te sperii... răspund eu, neștiind ce altceva să zic.

- Hm... ce faceți aici?, întreabă ea, părând curioasă. Știam că nu fusese o idee

bună. Nici măcar nu știam ce fac aici. Sunt un tânăr de douăzeci și șase de ani, de succes și cu experiență, care se comportă ca un băiat de cincisprezece ani.

- Îmi luam prânzul. Apoi te-am văzut, spun eu, și mă opresc imediat înainte de a spune altceva pentru care nu voi avea nicio explicație. Vântul îi poartă parfumul spre mine. Este dulce, fin și profund feminin. Închid ochii, purtat de parfumul ei.

Când îi deschid, ea mă privește cu o expresie amuzantă, de parcă aș fi nebun sau așa ceva. Poate chiar sunt.

- Este totul în regulă?, întreabă ea, încercând să zâmbească. Dau din cap.

La naiba! O să creadă că sunt un fel de idiot. Ridic privirea și mă concentrez asupra mării. Apoi aud un râs. Când mă uit la ea, văd că chicotește, încercând din răspuț să se abțină să nu râdă în hohote.

- Ce este?, întreb eu și văd cum obrații ei se colorează în roz după ce a râs de mine.

- Îmi pare rău. Doar că nu v-am văzut niciodată rămânând fără cuvinte. Este drăguț, spune ea, apoi râde puțin mai tare. Drăguț? Nimeni nu m-a numit vreodată drăguț.

- Mă bucur să văd că cineva se distrează, spun eu serios, iar ea se oprește brusc și se uită brusc la mine. Ce mai este acum?, întreb eu curios.

- Îmi pare rău. Chiar nu a fost frumos să râd astfel de dumneavoastră, domnule Carlos Eduardo, murmură ea, privind în jos. Simt un impuls puternic să-mi întind mâna și să-i împing o şuviță de păr după ureche.

- Cadu, spun eu, incapabil să mă opresc.

- Scuze?, își ridică ea privirea surprinsă.

- Aici, în afara biroului, sunt doar Cadu, Mariana.

Acum îmi zâmbește cald.

- Mari, spune ea, iar eu îi răspund la zâmbet.

Vântul îi mângâie părul negru și nu mai pot rezista dorinței de a-l atinge. Întind mâna și îi trec o şuviță de păr în spatele urechii, iar ea închide ochii. Este ca și cum aș trăi o experiență în afara corpului, blocat într-o altă dimensiune. Habar nu am ce se întâmplă cu mine, dar parcă un fel de magnet mă trage spre ea. Deodată, un zgomot puternic ne sperie pe amândoi și îmi trag mâna înapoi.

- Ce-a fost asta?, întreb, confuz, iar ea își scoate telefonul mobil dintr-un buzunar al bluzei, la nivelul sânilor. O, Doamne! Ea va fi moartea mea.

- Alarma mea, spune ea, oprind-o.

Mă face să râd. Are o mulțime de alarme setate pe telefon.

- Câte alarme ai acolo?, întreb eu curios. Ea râde.

- Câteva. Șeful meu are multe programări. Pare amuzată, iar eu zâmbesc. Ar trebui să ne întoarcem, nu?, întreabă ea, iar eu dau din cap. Ți-a mâncat pisica limba?

Râd. Nu seamănă cu nicio femeie dintre cele cunoscute de mine.

- Nu. O pisicuță m-a lăsat fără cuvinte, răspund eu, incapabil să-mi controlez tonul de flirt. Mari zâmbește într-un mod minunat.

Ne întoarcem spre birou în liniște și, când aproape am ajuns, Mari începe să redevină sobră. Își ia elasticul de păr de la încheietură și și-l strânge în obișnuita ei coadă, arborând imediat o postură profesională. Suntem singuri în lift și, deodată, sunt conștient de prezența ei vibrantă lângă mine. Zâmbim unul altuia, dar păstrăm tăcerea. Pentru prima dată în viața mea, am rămas fără cuvinte, dar nu e nevoie să vorbesc deloc.

Când ajungem la etajul nostru, îi țin ușa. Ne îndreptăm spre birou în tăcere. O las intenționat pe Mari să meargă înainte și admir unduirea ușoară a șoldurilor ei. Niciodată nu m-am implicat în vreo relație cu cineva cu care lucrez. Aceasta a fost regula mea încă din prima zi, însă acum orice regulă pare irelevantă. Nu mă pot gândi decât la zâmbetul ei delicat și la cât de mult aș vrea să-mi lipesc buzele de ale ei și să văd dacă sunt la fel de moi pe cât par. Intrăm în birou, iar ea îmi

zâmbește.

- Mulțumesc pentru companie.

- Oricând, Mari. Îi spun după numele folosit de prieteni, iar ea zâmbește și se îndreaptă spre toaletă. Trag aer adânc în piept și deschid ușa biroului meu. Mă așez pe canapeaua din piele neagră, simțindu-mă de parcă tocmai aș fi fost lovit de un camion, fără să fi avut măcar timp să îi văd numărul de înmatriculare.

Mari

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: COD ROȘU

Mă hiperventilez în baie. Șeful meu a fost răpit și înlocuit de un bărbat ciudat și fermecător!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: COD ROȘU

OMG! Ce s-a întâmplat? Un nou șef?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: COD ROȘU

Nu! Cel vechi, dar reciclat. O, Doamne, amețesc. Este încântător.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: COD ROȘU

WTF? De ce ne mai trimitem mesaje în loc să ne sunăm? Te sun acum.

Sunetul telefonul mă face să tresar.

- Poți, te rog, să-mi explici ce se întâmplă?, ți-pă ea la mine.

- Nu știu ce să spun. Eram la plajă, admirând oceanul când, deodată, a apărut el de nicăieri și am avut cea mai ciudată conversație!

- Ce a spus?

- Păi... a spus că în afara biroului este Cadu!, îi explic eu, confuză, iar Lais râde în hohote.

- Ei bine, slavă Domnului că este Cadu și nu Eduarda, nu? Ar fi putut spune că îi place ceea ce ne place și nouă!, glumește ea și începem să râdem amândouă.

- Lais, are gropițe! Gropițe! Încă nu-mi vine să cred ce situație suprealistă a fost.

- Cât de fierbinte a fost pe o scară de la zero la zece?

- Unsprezece! Doisprezece! Cincisprezece!, răspund eu emoționată, continuând să râdem. Aud un zgomot venind din telefonul meu. O altă alarmă. La naiba! Trebuie să plec. În curând trebuie să înceapă ședința, iar eu trebuie să pregătesc sala.

- Bine, Mari, ar fi bine să îți notezi fiecare detaliu, ca să nu uiți nimic. Vreau să îmi povestești totul în seara asta!

- Așa o să fac, îmi iau eu rămas bun, apoi ies din baie.

Mă opresc pe la birou pentru a-mi lua materialele necesare, apoi mă îndrept spre sala de conferințe, exersând unele dintre acele exerciții de respirație pe care le-am învățat pe YouTube. Așez mapele cu materialele pe masă și încep încet-încet să mă relaxez, permițându-i Marianeii Costa să îi ia locul lui Mari. Asta până când Big Boss își face apariția împreună cu echipa și îi simt privirea pătrunzătoare în timp ce toată lumea se așază la locurile sale. Când mă întorc să-l „înfrunt”, îmi face cu ochiul. Dacă aveam o slăbiciune pentru el înainte, acum sunt complet pierdută.

Mari

După episodul ciudat de luni, m-am întâlnit foarte puțin cu Cadu. Am avut o serie de întâlniri și marți seara a trebuit să zboare în grabă la São Paulo pentru a rezolva o problemă la o altă sucursală. Am decis că ziua de luni fusese o anomalie în mijlocul relației noastre profesionale și am ales să o ignor. Abia dacă reușisem să înțeleg ce s-a întâmplat și nu eram pregătită să-i fac față.

Vineri seara, eu și Lais am ieșit să dansăm. Ne plăcea să mergem săptămânal în diferite cluburi, dar scopul nostru a rămas același: să ne relaxăm dansând. Astăzi, mergem la un club din Lagoa, unde unul dintre colegii lui Lais a spus că va cânta o trupă rock internațională.

Îmi fac rapid un duș, apoi deschid șifonierul căutând ceva de îmbrăcat. În astfel de zile îmi place să mă îmbrac diferit de restul săptămânii. Am lăsat-o în urmă pe Mariana cea elegantă și profesionistă, cu costumele și rochiile ei, pentru a deveni Mari, fata veselă și jucăușă.

Îmi iau o pereche de blugi skinny prespălați, un tricou negru strălucitor și o pereche de pantofi cu toc. Îmi usuc părul, lăsându-l liber și ondulat, diferit de felul în care îl port la birou. Când încep să mă machiez dau drumul la muzică și încep să fredonez, puțin pe lângă.

Sunt o persoană muzicală. Îmi plac toate tipurile de muzică și îmi place să cânt și să dansez. De aceea, îmi place să-mi petrec astfel serile de vineri. Aceasta este singura zi în care mă pot elibera de toată energia pe care o acumulez în mine toată săptămâna.

Îmi aplic machiajul, evidențiindu-mi ochii cu creionul dermatograf, apoi îmi aplic o nuanță deschisă de ruj pe buze. Mai arunc o ultimă privire în oglindă și chiar îmi place ceea ce văd. Tot ce am nevoie acum este o poșetă mică pentru banii și telefonul meu. Îndes totul înăuntru când telefonul mobil începe să sune.

- Mariana, știi că mai ai și tu o mamă, nu?, începe mama conversația râzând.

- Bună, mamă! Da, n-am uitat. Ce mai faci?

- Sunt bine! Te pregătești să ieși cu Lais? I-a zis mamei ei că merge la Lagoa.

Mamele noastre bârfesc mereu și completează să obțină informații de la noi.

- Da. De fapt, chiar mă pregăteam să plec, mamă. Mergem la un concert.

- Ai grijă, iubito! Să iei un taxi.

- Așa o să fac. Mai vorbim, mamă!, spun eu, amuzată de conversația noastră, apoi mă îndrept spre clădirea în care locuiește Lais, fredonând încă melodia pe care o ascultam.

După ce am așteptat aproape patruzeci de minute ca Lais să fie gata, într-un final îl sunăm pe Luiz - șoferul de taxi în care aveam încredere să ne conducă la și de la fiecare petrecere - pentru a ne duce acolo. Suntem foarte emoționate, râdem și glumim tot drumul, până când Lais devine brusc serioasă.

- Ce este?, o întreb eu îngrijorată.

- Nu știi! Este doar... un sentiment ciudat.

- Ciudat cum? O, Doamne! Urăsc prostia asta cu al șaselea simț. Se pare că de fiecare dată când cineva spune că are un sentiment ciudat, ceva rău pare să se întâmple. Luiz se uită la mine și își face cruce de trei ori.

- Nu știu... Este ca și cum ceva rău este pe cale să se întâmple, știi? Ceva mare.

- Poate îți vei găsi un iubit, spune Luiz și râdem amândoi.

- O, Luiz, nu cred. Locul ăsta în care mergem este plin de oameni bogați. Nici măcar nu se vor uita la noi. Când o să le spunem unde locuim, o să fugă direcția opusă, spune Lais și începem să râdem.

Și are dreptate. Aproape de fiecare dată când ieșim și ne întâlnim cu tipi care locuiesc în partea de sud a orașului, totul se încheie. Știam că este un fel de localism, dar era de înțeles. Ei locuiau departe și, firește, existau multe femei frumoase care locuiau mai aproape și niciun bărbat nu vrea să treacă prin astfel

de probleme. Cu excepția situației în care își pierdeau capul după cineva.

- Pierderea lor. Sunteți drăguțe și aveți și slujbe. Dacă fiul meu ar fi un pic mai mare, i-aș spune să o aleagă pe una dintre voi să o scoată la o întâlnire, spune Luiz și râdem toți trei, amintindu-ne că fiul lui drăguț are doar doisprezece ani.

În scurt timp, trecem prin tunel și vedem frumosul cartier Lagoa. Vremea este caldă, iar noaptea înstelată ne oferă perspectiva unei seri distractive. Luiz oprește taxiul în fața barului, își ia banii și ne spune să-l sunăm când suntem gata să ne întoarcem. Acesta a fost întotdeauna aranjamentul nostru.

Barzinho este o casă veche din cărămidă care a fost cândva gazda unui club privat. Barul se află la parter unde sunt multe mese și oameni care își savurează băuturile. La ultimul etaj se află un ring de dans și o mică scenă.

- Vrei să bei ceva, Mari?, mă întreabă Lais și eu dau din cap că nu. Abia aștept să merg sus și să dansez. Ea râde, citindu-mi gândurile. Urcăm scările. Sus pare destul de aglomerat.

Trupa cântă una dintre melodiile mele preferate. Ajunsesem de abia un minut și sunt deja pe ringul de dans cu prietena mea, dansând și cântând împreună. Sunt astfel de momente când ascult genul acesta de muzică și simt cum mă lovește dorința puternică de a avea pe cineva lângă mine. Am fost dezamăgită de relațiile pe care le-am avut în general, dar ar fi frumos să am pe cineva cu care să dansez lent.

Orele trec și cântăm fiecare melodie pe care o cântă și trupa. Lais și cu mine dansăm, vorbim și râdem.

Încă mai cânt când, deodată, simt cum cel mai ciudat sentiment pune stăpânire pe mine. Este această atmosferă ciudată, ca și cum ceva m-ar chema dar nu pot spune ce este. Mă uit în jur și nu văd nimic, dar simt fluturi în stomac și o furnicătură rece pe ceafă. Dacă aș fi băut ceva, aș fi putut da vina pe alcool, dar n-am băut nimic. Apoi, ochii mei întâlnesc o pereche de ochi căprui seducători. Văd gropițe care apar, făcându-mă să mă simt brusc amețită.

Oare ce ar trebui să faci când ieși într-un club și te întâlnești cu șeful tău atrăgător care se uită la tine de parcă ai fi o înghețată mare? Fugi!

Cadu

De obicei nu ies vineri seara, mai ales după o călătorie obositoare. Dar Rodrigo fusese atât de insistent încât nu puteam să spun nu. Este unul dintre prietenii noștri de la serbarea facultății și Barzinho este aproape de casă.

- Mergem, stăm o oră sau două și apoi mergem acasă. Îmbătrânești, omule!, se plânge Rodrigo și, într-un final, sunt de acord să-l însoțesc. Este mai ușor decât să-l refuz și să-mi petrec restul vieții auzindu-l vorbind despre asta.

Ajung acasă de la aeroport și fac un duș rapid. Nici măcar nu mă obolesc să mă bărbieresc. Mă îmbrac într-o pereche de blugi și o cămașă albă.

Trebuia să fie o seară liniștită în care să stau de vorbă cu prietenii. Tocmai am intrat în club când simt ceva în aer. Este deranjant, ca și cum ceva s-ar întâmpla. Mă uit în jur. Rodrigo ne povestește despre o situație amuzantă prin care a trecut și, dintr-odată, o văd. Ei bine, cred că o văd, cel puțin, pentru că dispare la fel de repede precum a apărut. Sunt sigur că am văzut-o pe Mari dansând. Nu se poate să fiu atât de legat de ea încât să îmi imaginez deja lucruri.

Mă uit cu atenție în jur și nu o văd. Doamne, poate chiar înnnebunesc. Ridic din umeri, încercând să-i uit zâmbetul, când Rodrigo anunță că merge la vânătoare de doamne. Râd la comentariul lui și mă uit la el, încercând să-mi dau seama cine va fi „victima” lui. Inima îmi bate repede și pentru o secundă cred că va trebui să mă lupt cu propriul meu prieten, dar apoi se întoarce să vorbească cu blonda de lângă ea. Da, e ea. Știam că nu sunt nebun.

Stau acolo unde ea nu mă poate vedea și o privesc. Arată atât de diferit de Mariana cu care lucrez. E frumoasă și sexy, îmbrăcată degajat și pare relaxată. Trupa cântă și ea cântă cu ei, de parcă ar fi pe scenă.

Pentru câteva minute, stau acolo și o admir pe femeia care mi-a atras atenția fără niciun efort, așa cum nimeni altcineva nu a făcut-o vreodată. Este amuzant pentru că Mari nu seamănă deloc cu femeile cu care mă întâlnesc de obicei. Sunt de obicei foarte subțiri, blonde sau roșcate, toate îmbrăcate pentru a-mi atrage atenția. Ea este cu totul diferită. Da, este îmbrăcată frumos și machiată, dar arată adevărată; are curbe frumoase, nu e o păpușă goală.

Nu sunt genul de tip care face compromisuri. Nu am întâlnit niciodată pe cineva cu care merită să construiesc o relație. Majoritatea femeilor cu care mă întâlnesc par să fie interesate doar să fie văzute în compania cuiva cu influență, să-și găsească un soț bogat sau să pozeze pentru următoarea copertă a revistei Be... dar Mari pare diferită.

Trupa începe să cânte următoarea lor melodie și o privesc cântând versurile care spune că își dorește săruturi nesfârșite până când ochii ei își schimbă culoarea. Asta îmi dă impulsul de care aveam nevoie să merg la ea. Mă duc pe partea cealaltă, încercând să o surprind. Mă apropiu de ea din spate și, înainte să îmi pierd curajul, îmi trec un braț în jurul taliei ei și îi cânt următoarele versuri ușor, la ureche.

Mari

Știi acel moment în care simți că lumea s-a oprit? Că cineva cu o telecomandă a apăsat pe pauză și dintr-o dată totul în jurul tău încetează să mai existe?

Da, nici eu nu știam cum se simte, până când am simțit brațul lui Cadu în jurul mijlocului meu și l-am auzit cântându-mi la ureche.

După ce am fugit la baie, Lais a trebuit să mă scuture și să-mi spună să respir pentru că îmi pierd mințile. Hei, nu te uita așa la mine! Știi de cât timp sunt singură? Doi ani! Ultima mea relație s-a încheiat dureros. Era foarte gelos și, de atunci, nu mai sunt sigură de nimeni. Și, cu siguranță nu am sărutat niciodată un tip precum Cadu. Deloc. Cu siguranță mi-aș fi amintit, chiar dacă ar fi fost pentru scurt timp.

Lais îmi spune să inspir și să expir așa cum am învățat din acel videoclip. După aceea, îmi spune că mă port prosteste și îmi spune să mă comport ca femeia adultă ce sunt. Reușesc să mă calmez și să mă întorc cu ea în spatele meu pe ringul de dans, încercând să par calmă și liniștită, dar tot ceea ce îmi doresc este să fug acasă. Mi-e frică de ceea ce aș simți dacă m-aș aventura, chiar dacă acum pare doar un flirt inocent. Pentru că știu că este genul de tip care îți taie respirația într-o clipă.

Ieșim din baie și mă uit în jur, dar el nu este acolo. Poate doar mi-am imaginat? Nu pot să cred că am ajuns atât de departe încât să încep să-mi imaginez lucruri. Traversăm ringul de dans pentru orice eventualitate și simt că mă pot relaxa în sfârșit când nu-mi găsesc Big Boss-ul fierbinte nicăieri. Respir ușurată și las muzica să mă învâluie. Trupa este foarte bună, iar genul de muzică pe care îl

cântă îmi place foarte mult.

Dar în timpul unui cântec romantic, totul se schimbă. Simt din nou acea electricitate. Fluturași în stomac. Un fior rece pe șira spinării. Mă uit în jur și nu văd nimic. Lais vorbea cu un tip atrăgător care părea să-i tot facă propuneri. Continui să dansez când simt un braț în jurul meu și o voce răgușită la ureche.

Încerc să mă îndepărtez, dar nu mă lasă.

- Stai cu mine, Mari! Vreau să dansez cu tine, îmi șoptește Cadu la ureche și nu pot să-i spun nu. De fapt, nu pot vorbi. Am rămas mută, iar picioarele mele par făcute din jeleuri. Dacă mi-ar da drumul, cred că aş cădea ca o păpușă de cârpă.

Mă ține aproape de el. E cald și chiar mai musculos decât mă așteptam. Probabil că se antrenează mult pentru a avea un astfel de corp și brusc mă face să mă simt nesigură. Să ai mâna cuiwa pe talie nu este grozav. Poți simți toată acea grăsime pe care cealaltă persoană încearcă să o ascundă. La naiba!

Îi simt fața îngropată în părul meu. Respiră adânc și mă trage mai aproape de el. Atunci totul în jurul nostru dispare și suntem singuri. Mă ține cu un braț, iar cu celălalt îmi mângâie gâtul, părul și fața. Muzica continuă. Lais și celălalt tip sunt chiar lângă noi, sărutându-se ca și cum nimic altceva nu contează, iar eu sunt într-un club, dansând cu șeful meu fierbinte, incapabil să-mi dau seama ce să fac în continuare. Totul se schimbă, dar chiar dacă mă sperie, pur și simplu nu mă pot abține. Atingerea lui este atât de dulce, delicată și caldă. E ca și cum ar încerca să cunoască fiecare centimetru din mine fără a fi prea invaziv pentru o primă întâlnire.

Mă întoarce spre el, ținându-mă în continuare de talie. Abia aud muzica pe fundal. Apoi, îmi cântă din nou la ureche. Este un cântec despre dorință și sentimente nejustificate și inexplicabile. Este aproape dedicat mie, ca și cum ceea ce trăim aici sfidează orice explicație. Nici măcar dacă aș încerca nu aș putea să găsesc o explicație.

Gura lui îmi explorează urechea și gâtul. Atingerea lui este foarte blândă, dar provoacă unele dintre cele mai puternice senzații pe care le-am simțit vreodată. Buzele lui îmi lasă o serie de sărutări blânde, iar barba lui mă zgârie ușor.

Orele trec și nu îmi dau seama. Când realizez cât de târziu este, Lais mă cheamă și îmi spune că este timpul să plecăm.

- Iubito, te duc eu acasă, îi spune tipul care o săruta, însă ea scutură din cap și zâmbește.

- Nu e nevoie. Locuiesc departe de locul unde mergi tu. În plus, i-am trimis deja un mesaj șoferului de taxi care vine să ne ia.

Ei continuă să vorbească, iar Cadu mă întoarce cu fața spre el.

- Rămâi cu mine, Mari? întreabă el, sperându-mă.

- Să rămân cu tine? Eu nu... eu de obicei nu..., încerc eu să-i explic că nu sunt ca femeile ușoare cu care se întâlnește de obicei, însă mă întrerupe.

- Nu, drăguț. Nu vom face nimic altceva decât ceea ce am făcut. Vreau doar să te mai țin în brațe încă puțin. Nu sunt gata să te las să pleci. Vocea lui este și mai joasă și mă privește în ochi, părând îngrijorat de răspunsul meu.

- Dar apoi... cum voi ajunge acasă..., spun eu, iar el mă întrerupe din nou.

- Te conduc eu.

- Locuiesc destul de departe, Cadu, îi explic eu, însă el dă din cap.

- Nu și cu mașina. Cu atât mai puțin dacă ești cu motocicletă. Te rog?, spune el din nou și nu pot să-l refuz.

- Lais, ia-o înainte!, îi spun eu prietenei mele.

- Ești sigură, dragă?, întreabă ea, surprinsă de comportamentul meu neașteptat.

- Nu..., dar nu pot refuza... Nici măcar nu știu de ce, spun eu și ea zâmbește. Doar că trebuie să mai stau cu el încă puțin. Se uită la mine, apoi dă din cap și mă îmbrățișează.

- Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu ar fi șeful tău, nu te-aș lăsa să rămâi, dar din moment ce vă cunoașteți de ceva vreme...

- Nu-ți face griji! Te sun. Ne luăm la revedere și ea pleacă cu tipul, al cărui nume aflu că este Rodrigo. Mă întorc către Cadu, care zâmbeste, arătându-și gropițele. Și acum? Barul se închide în curând, spun eu, încercând să-mi dau seama unde vrea să mă ducă la trei dimineața.

- Ți-e foame?, întreabă el și eu zâmbesc în semn că da. Îmi zâmbeste înapoi, mă trage într-o îmbrățișare strânsă și îmi spune la ureche: „Atunci, hai să luăm ceva de mâncare!”. Mă ține de mână și mă trage după el spre ieșire. Mă simt așa de ușoară pe lângă el, de parcă aș zbura.

Acesta este cu siguranță cel mai uimitor moment pe care l-am avut vreodată cu cineva în toată viața mea. Cadu mă face să simt toate aceste emoții și simt că m-aș putea duce oriunde cu el dacă mi-ar cere-o.

Cadu

Sunt un bărbat cu experiență, m-am întâlnit cu actrițe, modele, femei de afaceri de succes. Dar în tot acest timp, niciuna dintre ele nu m-a făcut să mă simt ca acum cu Mari. Poate mă repet, dar ea este specială. E dulce și distractivă și nu am fost niciodată cu cineva care mă tratează ca ea, ca și cum aș fi un tip obișnuit.

Nu e ca și cum aș fi o celebritate sau așa ceva. Dar majoritatea oamenilor sunt foarte atenți în jurul meu, deoarece sunt redactorul șef al uneia dintre cele mai bine vândute reviste din țară. Dar nu și ea. Mari se poartă cu mine ca și cu orice alt tip.

Ieșim din Barzinho ținându-ne de mână. Este puțin cam rece acum, din moment ce este trecut de miezul nopții, și o simt tremurând lângă mine. O trag mai aproape și o încălzesc cu corpul meu. Mergem spre parcare strânși unul în altul și înjur în gând că am ales să vin în seara aceasta cu motocicletă. Slavă Domnului că nu va trebui să mergem departe.

Ne oprim lângă motocicletă mea, iar ea îi aruncă o privire speriată. Mă așteptam la un compliment, dar mă surprinde încă o dată.

- Ne urcăm pe asta?, întreabă ea, iar eu sunt șocat când se referă la Harley-ul meu drept asta.

- Aceasta este o Harley și, da, o să mergem cu ea, spun eu, dându-i casca. Se uită de la mine la cască de parcă nu ar avea idee ce să facă cu ea. Îți pui asta pe cap,

drăguț!, glumesc eu și o ciupesc de nas.

Ea râde și spune:

- Știu, doar că nu am mai purtat una până acum. Nu știu cum să o pun. Își coboară privirea în pământ, obrații ei devin roșu aprins și simt că inima mi se strânge.

- Vino aici, te ajut eu!, îi răspund și ea se apropie. Îi iau casca și i-o pun pe cap, zâmbind tot timpul. Când e gata, o aștept să se urce pe motocicletă. Îi simt mâinile moi pe talia mea și înainte de a porni, îi spun:

- Știi, trebuie să mă ții mai strâns, altfel vei cădea! Ea se apropie puțin și eu zâmbesc. Mai aproape, frumoaso. Ține-mă strâns de parcă aș fi ursulețul tău de pluș!, glumesc eu, iar ea râde.

- Ești prea mare pentru un ursuleț și nu ești nici pe departe la fel de moale, mi-o întoarce ea, iar eu tremur când îi simt trupul lipit de al meu, ținându-mă strâns.

- Sunt un ursuleț de pluș musculos, îi răspund eu în glumă, iar ea râde.

- Tocmai asta este. Nu aș avea niciodată un ursuleț musculos, spune ea, iar de data aceasta eu sunt cel care râde.

- De ce nu?

- E de ajuns să te uiți o singură dată la mine și vei înțelege. Nu sunt tocmai definiția fitness-ului, Cadu. Urăsc să merg la sală, spune ea și pot simți un pic de nesiguranță în comentariul ei.

- Și nici nu trebuie. Ești frumoasă exact așa cum ești, spun eu și o țin de mână. Pornesc motocicleta și ne îndreptăm către Lebron, al doilea loc preferat din lume pentru mine. Casa mea.

Mari

Mergem cu motocicletă prin Laguna Rodrigo de Freitas și, deși îmi place priveliștea minunată, nu mă pot gândi la altceva decât la corpul fierbinte de care mă țin. Sunt nervoasă, iar fluturii în stomac lasă loc unui stol de păsări nebune. Habar n-am unde mă duce, dar, așa cum a spus el, nu sunt gata să-mi iau rămas bun. În timp ce simt motocicletă bâzâind sub mine, mă gândesc la cum vor fi lucrurile de acum înainte. Sunt entuziasmată, dar mi-e și frică. El este șeful meu până la urmă și nu am idee cum vor decurge lucrurile de acum înainte.

Conducem până la Leblon. Parchează în garajul unei clădiri elegante de lângă plajă. După ce se oprește, coborâm de pe motocicletă și mă ajută să-mi dau jos casca. În timp ce o pune la loc pe motocicletă, încerc să-mi îndrept părul care, probabil, arată foarte dezordonat acum. Tremur nervoasă, dar când se întoarce și mă privește în ochi, sunt pierdută. Privirea lui este nebunesc de intensă. N-am mai văzut pe nimeni să mă privească așa de parcă ar încerca să-mi descopere toate secretele. Ochii lui îmi fixează gura și când mă gândesc că în sfârșit o să mă sărute, el își linge buzele, zâmbește și îmi dă mâna, așa că îl urmez. Sunt confuză, atrasă și vrăjită. Niciunul dintre ceilalți bărbați cu care m-am mai întâlnit nu s-a comportat așa în preajma meu și mă simt... sedusă.

Ne ținem de mână și mă conduce către lift, apoi apasă butonul de la ultimul etaj și se întoarce spre mine. Zâmbesc și el îmi zâmbește înapoi. Mă trage mai aproape de el și își lipește fruntea de a mea.

Respiră adânc și îmi spune:

- O, Mari, ce o să mă fac eu cu tine?

Înainte să-i pot răspunde, se deschide ușa liftului, iar el o ține deschisă ca să pot ieși. Apoi mâna lui este din nou în a mea. Mergem printr-un mic coridor cu doar două uși, câte una la fiecare capăt. Trecem printr-o ușă, apoi îl văd cum scoate o cheie din buzunar și deschide ușa. Desigur, aproape că leșin când văd cât de uluitor este apartamentul lui. Este atât de frumos și interesant decorat încât rămân aproape de intrare, temându-mă să nu lovesc din greșeală ceva și să îl sparg. Sunt la fel de neîndemânică precum un taur într-un magazin de porțelanuri.

El se plimbă prin cameră și, când își dă seama că nu-l urmez, se întoarce și îmi aruncă o privire amuzantă.

- Îți place?, mă întreabă el, privindu-mă ciudat. Sunt confuză cu privire la ce vrea să spună.

- Sigur. E frumos. Doar că..., mă opresc eu, neștiind ce să spun.

- Doar că..., mă îndeamnă el, arcuindu-și o sprânceană.

- Sunt puțin neîndemânică. Sunt îngrijorată că aş putea să lovesc ceva din greșeală și să-l sparg. Expresia i se schimbă și zâmbește, arătându-și gropițele.

Doamna noastră Ocrotitoare a femeilor singure în pericol, ajută-mă să nu mă îndrăgostesc de un bărbat cu gropițe!

Se îndreaptă spre mine, cu zâmbetul lui larg și strălucitor și, înainte să pot spune sau gândi altceva, mă ia în brațe și mă ridică de parcă aș fi ceva foarte ușor.

- Ooo, șoptesc eu, încă speriată. Mă ține la pieptul lui, în timp ce trece printr-un coridor mare și intră în bucătărie.

Mă lasă jos cu grijă, apoi își trece mâinile pe brațele și umerii mei și în sus până ajunge la fața mea. Nu privește deloc în altă parte, iar când mă mângâie pe față, se apropie și mă sărută încet pe frunte. Picioarele îmi tremură, iar păsările și fluturii din stomac sunt în război, făcându-mă să simt că aș putea leșina în orice secundă. Se retrage încet și zâmbeste, apoi respiră adânc din nou și se îndreaptă spre frigider.

Cadu

Nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu am mai fost niciodată așa în preajma unei femei. Tot ce vreau este să am grijă de ea, să o ating, să-i miros parfumul. Nici măcar nu ne-am sărutat și, totuși, știu că atunci când o vom face, va fi diferit de orice alt sărut, pentru că Mari este diferită. Când a stat în sufragerie și s-a uitat în jur, am confundat greșit privirea ei cu interesul. Rareori aduc pe cineva aici cu excepția cazului în care organizez o petrecere sau o întâlnire, dar când se întâmplă, femeile tind să se uite prin casă și să se întrebe cât costă lucrurile. Încă îmi vine să râd când îmi amintesc de mărturisirea ei nevinovată că îi era frică să nu spargă ceva. E drăguță și atât de diferită de femeile din lumea mea. Cum de n-am mai văzut-o până acum? Cum aș putea să nu văd ceea ce a fost literalmente în fața mea tot timpul?

O vreau, dar mi-e frică în același timp. Nu e vorba de sex, știu asta acum. Și știu că ar fi ușor să mă îndrăgostesc de ea, dar întrebarea este: sunt cu adevărat gata să mă îndrăgostesc?

Mă duc la frigider și iau ingredientele pentru a face o omletă, iar când mă întorc o văd stând nemișcată, jucându-se cu mâinile. Abia am vorbit, doar am stat acolo, simțind prezența celuilalt. E ca și cum cuvintele ar fi inutile. Dar știu că trebuie să vorbim, chiar dacă este doar o mică discuție. La naiba! Simt că am cincisprezece ani din nou.

- De ce nu pui niște muzică să ascultăm în timp ce mâncăm? Indic spre CD-player-ul din spatele ei. Îmi place muzica și fiecare cameră din casă are un CD-player.

- Sigur. Vreo sugestie?, întreabă ea, zâmbind.

- Nu, alege tu. Ți place omleta?, îmi amintesc eu să o întreb.

- Foarte mult, îmi răspunde ea zâmbind, apoi se întoarce spre CD-player. O privesc aruncând o privire la playlist până când zâmbetul i se lărgeste.

- Ai găsit ceva care îți place?, o întreb eu. O văd că apasă butonul de play și muzica inundă camera.

- O, Cadu, ai atâtea lucruri bune! Îmi plac toate genurile de muzică: pop, muzică braziliană, rock, spune ea, stând pe un taburet din insula din mijlocul bucătăriei, în timp ce o melodie romantică iese din difuzoare. Este vorba despre găsirea cuiva care poate readuce la viață sentimentele pierdute, chiar și în rândul mai multor oameni.

Încerc să nu mă concentrez pe versuri, dar ele descriu exact cum mă simt acum. Îngerul acela brunet m-a vrăjit complet și trebuie să mă liniștesc sau voi sfârși prin a o cere în căsătorie pe Mariana până la sfârșitul acestei seri. Isuse! De unde mi-a venit asta?

Ea continuă să vorbească, povestindu-mi despre muzica ei preferată, iar eu o urmăresc, încercând să-mi pun puțină ordine în gândurile mele dezordonate. Când omleta este gata, o servesc cu suc de portocale. Vreau să-i ofer niște bacon, dar ea refuză.

Vorbim în timp ce mâncăm și o întreb mai multe lucruri despre ea, precum ce îi place să facă și locurile unde ar vrea să meargă. Este o conversație relaxată și îmi povestește despre prietenia ei cu Lais – fata care l-a sărutat mai devreme pe Rodrigo – dragostea ei pentru muzică și prânzurile distractive din familie. Mari este relaxată, amuzantă și inteligentă. În afara biroului, este complet diferită de angajata competentă și serioasă pe care o cunosc. Îmi spune o poveste despre câinele unui prieten care mă face să râd atât de tare încât îmi dau lacrimile.

- Ești atât de diferită de asistenta mea Mariana, glumesc eu, iar ea se înroșește din nou. Văzându-i fața devenind așa roz mă înnebunește.

- O, Cadu... este munca mea. Știu că ai nevoie de cineva competent să te ajute. Nu aș putea spune aceste povești la muncă pentru a-i amuza pe oameni când sunt acolo, spune ea și râde, dar ochii ei par puțin triști.

- Ce este? Nu-ți place la birou? Stomacul mi se strânge la posibilitatea că ei s-ar putea să nu-i placă să lucreze cu mine.

- O, nu, nu este asta. Îmi iubesc slujba. Învăț multe de la tine și iubesc ceea ce fac.

- Dar...

- Niciun dar. Ea zâmbește, încercând să pună capăt conversației.

- Spune, Mari! Acum sunt curios și îngrijorat. Ar putea să mă folosească pentru a

obține o promovare?

- Doar că nu am niciun motiv să fiu drăguță cu oamenii de acolo. Nu cunosc pe nimeni atât de bine, răspunde ea și zâmbește, dar simt că e mai mult decât ceea ce-mi spune.

- Și de ce nu?

- Hm..., se gândește ea, apoi răspunde. Toată lumea de acolo este atât de diferită de mine. Vorbesc cu toată lumea și, nu mă înțelege greșit, eu... Doar că nu sunt sigură că sunt genul de persoană pe care ei și-ar dori să o aibă drept prietenă. Ea zâmbește și mă pierd pentru o secundă. Dar nu vreau să vorbesc despre muncă. Am un contract de confidențialitate semnat de șeful meu, așa că nu pot spune mare lucru despre companie, îmi pare rău, încheie ea, apoi zâmbește. Nu pot să nu râd la gluma ei.

Stăm acolo, în bucătărie, vorbind, râzând și prostindu-ne în timp ce muzica se aude în continuare pe fundal. Conversația noastră este lejeră și relaxată, iar Mari poate vorbi despre orice. Apoi o văd căscând și îmi verific ceasul. Uau! Cinci și jumătate dimineața!

- Vino!, sar eu de pe scaun, iar ea îmi aruncă o privire adormită și confuză. Vreau să-ți arăt ceva! Mari se uită la ceasul din bucătărie și începe să protesteze, dar eu o opresc.

- Uau, Cadu! Cinci și jumătate! Trebuie să merg acasă! O iau din nou în brațe, iar ea râde.

- Te conduc eu mai târziu, dar vreau să vezi ceva înainte să pleci. Ea râde mai tare și o duc în spatele apartamentului, unde este dormitorul meu. Deschid ușa încă purtând-o în brațe , iar ea se uită direct la fereastra imensă.

- Uau, ce priveliște!, spune ea, iar eu o pun ușor pe pat. Mă așez în spatele ei și o trag de pieptul meu,, amândoi privind soarele cum răsare de la fereastră. Priveliștea este cu adevărat frumoasă, cu plaja Leblon dedesubt. Cerul este colorat și la fel de uimitor ca un tablou impresionist.

Iau telecomanda și, așa cum planificasem, dau drumul la melodia preferată. Apoi decid să fac ceea ce mi-am dorit toată seara.

Mari

Cadu mă conduce printr-un hol lung. Deschide ușa și intrăm în ceea ce presupun că este camera lui. Apoi, privirea mi se oprește pe ceea ce trebuie să fie cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată.

- Uau, ce priveliște! Soarele răsare și cerul este plin de culori care indică zorii unei zile minunate. Mă așează pe pat și mă trage în brațele lui în timp ce privim acel peisaj care mă lasă fără cuvinte. Sunt epuizată din cauza nopții nedormite, dar nu aș schimba asta pentru nimic în lume. Mă face să mă simt protejată și specială. Chiar sper ca el să nu se poarte la fel cu fiecare fată pe care o întâlnește...

Îl simt pe Cadu mișcându-se și luând telecomanda. Dă drumul la CD-player și melodia invadează camera, creând un moment unic.

Vibrațiile pe care le simt ori de câte ori mă atinge, revin cu putere. Pare la fel de lipsit de suflare ca și mine. Mă întoarce spre el și ochii lui rămân blocați în ai mei. Stăm nemișcați, dar acei ochi expresivi îmi spun tot ce trebuie să știu. Mă trage și mai aproape, pieptul lui atingându-l pe al meu. Mâinile lui îmi ating fața și îl văd cum se apropie de gâtul meu, inhalându-mi parfumul. Nu este doar frumos, ci și seducător. Este cel mai sexy bărbat cu care am fost vreodată. Mă provoacă și îmi face corpul să tremure ca răspuns la el. Dacă înainte mă simțeam atrasă de el, acum are control complet asupra mea.

Cadu mă sărută încet pe gât, lăsându-mi o urmă cu buzele. Oftez și las să-mi scape un geamăt ușor. Apoi mă face să mă pierd cu totul, să uit de limite și de rușine. Mă mușcă ușor de gât, trimițându-mi fiori în tot corpul. Acesta este

momentul în care îmi las complet deoparte rușinea și îl împing în pat, acoperindu-i buzele cu ale mele într-un sărut nebun. Mâinile ni se amestecă, buzele și limbile la fel și tot ce pot auzi sunt gemetele noastre nesfârșite. Mă apucă de păr și mă sărută profund, apăsându-mă și mai tare de corpul lui. Când îi dau drumul, se întoarce repede și se așează deasupra mea, acoperindu-mi corpul cu al lui și dându-mi cel mai minunat sărut din viața mea. Mintea mea țipă, încuie ușa și aruncă cheia! Nu-l lăsa să plece vreodată!

Încetinește treptat până ce ne despărțim și îmi zâmbeste, cu respirația la fel de sacadată ca a mea.

- O, Mari..., oftează el și îmi împinge o șuviță de păr după ureche. Zâmbesc și el mă ciupește ușor. Te conduc acasă înainte să-mi încalc promisiunea. Ce? Promisiune? Acasă? Nuuuu!

Se ridică și îmi întinde mâna. Fac tot posibilul să mă ridic cât mai grațios posibil. Mergem pe hol spre ieșire și, înainte să deschidă ușa, îl apuc de mână și îi spun, incapabilă să-mi stăpânesc zâmbetul.

- Mulțumesc! El mă privește curios și eu continui: pentru cel mai bun răsărit pe care l-am văzut vreodată.

Fața i se arcuiește într-un zâmbet, iar eu simt că plutesc, atât de fericită mă simt.

M-a condus până la mine acasă, de data aceasta cu mașina, vorbindu-mi despre călătorii. Călătorește mult și îmi povestește despre toate locurile în care a fost și pe care le-a îndrăgit. Ajungem parcă prea repede în fața clădirii unde locuiesc, iar el coboară primul să-mi deschidă ușa.

- Îți mulțumesc pentru seara aceasta, Mari!, murmură el, arătând puțin timid. Zâmbesc și el îmi zâmbește înapoi, sărutându-mi ușor fața. Apoi se retrage, lăsându-mă să merg spre blocul unde locuiesc în timp ce se sprijină de mașină cu brațele încrucișate, așteptând.

Mă uit în spate înainte să intru și, când îl văd, mă simt precum Cenușăreasa care se întoarce de la bal, cu excepția faptului că în această versiune, Făt-Frumos o conduce acasă. Îi fac cu mâna, iar el îmi răspunde, apoi se urcă în mașină și pleacă, luându-mi și inima cu el.

Dorm o bună parte a zilei de sâmbătă, după ce mi-am petrecut toată noaptea trează. În cele din urmă, pe la cinci după-amiaza mă trezesc când sună telefonul.

- Tu, cățea, te omor!, țipă Lais la mine înainte ca măcar să pot să îi spun bună.

- Ce s-a întâmplat?, întreb eu, încă somnoroasă.

- Nu m-ai sunat să-mi povestești cum a decurs noaptea cu șeful tău super atrăgător! Și, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! Ce a fost asta? Minunat!

Fierbinte! Totul! De ce naiba n-ai făcut niciodată o mișcare cu el până acum, fato?, întreabă ea și râdem amândouă.

- Îmi pare rău, Lais. Am ajuns acasă la șapte dimineața, îi explic eu, iar ea scoate un strigăt puternic la telefon. Ooo, oprește-te! Doar ce m-am trezit!

- Vreau să știu totul! Și apoi îi spun tot ce s-a întâmplat în timpul nopții mele incredibile.

Inutil să mai spun că sunt îndrăgostită. O pot auzi în vocea mea cât de fericită sunt. Nu am idee cum vor fi lucrurile de acum înainte, dar sunt sigură că ne vom descurca.

- Oh, dragă, sunt atât de fericită pentru tine. Crezi că te va suna în weekend? Este iubitul tău acum?

- Nu știu dacă mă va suna și nu știu exact ce suntem acum, Lais. Tot ce știu este că sunt mai fericită ca niciodată, îi spun eu, apoi îmi amintesc că Lais s-a cuplat și ea cu un tip aseară. Dar tu, fată? Cum au mers lucrurile cu domnul Pantaloni Fierbinți?

- O, Rodrigo! E frumos, nu-i așa? Este avocat. I-am dat numărul meu, dar nu cred că mă va suna.

- De ce?

- O, nu știu. Suntem foarte diferiți, știi, spune ea și știu exact la ce se referă. Mergi mâine la petrecerea de la prânz?, întreabă ea.

- De parcă aș putea să lipsesc!, spun eu și râdem amândouă.

- Ce zici de azi, vrei să ieși?, întreabă ea, dar mi-e prea lene să fac ceva.

- O... nu cred. O să mă dau jos din pat, o să fac un duș și apoi am ceva de organizat pentru săptămâna viitoare.

- În regulă, voi fi aici. Dacă vrei să te uiți la un film sau ceva, vino pe la mine. Putem face floricele de porumb, spune ea și eu zâmbesc, fericită că îi sunt prietenă. Lais este o prietenă incredibilă.

- Bine, Lais. Vorbim mai tarziu. Ne luăm la revedere și-mi verific telefonul, curioasă să văd dacă am primit vreun mesaj nou. Nu mă pot abține să nu mă simt puțin tristă când văd că nu am primit nimic de la el.

Încerc să fiu pozitivă, gândindu-mă că poate doarme, la fel cum am făcut și eu până acum câteva minute. Mă hotărâsc să intru la duș și să fac tot ce-mi place pentru a simți o parte din sentimentul de fericire din noaptea precedentă, în loc să las nesiguranța idioată să-mi strice starea de spirit.

Pe măsură ce sâmbăta trece, nu am vorbit deloc cu Cadu. Am încercat să-mi mențin moralul în ciuda acelui mic sentiment de dezamăgire. Lais a trecut pe la mine în jur de zece dimineața duminică pentru a mă lua să mergem la prânzul cu părinții. Ei locuiesc în Vila Isabel, un cartier aflat în apropiere, în partea de nord a orașului Rio, cunoscut drept locul de naștere al dansului samba, și nu ne ia mai mult de jumătate de oră să ajungem acolo cu autobuzul.

- Dragă, trebuie să-ți arăt ceva, îmi spune ea, arătând ca un copil obraznic.

- Arată-mi, ce este?, întreb eu, neliniștită.

- Uite! Își deschide galeria foto de pe telefon și îmi arată o poză. Suntem eu și Cadu îmbrățișându-ne. Spuneam ceva, iar el zâmbea și se uita la mine. Este o imagine frumoasă și, deși este puțin întunecată, îmi amintește întrucâtva de strălucirea acelei seri magice.

- Ooo, oftez eu, iar ea râde.

- Ți-o trimit, bine? Dau din cap și pentru prima dată după noaptea de vineri, mă simt speriată. Apoi Lais începe să vorbească despre muncă și să-mi tot spună povești, așa că îmi împing acel sentiment ciudat în adâncul creierului.

Am petrecut o zi minunată. Părinții noștri trăiesc într-o comunitate în care oamenii se cunosc de ani de zile. Este aproape ca și cum toți ar fi o mare familie.

Cel puțin o dată pe lună ne întâlnim pentru prânz și este întotdeauna multă veselie și distracție. Este plăcut să guști mâncarea de casă și să petreci timp cu familia.

Pe la șase și jumătate, Lais primește un apel și iese afară să vorbească. Atunci mama se așează lângă mine și începe cu întrebările ei obișnuite.

- Ce mai faci? Cum e la serviciu? Există cineva în viața ta pe care ar trebui să-l cunosc?

- Sunt bine, mamă. La serviciu este în regulă și toți iubiții mei sunt fictivi. Ea râde, dar continuă.

- O, dar trebuie să existe cineva. Te-am văzut verificându-ți telefonul de câteva ori, spune ea și zâmbesc. Nu vreau să o deranjez pe mama spunându-i că am fost la o întâlnire cu șeful meu.

- Nu e nimic, mamă.

- Dacă vrei să vorbești, să știi că mami este aici. Apoi mă îmbrățișează.

- Știu. Zâmbesc și îi dau un pupic pe obraz. Apoi Lais intră în cameră.

- Mari, te superi dacă plecăm acum?, spune ea și mi se pare cam ciudat, dar nu obiectez. Ne luăm la revedere și luăm autobuzul înapoi spre casă.

- Este totul în regulă? întreb eu, odată ce ne așezăm.

- Da, doar că m-a sunat Rodrigo, explică ea, părând fericită. Zâmbesc, bucurându-mă pentru ea.

- Serios? Și ce a spus?

- O, m-a rugat să ies cu el să mâncăm ceva și să vorbim.

- Și unde vă duceți?, întreb eu.

- La acel pub care ne place, răspunde ea, referindu-se la o zonă în aer liber plină de baruri dintr-un centru comercial de lângă casă. Mă poți ajuta cu părul?

- Desigur! O să arăți minunat, îi zic eu, râzând și deja gândindu-mă cum o să-i aranjez părul. În timp ce al meu este lung, drept și castaniu, al ei este ondulat și blond.

Coborâm în stația noastră și continuăm discuția cu privire la ce ar urma să poarte Lais la întâlnire. Suntem entuziasmate ca două adolescente. Este șapte seara, iar Rodrigo urmează să vină să o ia într-o oră. Ne grăbim să terminăm totul, iar la opt fără un sfert este gata și arată fabulos.

- Arăți perfect!

- Ooo, am așa emoții!

- Nu trebuie, o să fie totul bine.

Câteva minute mai târziu, Rodrigo sosește și ea coboară cu mine să-l întâlnescă. Ne luăm la revedere lângă poarta de la intrare și îi fac cu mâna în timp ce el coboară din mașină. Chiar arată bine.

Blond, înalt, ochi deschiși la culoare. Rodrigo nu seamănă cu băieții cu care Lais iese de obicei, dar formează un cuplu frumos. Lais este frumoasă și înaltă, cu un zâmbet contagios. Este o prietenă minunată și sper că va găsi un tip drăguț, căruia să îi pese cu adevărat de ea.

- Marina, nu?, întreabă el, iar eu zâmbesc, obișnuită ca oamenii să-mi greșescă numele.

- Mariana. Ce mai faci?

- Îmi pare rău! Mariana! Sunt bine. Tu?, zâmbește el, iar Lais și cu mine ne aruncăm o privire entuziasmată.

- Sunt bine. Mă duc în casă. Pa, Lais! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?,

spun eu, îmbrățișând-o.

- OK.

- Pa, Rodrigo! Îi fac cu mâna și mă îndrept spre casă, fredonând o melodie în timp ce prietena mea iese la o întâlnire cu noul ei tip fierbinte.

Cadu

Ajung la birou mai devreme decât de obicei. Sunt neliniștit încă de sâmbătă. După ce am lăsat-o pe Mari în fața clădirii în care locuiește, m-am întors acasă și am dormit până seara. Când m-am trezit, am făcut un duș și plănuiam să o sun când a sunat interfonul. Era portarul care mă anunța că a sosit fratele meu, cumnata și nepoții. I-am întâmpinat fericit și mi-am propus să o sun pe Mari odată ce plecau.

Zeca este mai în vârstă decât mine și este căsătorit cu Lucinha de cinci ani și au împreună doi gemeni în vârstă de trei ani. Îmi sunt foarte dragi și îi consider nu oar familia mea, ci și prietenii mei.

Am pregătit cina și, la un moment dat, am sfârșit prin a le împărtăși prea multe și a le spune despre Mari. Nu le-am spus cine este, ci doar că am cunoscut o fată și le-am spus unde locuiește. Au ascultat amândoi întreaga poveste, dar Lucinha părea îngrijorată.

- Cadu, crezi că merită să începi o relație cu această fată?

Mă uit confuz la ea.

- Abia o cunoști și nu face parte din cercul nostru social. În plus, locuiește foarte departe. Judecând după locul în care locuiește, cu siguranță face parte dintr-o categorie mai săracă, subliniază ea, iar fratele meu o aprobă.

- Dacă este să iei în calcul ceea ce spune Lucinha, atunci trebuie să fiu de acord. Nu vreau să judec, frate, dar ești o „captură”, ai bani, administrezi o revistă populară... Nu știu, cred că ar trebui să te gândești dacă vrei cu adevărat să te implici într-o relație cu o persoană care s-ar putea dovedi a fi interesată doar de banii tăi.

Am început să mă gândesc la seara trecută și să îmi aduc aminte micile comentarii care mi-au atras atenția... Știam că au dreptate. Era într-adevăr riscant, oricât de zguduit aș fi fost. Nu atât cu privire la zona unde locuiește, cât pentru simplul fapt că lucrăm împreună.

- Îmi pare rău, Cadu, dar îmi amintește de ceea ce s-a întâmplat cu tatăl meu, știi?, spune ea, iar eu aprob. Tatăl Lucinhei s-a încurcat cu o fată foarte frumoasă. Era dulce, drăguță și delicată, dar în cele din urmă aproape că l-a lăsat falit.

După plecarea lor, m-am gândit mult la ceea ce mi-au spus și am decis să nu mai sun. În timp ce rememoram felul său dulce și blând de a fi și credeam că este imposibil ca Mari să se prefacă, de asemenea, nu mă puteam opri să nu mă gândesc la acel sărut din pat. Mă înnebunea. Trecuse de la pisoai la tigroacă într-o secundă și se putea dovedi ca fratele și cumnata mea să aibă dreptate.

Duminică, după ce m-am gândit mult, am decis să-i pun capăt începând cu prima oră luni dimineață. Nu voiam să-mi pierd asistenta pentru o aventură care s-ar putea termina prost sau chiar să ajungă să-mi facă rău.

După ce am stat în biroul meu aproximativ o oră, aud zgomot în biroul vecin. A ajuns. Iau telefonul și o sun la birou.

- Mariana, ai putea veni în biroul meu, te rog?

- Sigur, imediat.

Cinci minute mai târziu, intră zâmbind și aducând tava cu cafea. Când se uită la mine, zâmbetul ei se estompează puțin și simt că mi se strânge pieptul, dar mă țin de plan.

- Așează-te, te rog!, spun eu, indicându-i scaunul din fața biroului. Se așează, iar eu îi surprind ochii căprui larg deschiși. Îi spun totul dintr-o răsuflare, înainte de a-mi pierde curajul.

- Mariana, m-am gândit mult la asta în weekend. Trebuie să-mi cer scuze. Am depășit limita cu tine și nu ar fi trebuit să o fac. Lucrăm împreună și lucrurile s-ar putea complica. Privesc undeva dincolo de ea, neavând curaj să o privesc direct. Un geamăt abia imperceptibil îmi atrage atenția și o văd privind în jos, cu o mână la gură într-o expresie nedumerită. Mă doare stomacul, dar acum nu mai pot da înapoi. Voiam să te rog să uiți ceea ce s-a întâmplat vineri seara și... Însă nu mai pot termina.

Se ridică, inspiră adânc și spune:

- Desigur, domnule Carlos Eduardo! Nicio problemă. Trebuie să răspund la câteva e-mailuri primite în weekend. Asta este tot?, întreabă ea și eu dau din cap.

- Sigur, Mariana. Mulțumesc, spun eu, surprins de reacția ei. Iese din birou fără niciun alt cuvânt și închide ușa în urma ei. Mă simt rău, de parcă acea ușă reprezintă o adevărată barieră între mine și ceva ce îmi doresc foarte mult, în ciuda faptului că nu este bun pentru mine. Sper doar să nu regret asta mai târziu.

Mari

Mă închid în baie și abia apoi îmi permit să mă rup în bucăți. Lacrimi de durere, dezamăgire și rușine cad necontrolat. Nu pot să cred că se întâmplă asta. De ce s-a deranjat să vină după mine și să insiste dacă nici măcar nu era interesat de mine de la început? Proasto!Proasto! Proasto! Probabil că a crezut că sunt doar o altă fată prostituată care s-ar îndrăgosti de el ușor. Încă plângând, îmi iau telefonul din buzunar și îi trimit lui Lais un e-mail.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Mă simt zdrobită. Tocmai m-a părăsit.

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

POFTIM???? O să-l strivesc pe nemernic. Unde ești? Nu te-a concediat, nu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare și plâng ca un copil. Vreau să merg acasă și să mă ascund. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu! O să respiri adânc, o să te speli pe față, o să te machiezi și o să îți faci treaba ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Îți trimit ceva. O să ne înecăm în înghețată diseară. Fato, nu pot să cred că idiotul a făcut asta!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

:'(:'(:'(:'(

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Încearcă să privești lucrurile din altă perspectivă; este un idiot. Este un nenorocit bogat cu o sculă mică. Meriți mai mult.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

O, Doamne! Nu este mică deloc :).

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Târfuliță mică! Ai spus că nu te-ai culcat cu el! 🙄🙄🙄🙄

-

-

-

-

PS: Este mare?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu am făcut-o. Drept cine mă iei? Hahahahahaha, dar am simțit-o.

-

-

-

-

PS: Da, este destul de mare! ☹

Mă simt ca o epavă tot restul zilei. Sunt deprimată și abia aștept să mă întorc acasă, dar trebuie să fiu puternică, chiar dacă mă simt mizerabil în interior. Cadu și-a petrecut toată dimineața închis la el în birou. Nenorocitul ăla mi-a trimis un e-mail prin care îmi cere să-i anulez toate întâlnirile. După aproximativ o oră de la clacarea mea din baie, un curier mi-a adus un pachet. Ce ciudat, nu am

comandat nimic!

Este o cutie mică. Când o deschid văd înăuntru cinci batoane de ciocolată și un bilet scris de mână cu mai multe inimioare desenate în el. Îmi amintesc imediat ce reprezintă:

Ciocolată pentru ați încălzi inima! ♥♥♥

Da, știu că doare, dar amintește-ți că să fii părăsit nu poate decât să te împingă înainte. Capul sus, fato! Ce-i al tău urmează să apară!

Te iubesc!

Lais ♥

La prânz mă ridic când aud zgomote venind din biroul lui și dau fuga la baie pentru a-l evita. Nu am chef să mănânc sau să plec de la birou. Vreau doar ca această zi să se termine mai repede. Încă nu sunt pregătită să-l văd. Plâng ceva timp în baie și, când se apropie ora la care știu că se întoarce de obicei, mă calmez, îmi retușez machiajul și inspir de câteva ori.

După-amiaza se scurge încet. Cadu nu-și părăsește biroul și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Vorbim doar prin e-mail și răsuflu ușurată când ziua se termină în sfârșit. Îmi iau lucrurile și, când sunt gata să plec, bat la ușa nemernicului și o las ușor întredeschisă, așa cum fac în fiecare zi.

- Scuzați-mă, spun eu, surprinsă să văd că are scaunul întors spre fereastră, în loc să fie cu privirea absorbită în computer, ca de obicei. Se întoarce spre mine, părând surprins să mă vadă acolo. Plec. Aveți nevoie de ceva?, încerc eu să par cât mai profesionistă.

- Nu... poți pleca, Mariana!, răspunde el, iar eu dau din cap. Când aproape să închid ușa, îl aud chemându-mă din nou. Mariana?

- Da?, deschid eu ușa din nou. Inima îmi bate atât de repede de parcă aș alerga la un maraton.

- Ești în regulă?, întreabă el, iar mie îmi vine să-i trag un pumn în față. Mi-am petrecut toată ziua încercând să-mi stăpânesc emoțiile ca să pot vorbi cu el înainte de a pleca, iar el decide să strice totul tocmai când reușisem? Inspiră și expiră, Mari!

- Dacă sunt în regulă? Da, desigur. De ce nu aș fi?, întreb eu, reușind să-mi păstrez vocea liniștită. În regulă, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am lucruri de făcut.

- Desigur. Noapte bună!

- Noapte bună!, răspund eu și închid ușa.

Cadu

Mă duc acasă simțindu-mă extrem de supărat, dar fără să știu exact de ce. Ar trebui să mă bucur că Mari a trecut peste despărțirea noastră atât de bine. Dar adevărul este că mă simt groaznic. Intru în apartament, îmi scot cravata și costumul și mă îndrept direct către duș. Fac un duș lung și, când termin, îmi pun prosopul în jurul taliei și mă plimb prin casă. Deodată, liniștea mi se pare apăsătoare, iar penthouse-ul prea mare. Mă duc la bar și îmi torn niște whisky. Îl beau pe tot dintr-o înghițitură și decid să mă culc. Probabil că sunt obosit, asta trebuie să fie. Intru în dormitor și un parfum dulce pune stăpânire pe mine. Apoi îmi vine în minte o pereche de ochi căprui expresivi. La naiba! Sunt obsedat de o femeie doar pentru că nu o pot avea. Îmi sună mobilul și îl iau de pe noptieră. Este Miguel.

- Salut, omule!

- Hei, Cadu, ce faci? Am încercat să te sun astăzi, dar domnișoara Dragon nu a vrut să-mi facă legătura.

- Cine?, întreb eu confuz.

- Domnișoara Dragon, secretara ta capricioasă.

- Nu vorbi așa despre ea, Miguel. Am rugat-o să nu fiu deranjat azi. Am fost ocupat.

- O, e drăguță și toate cele. Dar pare că m-ar putea mușca de cap, spune el și râde. Deși dacă ar vrea să mă muște din altă parte, nu aș spune nu. Râde în hohote, iar gluma lui mă enervează.

Ăsta-i Miguel. Crede că fiecare femeie de pe planetă este doar un obiect. Nu se implică niciodată în vreo relație. Iese la câteva întâlniri, apoi se desparte de ele. Da, știu, probabil o să spui că nu sunt cu mult diferit de el, însă întotdeauna am fost sincer cu femeile cu care am ieșit, fără a le da false speranțe cu privire la vreo relație serioasă. În acest fel, nu există așteptări. El, în schimb, face totul ca ele să se îndrăgostească de el, indiferent de cost.

- Miguel, ți-am spus să o lași pe Mariana în pace. Nu-mi pot pierde asistenta doar pentru că tu nu te poți controla în preajma femeilor.

- În regulă, frate! Nu-i fac nimic.

- Voiai să vorbești cu mine despre ceva anume, sau doar m-ai sunat să pălăvrăgim?

- Am făcut acea cercetare tehnologică de la filiala noastră din São Paulo, așa cum ai cerut.

- Și?

- Vom avea nevoie de câteva ajustări pentru a instala software-ul de urmărire, dar

cred că este posibil.

În urmă cu câteva luni am observat că unele dintre poveștile noastre sunt foarte asemănătoare cu cele pe care le publică concurența, în special cele din São Paulo. Firește, asta m-a făcut să cred că ceva nu este în regulă și că cineva încearcă să-și bată joc de noi. Așadar, l-am rugat pe Miguel, care gestionează departamentul IT, să verifice dacă putem urmări e-mail-urile, conversațiile online și informațiile transmise pentru a vedea dacă putem afla cine vinde informațiile noastre concurenței.

- Grozav. Deci, pregătește-te pentru că zburăm spre São Paulo mâine pentru a rezolva asta, spun eu și el este de acord.

- Bine.

- O voi pune pe Mariana să ne rezerve bilete după-amiază. Nu voi fi la birou mâine dimineață; dacă ai nevoie de ceva, sună-mă!

- Sigur, amice. O voi face, spune el, după care încheiem conversația.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Bilete

Mesaj:

Mari,

Rezervă-mi două bilete către SP pent mine și Miguel. Plecăm astăzi (marți) imdiat după prânz.

Urăsc să scriu e-mail-uri de pe telefon. Mereu apar greșeli de scriere și de ortografie. Mi-e prea lene să corectez textul după ce l-am scris. Tocmai când sunt pe punctul de a apăsa trimite, tastez:

O să fii bine?

Cadu

Mari

Simt că mă doare inima.

Asta este ceea ce obții după amestecarea înghețatei cu tequila într-o zi de luni. Dar, potrivit lui Lais, acesta a fost medicamentul de care aveam nevoie pentru a începe să-l urăsc pe șeful meu idiot. Dacă era responsabil pentru durerea de cap oribilă pe care o aveam, deja îi uram curajul.

Când ajung la muncă, găsesc un e-mail de la el.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Bilete

Mesaj:

Mari,

Rezervă-mi două bilete către SP pent mine și Miguel. Plecăm astăzi (marți) imdiat după prânz.

O să fii bine?

Cadu

Of! Nu știu ce este în neregulă cu el, nu poate scrie niciun e-mail corect. Mă enervează!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Bilete

Mesaj:

Domnule Carlos Eduardo,

V-am rezervat biletele și v-am făcut check-in-ul online. Veți găsi biletele de zbor și restul documentelor atașate la e-mail.

Voi fi bine, desigur. Aș fi mai bine, totuși, dacă ați fi capabil să folosiți ortografia și punctuația corecte, care sunt atât de vitale pentru comunicare.

Călătorie plăcută!

Mariana

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Bilete

Mesaj:

Mariana,

Îmi pare rău pentru caracterul informal. Am trimis mesajul fără să apuc să-l citesc înainte. Răspunsul tău face să pară că ești într-o dispoziție proastă. Mă întrebam de ce și iată concluziile mele:

Cu respect,

Carlos Eduardo

Mă bucur că știi-tu-cine nu este acum în biroul lui, altfel i-aș fi tras un pumn. Îți vine să crezi un astfel de răspuns? Ce îngâmfat! Cine se crede? Dau click să-i răspund imediat și titez apăsat, transferându-mi toată furia asupra tastaturii.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Bilete

Mesaj:

Stimate domnule Carlos Eduardo,

Pentru o persoană care urăște să tasteze pe telefon și folosește astfel de argumente slabe pentru a-și justifica lenea și lipsa de gramatică, cu siguranță scrii e-mail-uri lungi. Mari și confuze, dacă e să iei în calcul lipsa de punctuație de bază pentru o înțelegere clară a mesajului.

Dintre opțiunile tale, aş spune că C este cea care se apropie cel mai mult de sentimentele mele actuale.

Asta este tot.

Cu respect,

Mariana Costa

Asistenta redactorului şef al revistei Be

Săptămâna a fost încărcată. Deşi sunt recunoscătoare că ştii-tu-cine a lipsit de la birou, nu pot nega că este mult mai greu să lucrezi aşa. Încă nu vorbim la telefon. Se pare că am ajuns la un acord tăcut în acest sens. Preferăm trimiterea de e-mail-uri. Dar simt că încearcă să mă tachineze şi pur şi simplu nu ştiu sigur de ce.

Lais: Este evident. Încearcă să pretindă că este încă în joc. Clasicul „nu o să mă prinzi în plasă, dar nici nu renunţ la tine”.

Mari: Mă întreb dacă nu cumva încearcă să mă facă să demisionez.

Lais: Poate. Dar NU o să faci asta!!!

Mari: Desigur că nu. Nu plec de aici fără nimic după tot ce s-a întâmplat.

Joi, imediat după prânz, ușa se deschide brusc sperându-mă. Lynn intră ca și cum ar fi pe o pistă. Nu știi cine este Lynn? Wow, unde ai fost? Lynn este „noua față” a momentului. Ea este prințesa paparazzi-lor și a stiliștilor și este, de asemenea, o afurisită în toată puterea cuvântului pentru bieții muritori ca mine. O! Am menționat că ea și știi-tu-cine au avut o aventură?

- Îmi pare rău, Lynn, nu este aici. Fug înaintea ei, împiedicând-o să intre în biroul lui. Mă privește de sus, ceea ce nu este greu, având în vedere că este o cățea cu picioare uriașe, iar eu am doar 1,62 m înălțime.

- Este în regulă, dragă. Îl voi aștepta, răspunde ea cu un aer de dispreț. Of, ce aș vrea să o apuc de păr! Dumnezeule, sunt atât de nervoasă!

- Nu se întoarce. Este într-o călătorie de afaceri. Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să intri dacă nu este aici. Se uită la mine cu totală indiferență și își ia telefonul mobil din poșetă cu o expresie bombastică.

- Bună, dragă! Ești bine? Of, iubitele, mi-e dor de tine, geme ea în telefon; oricine ar asculta ar crede că este în pragul orgasmului. Am venit să te văd, spune ea, apoi ascultă în tăcere, bosumflându-se puțin.

Oare ar putea cineva să-i spună că este imposibil să fie văzută la telefon? Până la

urmă e un apel audio.

- Da, ciudata ta de secretară mi-a spus asta. Nu mă lasă să intru în biroul tău, se plânge ea și sunt șocată de îndrăzneala ei. Ce cățea! Și când te întorci? O, bine! Îmi voi verifica programul cu Lucy și o să te anunț. Ar trebui să te gândești să-ți angajezi o secretară mai bună, dragă! Asta pe care o ai aici cu siguranță nu este material pentru revistă, spune ea, enervându-mă și mai tare. Apoi iese zâmbind. Ne mai vedem! Au revoir! Bleah!

Pe măsură ce după-amiaza trece, mă simt melancolică. Încerc să nu las comentariile ei răutăcioase să mă afecteze, dar sunt prea sensibilă săptămâna aceasta. Iar cățeaua de Lynn (fără a se vrea o jignire la adresa animalelor) m-a făcut să mă simt urâtă, grasă, stângace și inferioară. La naiba! Când se apropie sfârșitul de program, primesc un nou e-mail.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Fort

Mesaj:

Am auzit că ai menținut în picioare fortul. Mulțumesc. 😊

Nu mă voi întoarce până luni, bine? Înainte să pleci, îmi poți trimite contractul pentru By Kyra? O! Am o întâlnire cu Lucca mâine. Aș aprecia dacă ai putea-o anula.

C.

Asta-i tot ce-mi lipsea. Femeia aceea mă calcă în picioare, iar el îmi spune că am grijă de fortul lui. Exact de asta aveam nevoie pentru a mă simți ca o versiune feminină a acelui viking, Hăgar, din The Horrible. Îmi vine să-l omor pentru că m-a făcut să-i anulez întâlnirile. Lucca era un alt model. Am văzut-o pe aici de mai multe ori. Asta intră în sfera hărțuirii la birou, nu? Și ce-i cu prostiile alea să te semnezi cu prima literă a numelui? Trebuie să fie sindromul premenstrual pentru că totul mă enervează!

Mari: Am nevoie de ciocolată, o dietă, să mă îmbăt și să sărut pe cineva. Nu neapărat în această ordine.

Lais: Se poate aranja. Cu excepția dietei. Ești frumoasă așa cum ești. Fără diete pentru tine.

Mari: Ușor de zis. Tu ești slabă. Eu am aproape treizeci de ani. Mă simt bătrână, încrețită și flască. Crezi că asigurarea noastră acoperă injecțiile cu Botox?

Lais: Nu fii ridicolă! Ai 24. Ești frumoasă, ai piele de bebeluș și nu ești flască, ești moale. Iar dacă te mai aud vorbind de Botox, îți trag una! Hahahaha

Mari: ☹

Lais: O să gădesc eu ceva să facem weekend-ul ăsta! \o/

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Fort

Mesaj:

Domnule Carlos Eduardo,

Veți găsi contractul pe care l-ați solicitat atașat la acest e-mail.

Nu sunt autorizată să las pe nimeni să intre în biroul dumneavoastră când nu sunteți aici. Nici măcar pe prietenele dumneavoastră. Doar îmi fac treaba.

Apropo de asta, o să vă anulez întâlnirea, însă aş aprecia dacă v-ați gestiona singur calendarul social. Nu intră în îndatoririle mele să mă ocup de întâlnirile

romantice.

Cu respect,

Mariana

Încep să-mi strâng lucrurile când aud din nou bâzâitul de notificare că am primit un nou e-mail și nu mă pot abține să nu-l citesc imediat.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Fort

Mesaj:

Mariana,

De aceea ești asistentă mea de încredere.

Nu-ți face griji. Calendarul meu social este momentan închis. „Întâlnirea” pe care o programasem cu Lucca nu este personală, ci o întâlnire de lucru pentru a stabili coperta următorului număr pe care va apărea ea. Nici Lynn nu este iubita mea. Nu aș fi lăsat niciodată lucrurile să meargă atât de departe cu tine dacă mă vedeam cu altcineva.

Ești ca un cameleon, știai asta? De fiecare dată când vorbesc cu tine, văd ceva care nu era acolo înainte. Poate că atunci când sunt plecat o vei lăsa pe Mari să îi ia locul Marianei. Ea este mult mai pasională decât asistenta mea.

Mulțumesc pentru contract. Tocmai ai ratat șansa de a-mi spune dacă o să-ți fie dor de mine până luni. ☺

C.

Încearcă să mă omoare, nu? Ce vrea să spună cu „dor de el”? Și bărbații încă mai spun că noi, femeile, suntem confuze.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Fort

Mesaj:

Carlos Eduardo,

Mulțumesc pentru încredere.

Nu știu ce vreți să spuneți prin ultimele comentarii. Fac doar ceea ce mi se cere. Să fiu profesionistă. Îmi cer scuze dacă am fost cumva impertinentă în e-mail-uri. Nu asta a fost intenția mea.

O, ba da, tocmai asta a fost! Dar el nu trebuie să știe asta.

Sunt pe punctul de a pleca. Mai aveți nevoie de ceva?

Cu respect,

Mariana Costa

Asistenta redactorului șef al revistei Be

Primesc imediat răspunsul lui și aproape cad de pe scaun.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Fort

Mesaj:

Of, Mari... Ce mă fac eu cu tine?

Cadu

Este timpul să plec acasă URGENT!!

Cadu

După o săptămână, sunt în sfârșit acasă. Sunt obosit și... confuz. Da, confuz. Știu că am pus capăt la orice a fost chestia aia cu Mari, dar ea încă îmi intră pe sub piele într-un mod pe care nu mi-l pot explica.

Am vorbit toată săptămâna prin e-mail. M-am gândit că va fi mai ușor pentru ea. Ok, recunosc, mai ușor și pentru mine. Dar apoi mi-a arătat o latură a ei pe care nu o cunoșteam. O latură îndrăzneță, care m-a făcut să râd în hohote la fiecare e-mail, imaginându-mi expresia ei în timp ce l-a scris. Ultimele mesaje au fost cele mai proaste. M-am enervat cum a vorbit Lynn despre ea la telefon și am încercat să mă revanșez. Dar în același timp am vrut să o îndepărtez, însă nu i-am putut rezista. E atât de diferită de toate celelalte fete pe care le-am cunoscut sau întâlnit. Nu este deloc frivolă, ceea ce este ceva foarte, foarte rar în lumea asta în care lucrăm.

Telefonul sună și mă trezește din gândurile mele.

- Salut, Rodrigo!

- Salut, Cadu! Te-ai întors?

- Doar ce am ajuns acasă.

- Grozav! Fă un duș și ne întâlnim la Michelle. E ziua ei de naștere.

- Omule, cred că o să rămân acasă. Sunt obosit și...

- O, nu te purta ca un moș, frate! Eu sunt la o întâlnire, dar vor fi multe femei acolo! Hm... asta ar putea fi modalitatea prin care să ți-o scoți din cap pe fata aia.

- În regulă, vin. Voi fi acolo la nouă.

- Super. Mă duc să-mi iau „întâlnirea”.

- E serios de data asta, omule?, întreb eu. Rodrigo nu este genul care să-și dea întâlniri serioase, iar faptul că urmează să vină la o petrecere cu o fată este total ciudat.

- O, nu serios, serios. Încă ne cunoaștem. Dar...

- Dar...

- Nu știi, Cadu. Îmi place de ea, știi? E diferită. E distractivă și drăguță, super inteligentă și are un răspuns pentru orice. În plus, mă face să râd.

Desigur, descrierea lui mă face să mă gândesc la ea.

- Asta e super, omule. Sper să meargă.

- Da, am fost la fratele meu săptămâna asta și mi-a spus ca de data asta să nu o dau în bară, spune el și râde. Ne luăm la revedere și mă duc să fac un duș, încercând să nu mă gândesc la ea și să mă pregătesc pentru seara aceasta.

La petrecere este foarte multă lume. Michelle locuiește într-o casă în oraș cu o curte uriașă. Petrecerile ei sunt întotdeauna foarte exclusiviste și întotdeauna există ceva nou de văzut. De data aceasta, a angajat o trupă care să cânte pentru invitați.

Salut câțiva oameni pe care îi cunosc și apoi mă duc în spatele casei, unde are loc concertul.

Oaspeții dansează fericiți. Mă uit în jur în căutarea lui Rodrigo și îl văd îmbrățișând o fată care mi se pare foarte familiară. Mă vede și mă invită să mă apropiu.

Lângă ei, dansează o femeie. Este cu spatele la mine, dar picioarele ei sunt cu adevărat o priveliște minunată. Privirea mea urcă până pe talia ei. Apoi se întoarce spre mine, iar eu ridic privirea, admirându-i curbele. Când îi văd fața, înjur în liniște, în timp ce ea cântă pe ritmul muzicii, cu ochii închiși.

Înainte să pot face ceva, un tip care este evident un „jucător” în ce privește femeile se apropie de ea, apucând-o de talie și șoptindu-i ceva la ureche. Ea se oprește din dans și îi zâmbește, iar apoi totul devine roșu. Face paradă cu un tip pe care nici măcar nu-l cunoaște? Tot ce mi-aș dori în momentul ăsta este să-i dau un pumn în față celui nemernic și să o iau de aici.

Merg ca un bărbat într-o misiune. Mă îndrept spre ei, cu intenție. Trec pe lângă Rodrigo, a cărui gură se deschide să mă întâmpine, dar nici măcar nu-i dau ocazia să vorbească. Mă opresc lângă Mari și o iau de mână, trăgând-o spre mine.

- Hei!, protestează ea. Când se întoarce și mă vede, îi cade fața. Apoi mă îndrept spre tip.

- E la o întâlnire, omule! Tipul ridică mâinile, cerându-și scuze.

- Ba nu!, țipă ea la mine.

- O, ba da!, îi răspund eu înapoi. Pare nedumerită și începe să râdă.

- Ba nu!, spune ea, subliniind fiecare cuvânt ca și cum aș fi un copil și încercă să se dea înapoi. Cine naiba te crezi?, țipă ea la mine, făcând câțiva pași înapoi, însă nu îi dau drumul la mână. Ai înnebunit?

- Tu ești cea care mă înnebunește!, țip eu înapoi, iar ea râde.

- Nici măcar nu știi ce vrei! M-ai lăsat luni, iar acum vrei să mă oprești din a flirta?

- Știi ce vreau! Pare supărată, amintindu-mi de îndrăzneța Mari, cea cu răspunsuri inteligente, care mă fac să râd de logica ei nebună. Încearcă să se îndepărteze și știu ce trebuie să fac. O trag spre mine, o țin aproape și îi spulber argumentul cu un sărut.

Mari

Știi acele săruturi pe care le vezi în filme? Cele care îți captează complet atenția când le vezi? Tipul de sărut care îți face picioarele să tremure și te lasă fără suflare? Ei bine, uită de ele. Acest sărut a fost de un milion de ori mai bun. Cadu îmi arătase latura lui dulce și seducătoare săptămâna trecută, dar asta? E ca un uragan. Nu am fost niciodată sărutată așa. Niciodată. Mă trage spre el, mă apucă de păr și mă sărută. Nici măcar nu știu dacă pot numi asta un sărut. Este aproape ca și cum mi-ar ataca gura cu limba! Uit tot ce mă înconjoară, nu știu unde sunt, cine sunt, nu mai știu nimic. Tot ce pot face este să-i simt corpul fierbinte lipit de al meu, să-mi simt picioarele tremurând și buzele lui care au un gust mai bun decât cea mai fină dulceață.

Este un sărut atât de profund, sexy și minunat încât își folosește brațul liber pentru a mă ține de talie și aproape că mă ridică de la pământ. Încă mă ține strâns în timp ce mă împinge spre un perete fără să oprească sărutul. Când nu ne putem deplasa mai departe, își apasă corpul de al meu.

Dar apoi îmi amintesc. Îmi amintesc totul: toate lacrimile pe care le-am vărsat luni, toată durerea simțită când îmi făcusem speranțe, doar ca să le anihileze el mai târziu. Mi-am amintit tristețea și disperarea simțite de-a lungul săptămânii. Acesta este momentul în care rebela Mari prinde din nou viață. Îi mușcă buza inferioară cu putere și el mă dă drumul, gemând.

- Au, Mari! Pentru ce-a fost asta?, întreabă el, ducându-și o mână la gură și curățând o parte din sângele care începuse să-i curgă. Trebuia să se aștepte la asta!

- Ți-am spus să-mi dai drumul, măgarule, spun eu, simțindu-mă curajoasă.

- Măgar? M-ai sărutat înapoi!, se plânge el, părând confuz. Drăguț!

- Iar tu ai spus că nu vrei să mai ai de-a face cu mine. La ce naiba te gândești? Când suntem la birou, îți datorez respect și tu decizi. Dar aici, nu. Nu-ți datorez nimic și nimic nu îți dă dreptul să mă apuci așa cum ai făcut-o. Sau să mă oprești să mă sărut cu cine am chef. În timp ce vorbesc, arăt cu degetul spre el, împungându-i pieptul.

- Să te săruți? Chiar aveai de gând să te săruți cu idiotul ăla?, întreabă el nervos.

- Asta ține de mine să decid, nu crezi? Dau să plec, apoi mă întorc și decid să-i dau o ultimă lovitură. Cel puțin el știe ce vrea.

Touché!

Mă întorc spre ieșire și plec, fără să mă mai obosesc să-mi iau rămas bun de la Lais.

Știam că nu ar fi trebuit să merg la acea petrecere. M-am trezit cu toate simptomele unei mahmureli oribile, în ciuda faptului că nu am băut nimic. Am ajuns acasă, am calmat-o pe Lais – care se speriasc când și-a dat seama că

plecasem fără să o anunț – și m-am culcat. Când l-a văzut pe Cadu la petrecere l-a numit un ratat, iar Rodrigo a vrut să știe de ce. Apoi i-a spus că prietenul lui cel mai bun este Cadu și totul s-a năruit. Dar tu știai asta, nu? Noi cu siguranță nu știam. Eram atât de prinse în micile noastre lumi încât acest „mic” detaliu a trecut chiar pe lângă noi. Lais chiar s-a gândit să renunțe la Rodrigo în semn de prietenie față de mine, dar i-am spus să îi dea o șansă, pentru că pare un tip drăguț și nu poate fi acuzat că are un prieten idiot.

Sunt blocată toată duminica în casă, așa că îmi fac curat în apartament și decid să-mi aranjez lenjeria. Nu m-am simțit niciodată atât de deprimată încât să nu vreau să ies sau să vorbesc cu cineva, însă așa mă simt acum. Însă tot va trebui să merg mâine la muncă și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Îmi scot din priză telefonul de acasă și îmi închid telefonul mobil. Însă, fără folos. Pe la cinci seara, aud soneria de la ușă.

- Doar nu vorbești serios să te închizi în casă toată ziua? Lais nici măcar nu așteaptă să deschid ușa complet înainte de a intra, fără să am măcar șansa să vorbesc.

- Da. Sunt obosită, spun eu, întorcându-mă în sufragerie.

- Dacă e vreo consolare, să știi că măgarul-știi-tu-cine s-a simțit îngrozitor după ce ai plecat.

- Îngrozitor cum? Chiar mă interesează.

- Arăta îngrozitor. A băut atât de mult încât a trebuit să-l ducem acasă.

- Hm, mormăi eu.

- Rodrigo a rămas cu adevărat surprins. A spus că nu l-a văzut niciodată pe Cadu să bea așa. Iar când l-am condus acasă... Se oprește pentru a-mi da timp să absorb informațiile.

- Deci, când l-ați condus acasă, ce?, întreb eu, simțindu-mă deja anxioasă.

- Mormăia ceva de genul „fata aia nebună și îndrăzneță”. Îmi amintesc că a spus și „ea mă înnebunește”. Cred că i-ai zguduit lumea, conchide ea și râde.

- La naiba, asta nu are sens deloc, spun eu.

- Da, a spus-o de nenumărate ori. A continuat să o repete iar și iar. Cred că chiar l-ai înnebunit. Și, Doamne, ce a fost cu sărutul ăla, Mari? UAU! Ce a fost aia? Arunc o pernă în ea. Au!

- El este inamicul, îți amintești?

- O, da. Îmi pare rău. Doar că a fost așa de...

- Așa cum?

- Așa de sexy, fato. Ca o telenovelă. Am fost șocată doar privind. Toți cei de acolo s-au oprit să se uite. A fost cel mai tare sărut pe care l-am văzut vreodată. Dacă sărută așa, imaginează-ți... Arunc o altă pernă către ea. Au!

- Nu mă face să-mi imaginez lucruri cu inamicul. Gândurile mele confuze sunt suficiente. Râdem amândouă.

- Și acum ce ai de gând să faci?

- Să mă comport profesional. Să îmi caut un alt loc de muncă. Să demisionez. Să-l uit.

- Of, Mari!

- Nu „of”, Lais! Vreau pe cineva care mă vrea. Nu vreau să fiu doar o altă aventură. Iar el nu mă vede așa. Cu siguranță este atras de mine, dar nu vrea să se implice în vreo relație cu mine. Voi fi doar o aventură de o noapte și atât. Iar la sfârșit, eu voi fi cea care va plânge după el.

- Cred că ai dreptate.

- Da, chiar am. Acum, hai să aranjăm rufele astea. Pare cel mai bun lucru pe care îl putem face acum. Arunc o grămadă de haine spre ea pentru a le împături. Lais geme a frustrare.

Cadu

Am avut un weekend oribil.

După ce Mari a plecat de la petrecere, am băut atât de mult încât nu-mi amintesc aproape nimic. Știu că prietena ei blondă mi-a spus că sunt un ratat și că nu merit nici mila ei, iar eu nu am putut nega. Avea dreptate!

Duminică, lucrurile au continuat la fel de oribil. Mi-am petrecut ziua în pat, simțind un gust groaznic în gură. Rodrigo a trecut seara pe la mine să vorbim. Mi-a spus că nu se va băga în toată treaba asta pentru că îi place de Lais, iar Mari este prietena ei cea mai bună, așa că nu vrea să fie prins la mijloc. Îl înțeleg, chiar îl înțeleg. Dar mă surprinde că este dispus să înceapă o relație cu cineva care este atât de diferit de el. Când îmi explică, parcă nu are sens și mă face să fiu și mai confuz.

- Omule, nu știu dacă sunt îndrăgostit sau ceva de genul ăsta. Știi că sunt un tip pragmatic și nu prea cred în așa ceva. Dar Lais este amuzantă și inteligentă. Este una dintre puținele femei pe care le-am întâlnit și care poate vorbi despre orice și nu este frivolă. Când vin acasă noaptea și sunt obosit de la muncă, o sun, iar râsul ei la telefon mă face fericit. Am încercat să nu o sun câteva zile și mi-a fost dor de ea, știi? M-am săturat să fiu singur. Să fiu cu ea este mult mai bine decât singur.

După o duminică dezastruoasă, ajung la birou la șapte dimineața luni cu o migrenă îngrozitoare. Ușa mea este închisă și țin jaluzelele coborâte pentru că lumina mă omoară. Apoi, ajunge ea. Cred că este în jur de ora opt, iar tăcerea

este întreruptă brusc de o voce care fredonează un cântec frumos. Nu fac niciun zgomot, întins pe canapeaua din birou, ascultând vocea ei atât de deconcertantă și minunată și mă întreb ce se întâmplă cu mine. Ușa se deschide și o văd cum intră.

Știe că sunt acolo. Habar n-am cum.

Aduce tava cu cafea ca în fiecare zi. Totuși, astăzi este ceva diferit. Mari traversează camera, îmi spune bună dimineața când mă vede și îmi pune ceașca pe birou. Arată superb: o rochie neagră strâmtă, care îi coboară până la genunchi, lăsându-i gambele la vedere. Omule, nu m-am gândit niciodată că o gambă poate fi atât de sexy!

Rochia aia blestemată îi scoate corpul în evidență într-un mod pe care nu l-am mai văzut înainte și mă face să vreau să i-o smulg de pe ea și să o lipesc de mine. Are mâneci scurte și când se întoarce aproape că salivez când îi văd decolteul pătrat al rochiei care o face incontestabil de sexy.

Mari se învârte în jurul mesei și spre fereastră, oferindu-mi o vedere a naibii a spatelui ei. Poartă o pereche de pantofi cu tocuri foarte înalte, pe care nu i-am mai văzut niciodată să le poarte. Sunt hipnotizat de felul în care șoldurile ei se mișcă când deschide brusc jaluzelele, lăsând lumina să intre înăuntru.

- Au, Mariana! De ce ai făcut asta?, mă plâng eu. Ea lasă fereastra deschisă și traversează camera, mergând spre propriul ei birou.

- Bună-dimineața! Am făcut-o pentru că aici este întuneric, iar dumneavoastră aveți o întâlnire în jumătate de oră, așa că trebuie să arătați prezentabil. Nu puteți

arăta precum Edward Cullen, spune ea, fără ca măcar să se uite din nou la mine.

- Am o migrenă. Și cine naiba este Edward Cullen?, spun eu, punându-mi o mână la ochi. În mai puțin de două minute o văd întorcându-se, tocurile ei lovind ușor podeaua de lemn. O simt venind spre mine și când ridic privirea, o văd stând în fața mea, împingând două pastile de Advil într-o mână, iar în cealaltă un pahar cu apă.

- Luați-le pe amândouă, apoi beți-vă cafeaua! Și, vă rog, faceți ceva cu barba aceea. Arătați de parcă ați băut tot weekendul. Această întâlnire este importantă, explică ea, apoi pleacă din nou. De data aceasta, trânteste ușa, iar eu arăt ca un prost care ține medicamentul și apa, întrebându-mă cine este femeia aceea și ce i-a făcut dulcele mele asistente.

Mari

Mari: Doar ce m-am întors din biroul ştii-tu-cui.

Lais: Şi? A murit când te-a văzut în rochia aia? Nu pot să cred că ai avut în tot acest timp hainele astea şi nu le-ai purtat.

Mari: Era deja mort, întins pe canapea cu jaluzelele trase.

Lais: ☹️ Atunci, ce s-a întâmplat?

Mari: I-am lăsat cafeaua şi am deschis jaluzelele. Dureros!

Lais: Ha! Îmi place! Apoi?

Mari: Se pare că nu a dormit deloc. A spus că are o migrenă. I-am dat un Advil şi un pahar cu apă şi i-am spus să facă ceva cu faţa lui înainte de întâlnire.

Lais: #Căteamalefică #Cătearăzbunătoare

Mari: Oooo, au venit cei cu care are întâlnire. Vorbim mai târziu! Xoxo

Mă alătur primei ședințe de dimineață cu acționarii. El arată îngrozitor. Deși vreau să sufere îngrozitor din cauza durerilor de cap, latura mea profesională este mereu îngrijorată când nu se simte bine. Știind că nu se concentrează pe ceea ce spun oamenii din jurul lui, fac un efort să nu ratez nicio informație importantă. La un moment dat, în timp ce unul dintre acționari vorbește, îl văd masându-și tâmpilele, semn clar că încă îl doare capul. Îmi e milă de el și sfârșesc prin a-i turna niște cafea să văd dacă-l ajută. Fără zahăr, pentru că nu sunt așa de drăguță.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce notez ceva, primesc un e-mail.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Cafea

Mesaj:

Mariana,

Pe bune? Mi-ai dat cafea fără zahăr? Chiar dacă știi că urăsc cafeaua amară? Ce fel de asistentă îi face un astfel de lucru oribil unei persoane bolnave?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Cafea

Mesaj:

Carlos Eduardo,

Da. Voiati zahăr? Ridicați-vă și luați-l. Este chiar în fața dumneavoastră. Nu sunt soră medicală, sunt asistenta dumneavoastră. Și încă una bună.

Mariana

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Trebuie să fiu de acord cu asta. Arăți superb astăzi.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Mulțumesc. Ar trebui să vă concentrați atenția pe ședință, nu pe mine.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

A fost primul lucru pe care l-am văzut când ai intrat. Rochia asta face minuni pentru tine. O să iei prânzul cu mine?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Am o întâlnire la prânz astăzi.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Întâlnire? Ce întâlnire?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Din câte îmi amintesc din contractul meu de muncă, ceea ce fac în pauza de prânz nu are nicio legătură cu dumneavoastră. În calitate de angajator, nu aveți niciun drept să mă întrebați ce fac. Așadar, ceea ce fac și cu cine în timpul pauzei de prânz nu ar trebui să vă privească.

Și, fiți atent la ședință, pentru că domnul în vârstă tocmai v-a adresat o întrebare.

Întâlnirea s-a încheiat chiar înainte de ora prânzului, iar când Cadu a plecat cu investitorii, profit de șansa să-mi iau poșeta și să plec. Am un interviu de angajare pentru un post de asistentă pentru un diplomat într-o clădire din Ipanema, conform explicației pe care mi-o dăduse un prieten din microbuzul cu care veneam la muncă. Fratele său lucrează pentru consulatul francez și a menționat că este un post disponibil și, se pare că duc lipsă de candidați buni, întrucât persoanele care aplică trebuie să aibă experiență în relațiile cu oamenii de afaceri, să vorbească fluent engleza și, de preferat, printre altele, o altă limbă străină.

Stau foarte puțin în sala de așteptare când, sunt chemată de un bărbat înalt cu părul alb.

- Mariana?

- Da. Bună-ziuă! Mă ridic și îl salut cu un zâmbet și o strângere de mână.

- Eu sunt Pierre. Te rog, mademoiselle, intră. Antônio mi-a trimis CV-ul tău. Arată impresionant, spune el imediat ce ne-am așezat pentru a începe interviul.

Vorbim despre experiența mea și despre munca de la Be, precum și despre studiile mele. Mă întreabă de ce vreau să-mi găsesc un alt loc de muncă și îi spun că lucrez acolo de trei ani și este timpul să găsesc noi provocări. Probabil că nu ar trebui să menționez faptul că m-am îndrăgostit de șeful meu sau că este un idiot.

Apoi vorbește despre locul de muncă, ce se așteaptă de la mine și salariul, care este puțin mai mare decât cel actual, și beneficii la fel de bune ca și cele pe care le am acum. După ce am vorbit aproape o oră, atât în engleză, cât și în franceză, interviul s-a încheiat și îmi spune că păstrăm legătura, chiar dacă nu voi fi aleasă pentru acest post.

Ne luăm la revedere și fug înapoi la Be fără să am ocazia să mănânc măcar puțin. Iau niște chipsuri de la automatul de la etajul doi și mănânc în drum spre etaj, astfel încât Carlos Eduardo să nu mă vadă și să înceapă să mă întrebe de ce nu am luat prânzul.

Ajung la etajul meu și în timp ce mă îndrept spre birou, aud pe cineva strigându-mă.

- Măi, măi, măi, dacă nu e chiar Mariana. Miguel îmi zâmbește, iar eu îi zâmbesc politicos înapoi.

- Cea care arată ca o... continuă Roberta, asistenta unuia dintre redactori. Râde și își bate joc de mine.

Mă întorc spre ea, îmi „educ” trăsăturile de parcă m-aș pregăti să mustru un copil insolent și îi spun:

- Te porți atât de copilăros!, iar ea râde și mai mult.

- Nici măcar nu știu de ce mai lucrezi aici. Te-ai uitat în oglindă azi dimineață?

Nici măcar nu te încadrezi în standardele acestei companii. Mă privește de sus, făcându-mă să mă simt îngrozitor.

- Uau! Uau!, încearcă să intervină Miguel, dar când mă uit la el, îmi dau seama că încearcă să-și rețină un zâmbet tachinator ca și al Robertei. Mă uit de la unul la altul și mă întorc să plec.

- O! Mariana!, mă strigă ea și mă întorc din nou. Nu ar trebui să porți astfel de ținute, știi? Te face să arăți grasă, spune ea, cu mâinile îndreptate spre șoldurile mele. Mă întorc și mă îndrept spre birou, prea consumată de ostilitatea lor pentru a putea reacționa.

Roberta a început să lucreze la Be în același timp cu mine. Fusesem propuse pentru aceeași funcție, să fim asistentele lui Beto Rocha, redactorii șefi ai revistei, dar Carlos Eduardo a ajuns să aibă nevoie și de o asistentă. M-a ales pe mine, iar Roberta nu m-a „iertat” niciodată pentru asta. E frumoasă, înaltă și blondă, cu ochi verzi și corp de model. Dar în cele din urmă, experiența mea a fost mai importantă decât aspectul ei.

Mă îndrept spre biroul meu și îi mulțumesc lui Dumnezeu când văd că ușa biroului lui Big Boss este închisă. Verific ceasul. Am întârziat foarte mult și acum sunt și supărată. Încep să lucrez și nici nu am chef să-mi deschid Messenger-ul pentru a vorbi cu Lais. Viața mea era un dezastru și nu știam ce să fac.

O oră și jumătate mai târziu, Cadu iese din cameră cu doi bărbați în costum și îi urmărește până la ușă. Când se întoarce, nu pierde șansa de a mă provoca.

- Asta a fost o întâlnire cam lungă, Mariana.

Se sprijină de biroul meu și trebuie să-mi trag răsuflarea. Arată super. Este bărbierit și poartă un costum gri cu o cravată roșu închis. Zâmbește și îi văd acele gropițe care mă înnebunesc.

- M-am gândit că o să fii aici pentru ședință, spune el și își sprijină mâinile pe marginea biroului, înclinându-și corpul. Ochii lui îi fixează pe ai mei și mă face să mă simt slabă. Vrei să iei cina cu mine? Vocea lui este doar o șoaptă și simt cum mă hipnotizează. Doamne! Oare cum aș putea să rezist la așa ceva?

- Poftim? E de necrezut. În urmă cu o săptămână m-a părăsit, iar acum îmi cere să ies cu el?

- Cină. Știi tu, e acea masă de seară, îmi explică el și râde fără să privească în altă parte.

Tac, pentru că nu știu ce să spun. Deși aș vrea să spun da, sunt foarte, foarte speriată.

- Te rog?, insistă el, iar eu mă simt intimidată.

- Îmi pare rău. Îmi cobor privirea, apoi mă uit din nou la el. Nu pot, continui eu.

- De ce, Mari?, întreabă el încet și aș vrea să-i pot spune tot ce mă gândesc.

- Pentru că ești șeful meu, Carlos Eduardo. Și cu tot ce s-a întâmplat... Mă ridic, gândindu-mă să merg în bucătărie să-l evit, dar reacția lui mă ia prin surprindere. Mă apucă de mână și mă împinge spre perete, apăsându-și trupul de al meu.

- Te vreau, spune el, îngropându-și fața în gâtul meu. Respirația lui este neuniformă, la fel ca a mea, iar vocea lui este răgușită. Mă înnebunești, Mari! Atunci aud telefonul din biroul lui sunând, readucându-mă la realitate.

- Nu pot, spun, împingându-l ca să mă lase să plec. Nici nu știi ce vrei. Mai întâi mă vrei și te-ai dat peste cap să mă duci la tine acasă și chiar m-ai făcut să cred că a fost ceva special între noi. Apoi te-ai gândit mai bine și ai renunțat. Și, respect asta. Lucrăm împreună, e complicat. Dar acum mă vrei din nou. Ce se va întâmpla când te vei sătura de mine? Sau când va apărea vreo femeie mai interesantă și tu o vei alege pe ea? Se dă înapoi, iar eu mă îndrept spre bucătărie, lăsându-l singur.

Cadu

Acea luni a fost ziua în care totul s-a schimbat. După scurta noastră întâlnire din biroul ei, mi-am dat seama că este timpul să mă dau la o parte. Ca să mă pot pregăti pentru a o lua de la capăt, bineînțeles. Da, știu că s-ar putea să greșesc și ea poate să nu fie ceea ce pare a fi. Dar după acel sărut de la petrecerea lui Michelle, am decis să las la o parte toată precauția și să fac orice pentru a o avea pe Mari exact acolo unde vreau: sub mine, sper.

Mă duc acasă și decid să schițez o strategie pentru a o recupera. Evident că voi avea nevoie de ajutorul aliaților mei.

- Cadu, ești sigur? Pentru că Lais ne va ucide pe tine și pe mine dacă o rănești pe Mari, spune Rodrigo și înțeleg de ce ezită să mă ajute. Lais poate fi destul de înspăimântătoare.

- Sunt sigur, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la asta. Am încercat azi, dar ea m-a respins. A spus că trebuie să păstrăm între noi o relație profesională.

- Profesionale? Hm... Suntem tăcuți, amândoi gândindu-ne, apoi el sare dintr-odată. Știu! Uite ce trebuie să faci... Ne aplecăm peste masă, făcând planuri pentru a cuceri trupele inamice.

Marti este totul calm. O tratez pe Mari ca înainte să ne sărutăm și trebuie să mă stăpânesc să nu râd când o văd privindu-mă suspicioasă.

Miercuri, arată minunat. Poartă o rochie roz deschis, pantofi bej cu toc și părul lăsat, așa cum îmi place mie. Este perfectă și este timpul ca jocurile să înceapă.

În mijlocul dimineții, sun la ea la birou și fac tot posibilul să nu par neliniștit.

- Da?, răspunde ea, iar eu încerc să nu râd.

- Mariana, am nevoie de tine azi.

- Spune! O aud deschizând caietul și întorcând paginile de parcă ar fi căutat spațiu disponibil pentru a lua notițe.

- Trebuie să iau cina cu un mare agent de publicitate în seara asta...

- E nevoie să rezerv o masă? Știi unde o să mergeți?, întreabă ea, competentă ca întotdeauna.

- Da, rezervă o masă pentru trei diseară, la opt. Și am nevoie să mă însoțești pentru a lua notițe.

- Eu?, întreabă ea surprinsă, iar eu zâmbesc larg.

- Da, îmi pare rău să te anunț așa din scurt, dar tocmai mi-a confirmat, spun eu și îmi încrucișez degetele. Sper că nu contravine cu planurile pe care le aveai pentru seara aceasta, încerc eu să par îngrijorat.

- O... nu, este în regulă. Vreun restaurant anume?

- Nu. Undeva liniștit. Poate într-un hotel? Un loc unde să nu fim întrerupți tot timpul și care să fie în apropiere. Poate încerci la Gero în Ipanema.

- În regulă, rezerv o masă și te anunț.

- Mulțumesc, spun eu, apoi închid.

Băieții 1, Fetele 0

Cadu

Pe la șapte seara, ies din birou ca să o iau pe Mari să mergem la restaurant. Simt fluturi în stomac și mâinile îmi sunt transpirate. Sunt ca un adolescent nervos la prima întâlnire. Deschid ușa și ceea ce văd mă lovește ca un pumn în stomac. Mari este cu spatele la mine și și-a strâns părul într-un coc complicat, lăsându-și gâtul subțire la vedere. Aș vrea să-mi îngrop fața acolo și să rămân așa mereu. Iar parfumul ei... of, parfumul ei... acea aromă dulce mă înnebunește complet. Sunt amețit de un amestec de emoții și mă simt lipsit de apărare. Apoi se întoarce și zâmbeste. Și-a retușat machiajul, punându-și în valoare ochii căprui. Zâmbesc, iar ochii mei îi studiază buzele moi. Tot ce vreau este să o sărut până când rămânem amândoi fără suflare, dar știu că acum nu este momentul. Am greșit când am încercat să mă retrag, iar acum trebuie să-i recâștig încet încrederea.

- Ești gata?, o întreb eu zâmbind. Ea confirmă din cap. Atunci, să mergem! Arăt spre ușă și o las să meargă înaintea mea în timp ce mă uit la felul în care își mișcă șoldurile. Nu pot să înțeleg cum nu am observat până acum ceea ce era în fața mea.

Este frumoasă. Corpul ei este plin de curbe și moale, iar zâmbetul ei sincer mă face să-mi doresc și mai mult să-i ating buzele. Pielea ei este fină. Are doar câțiva mici pistrui pe nas care o fac să pară și mai frumoasă. Părul ei des, lung și castaniu îi completează frumusețea naturală, atât de neobișnuită în lumea artificială în care trăim.

Coborâm în garaj să luăm mașina. Îi deschid portiera, iar ea zâmbeste înainte de a intra. Mă duc pe partea șoferului și intru în mașină, parfumul ei amețindu-mă. Pornesc repede mașina, înainte să îmi pierd controlul.

- Alege o melodie, Mariana!, spun eu, indicând spre CD player-ul auto.

- Vreo preferință?, întreabă ea, iar eu dau din cap.

- Nu, poți să alegi orice îți place. Ea zâmbeste și începe să caute o melodie, concentrată pe sarcină. În timp ce ies din garaj, ea verifică playlist-ul până când zâmbeste, părând încântată. Vocea cântăreței umple spațiul din mașină, iar eu zâmbesc, gândindu-mă la cât de bine par să se potrivească versurile pentru acest moment.

- Îți place?, întreabă ea, pornind o conversație. Îmi iau privirea de la trafic pentru o clipă pentru a-i vedea zâmbetul.

- Da. Îmi place foarte mult Nando Reis, iar această melodie este foarte frumoasă.

- Și mie îmi place, spune ea, lăsându-și garda jos. Nu l-am văzut niciodată în concert. I-am spus lui Lais că vreau să merg data viitoare când va veni la Rio. Am încercat să-l vedem de câteva ori dar, de fiecare dată când decidem să mergem, se întâmplă ceva și trebuie să anulăm.

Mergem la Gero, un restaurant italian de cinci stele din Ipanema, unul dintre cele mai bune din Rio. Clădirea din cărămidă arată confortabil și intim și este perfectă pentru tipul de noapte pe care îl am în minte. Parchez mașina și ies repede ca să-i pot deschide ușa, în timp ce ea mă privește surprinsă.

- Mulțumesc!, spune ea și zâmbește. Îi zâmbesc înapoi, încercând din răspuțeri să nu o sărut. Ușor, omule! Intrăm în hotel și ne îndreptăm spre restaurant, iar când suntem la ușă, o aud oftând surprinsă.

- Ți place?, întreb, în timp ce salut șeful de sală.

- Da, este frumos, spune ea, zâmbind șefului de sală, care ne conduce la masa noastră.

Ne așezăm, iar ea își caută în poșetă iPad-ul, apoi îl așează pe scaunul de lângă ea, pregătindu-se de întâlnire.

- Ai nevoie de ceva în mod special de la Dr. Bragança?, întreabă ea.

- Nu... răspund eu arătând gânditor. Încercăm să-l facem să plaseze un anunț în revistă și... Atunci, telefonul meu mobil începe să sune pe masă și pe ecran apare numele Dr. Bragança. El este, spun eu, apoi răspund.

- Bună seara, dr. Bragança!

- Omule, ești singurul pentru care aș face așa ceva. Sper că Lais nu va afla, altfel mă va ucide. Îl aud pe Rodrigo râzând în telefon.

- Nu, deloc, domnule!

- Ei bine, aici îmi cer scuze, pentru că nu pot fi acolo pentru întâlnirea falsă pe care ai organizat-o pentru ați aduce cu greu fata la cină. Ești bun la asta, nu? Râde și nu pot să nu râd și eu puțin.

- Nu, domnule, e în regulă. Înțeleg, răspund eu. Simt ochii lui Mari ațintiți asupra mea, curioasă. Haideți să o reprogramăm pentru săptămâna viitoare, bine?

- Desigur. Să mergem la surf sâmbătă!, continuă Rodrigo în telefon, iar eu dau din cap.

- Atunci, e stabilit. Mulțumesc! Ne vedem atunci.

- Mulțumesc, frate. Îmi rămâi dator!, râde el în continuare, apoi închidem. Încerc să par supărat.

- Nu poate veni. Se pare că a intervenit o întâlnire în ultimul moment, îi explic și ea se uită surprinsă la mine. Apoi își ia poșeta, iPad-ul și începe să se ridice.

- Unde te duci?

- Plec. Nefiind nicio întâlnire..., spune ea confuză.

- Stai jos, Mariana. Hai să luăm cina.

- Dar...

Nu o las să termine și spun ferm:

- Este doar cina. Suntem deja aici. Trebuie să mănânci ceva și eu la fel.

Pare nesigură. Apoi adaug: „Te rog!”

- Păi... eu... Roșește. Bine. Să mâncăm, atunci! Se așează și, înainte să pot adăuga ceva, se ridică din nou, arătând confuză într-un mod minunat și spune:

- Trebuie să merg până la baie.

Băieții 2, Fetele 0

Mari

Mari: Ajutooooooor!!

Lais: ce s-a întâmplat??? 🤪🤪🤪

Mari: Clientul nu a mai apărut. Sunt singură cu ştii-tu-cine. #AGITATĂ

Lais: OMG! Şi acum? Fugi! Fugi cât mai departe!

Mari: Am încercat, dar spune că este doar cina, că trebuie oricum să mâncăm.

Lais: 🤪🤪🤪

Mari: Ce e cu fețele astea?? Mă agiți și mai mult!

Lais: Doar... mă gândesc!

Mari: La ce? 🤪

**Lais: Când spui, „trebuie să mâncăm”, cine va fi felul principal?
Hahahahaha.**

Mari: Prostuțo! Hahahaha, probabil vor fi paste😊

Lais: Unde ești?

Mari: Gero, Ipanema.

**Lais: Du-te și mănâncă. Și după ce mănânci, nu te voi judeca dacă simți
nevoia de un desert! Hahahahaha.**

Mari: Hahahahahahaha, prostuțo!! Mă întorc. Urează-mi noroc.

Lais: Noroc ♥ ♥

Respir adânc și ies din baie, încercând să rămân calmă. Da, sunt agitată. Știu că trebuie să stau departe de el, dar e atât de greu. Am fost singură atât de mult timp, iar el este atât de frumos... genul de tip pe care nu m-am gândit niciodată să-l sărut, deși îmi menținusem vie speranța, pentru că o pasiune nu părea suficient să descrie ceea ce simțeam. Am început să mă simt și mai nervoasă

când am aflat că comandase un vin scump să-l bem împreună. Eu sunt genul mai simplu, nu sunt obișnuită cu așa ceva. Nici măcar nu beau prea mult. Limita mea sunt două pahare; mai mult de atât și probabil că aş dansa Macarena pe masă, topless.

Când mă vede, zâmbește larg, arătându-și acele gropițe. Jur că îmi vine să fug. Și să sar pe el, desigur. Dar încerc să mă concentrez în timp ce mă întorc la masa noastră, gândindu-mă că probabil sunt doar o altă parte din șirul nesfârșit de femei pe care le duce în pat. Îmi spun asta iar și iar ca pe o mantră și sunt puțin mai calmă când ajung la masă și el se ridică să-mi tragă scaunul. Mă așez, îi mulțumesc și el mă întreabă dacă sunt gata să comand. Dau din cap, dar habar n-am ce vreau să mănânc.

- Ți-ar plăcea vreo sugestie?, întreabă el, realizând că nu știu ce să comand.

- Totul pare atât de gustos..., spun eu, iar el este de acord.

- Mâncarea de aici este delicioasă. Recomand raviolonii, umpluți cu mozzarella de bivoliță, busuioc și sos de roșii. Este un preparat delicios și se potrivește cu vinul pe care îl bem. Și tiramisu de ciocolată la desert.

- O... ciocolată? Nu pot să rezist ciocolatei.

- Da. Dacă ești o fată bună și nu lași nimic în farfurie, te las să iei o felie de la mine, spune el și nu pot să nu glumesc și eu.

- Voi mânca totul, inclusiv tiramisu-ul tău, răspund eu. Râde în hohote și îmi ține mâna peste masă, trimițându-mi fiori în tot corpul.

- Este plăcut să te aibă cineva în preajmă, Mari. Mă bucur că ești aici cu mine. Ochii lui par să sclipească, dar apoi îmi dă drumul la mână și cheamă chelnerul. Oare mi-am imaginat asta?

Cina este excelentă. Mâncarea este minunată, vinul este delicios – începusem să mă simt chiar dezinvoltă după trei pahare – și nu îmi puteam imagina o companie mai bună. Era domnul perfect. Am vorbit despre orice: muzică, artă, modă, cartier și lucruri care ne plăcea să le facem. Seara ia sfârșit prea repede, așa cum se întâmplă întotdeauna când te distrezi. Cadu, care a băut doar puțin, întrucât conducea, a plătit totul și m-a condus în parcare, ținându-mă politicoș de cot. Simțeam cum tremur la atingerea lui și tot ceea ce îmi trecea prin minte acum era cum să-i simt trupul lângă al meu odată ce m-aș fi sprijinit de mașina lui. Respir adânc și fac tot posibilul să mă stăpânesc.

- Aici ne luăm la revedere, spun eu. Se oprește și se uită la mine, confuz.

- De ce?

- Este mai ușor să iau un taxi de aici.

- Taxi? A, nu. Te conduc eu acasă, răspunde el, apoi începe din nou să meargă.

- Nu trebuie să te deranjezi! Locuiesc departe și nu are rost să faci tot acest drum

ca să te întorci mai târziu, dat fiind faptul că sunt perfect capabilă să iau un taxi în timp ce tu te duci acasă. Se oprește din nou, apoi mă întoarce spre el, privindu-mă adânc în ochi. Sunt fascinată de ochii lui hipnotizanți.

- Mari. Vreau să te duc acasă. Nu accept altfel. Nu o să te las să te urci într-un taxi atât de târziu. Nu te certa cu mine pe tema asta, da?

Începe să meargă din nou, ținându-mă de braț și conducându-mă la mașină, iar eu rămân fără cuvinte. Mă ajută să intru. Când mă așez confortabil, se întoarce și se așează pe locul șoferului. Apoi se aplecă asupra mea, privindu-mă în ochi și îmi pune centura de siguranță. Îți jur că nu am fost niciodată în situații mai sexy decât cele cu el. Cadu poate să-mi taie craca de sub picioare doar privindu-mă.

Urmează plaja până în partea de nord a orașului. Din boxe se aude vocea unei cântărețe, iar eu mă simt destul de relaxată, astfel că fredonez versurile. Îi văd acel zâmbet minunat, fără să-și ia ochii de la trafic.

Când melodia se termină, amândoi chicotim, aproape că râdem de interpretarea mea oribilă. Când trecem printr-un tunel, mă ia pe neașteptate de mână și o duce la buze, părând fericit. Cadu îmi sărută mâna și îmi spune: „Ai fi o iubită grozavă, știi?” Abține-te! Bărbatul ăsta încearcă să mă omoare!

- Poftim?, întreb eu cu gura căscată. El zâmbeste, ținându-mă în continuare de mână.

- Am spus că ai fi o iubită grozavă.

- Cadu... După asta am uitat să îi spun pe numele întreg. Aș fi o iubită grozavă, dar nu pentru el, nu?

- Ce? Sunt sincer, spune el, privind înainte. Vinul amestecat cu șocul mă face curajoasă.

- Ce naiba vrei să spui? Da, aș fi o iubită grozavă. Dar tu nu m-ai vrut. Deci, nici nu începe! Încerc să-mi trag mâna înapoi, însă el nu-mi dă drumul.

- Știi, Mari, oamenii au voie să regrete lucrurile pe care le-au făcut... să se gândească mai bine și să recunoască atunci când greșesc, continuă el. Deodată mașina se oprește și mă uit în jur și îmi dau seama că suntem la un semafor în apropiere de stadionul Maracanã. Acesta este momentul în care îmi pierd controlul. Se întoarce spre mine, ochii lui strălucitori reflectând un amestec de dorință și altceva pe care nu aș ști să-l definesc. Regret ceea ce am făcut. Te vreau. În fiecare zi, când te văd la serviciu, nu pot decât să mă gândesc cum ar fi să te întind pe biroul meu și să mă culc cu tine. E nevoie de tot controlul meu ca să pot să-mi controlez dorințele.

- Nu vreau să fiu aventura ta de o noapte, spun eu, nervoasă. Dar el continuă de parcă n-aș fi spus niciun cuvânt.

- Vreau să te scot la cină și să te aud cum gemi când mănânci desert cu ciocolată și să-ți vorbesc despre ziua noastră și despre lucrurile pe care le avem în comun. Vreau să te duc să dansezi, pentru că mă exciți când îți unduiești corpul, dar și pentru că arăți minunat atunci când cânti fals și mă faci să râd. Semaforul se face verde, iar el pornește, vorbind în continuare. Aș putea să stau aici toată noaptea și să enumăr toate lucrurile care îmi plac la tine, mai ales acest mod îndrăzneț pe care îl ai de a mă provoca cu fiecare răspuns pe care îl dai, dar am decis să fac altceva. Înghit în sec, cu gâtul uscat, cu capul amețit de la intensitatea lucrurilor

pe care le spune.

Este tăcut, iar eu nu mă pot abține.

- Ce ai de gând... să faci?, întreb cu o voce șoptită, însă el rămâne tăcut până când intră, în sfârșit, în cartierul meu. Când ajungem în fața clădirii, parchează, oprește motorul, își desface centura de siguranță și se întoarce spre mine. Muzica este tot ceea ce mai putem auzi în timp ce ne uităm unul la celălalt.

Îmi dă drumul la mână și îmi desface centura de siguranță. Mâinile lui îmi cuprind fața și nu pot privi în altă parte.

Am să te sărut. La fel de intens ca noaptea trecută. O să te sărut până când realizezi că suntem perfecți împreună și mă vei accepta înapoi, spune el, apoi mă sărută, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea când îi simt buzele pe ale mele. Una din mâinile lui se plimbă prin părul meu, apoi apucându-l ferm. Sărutul lui este nemilos, iar limba lui îmi explorează gura într-un mod de care nu pot scăpa. Corpul lui este lipit de al meu și nu pot opri geamătul care îmi scapă printre buze atunci când merge și mai adânc. Aproape că mă topesc și mă agăț de părul lui atunci când se îndepărtează ca să-mi vorbească.

- Mari, vrei să fii iubita mea?

- Vrei să fiu iubita ta?, întreb eu, nedumerită. Nu pare genul acela de om. Adică, nu cred că este genul acela de om. Cadu mă sărută din nou, aproape că mă revendică pentru sine. Sunt complet beată de parfumul lui, atingerea lui, gustul lui. Încă o dată, se retrage.

- Te vreau, Mari. Te vreau complet. Cu totul. Vreau să te ții de promisiunile pe care le-ai făcut în seara asta...

- Promisiuni? Oare eram chiar atât de beată? Ce i-am promis?

Da. Întâlniri distractive, nopți de neuitat, conversații inteligente, sărutări care mă lasă fără suflare. Vreau totul, Mari. Vreau să fac dragoste cu tine în fiecare noapte și să nu mă opresc niciodată. Vrei să fii iubita mea? Își îngroapă fața în gâtul meu, limba lui plimbându-se în sus și în jos, și nu mai pot gândi.

- Da..., răspund eu într-un geamăt, iar el se oprește. Ooo..., gem eu din nou, puțin dezamăgită acum. Zâmbește, mulțumit.

- Mulțumesc. Mă sărută încet, iar eu mă îndrăgostesc de el încă o dată. O să te conduc până la ușă, spune el, cu acel zâmbet, iar eu sunt confuză. După toate astea, pleacă?

Sentimentele mele trebuie că mi se citesc pe față, iar el observă. Zâmbetul lui este acum obraznic, iar gura lui se îndreaptă spre urechea mea. Mă trage spre el, iar eu vreau să mă sprijin de el însă, din greșeală, mâna mea atinge ceea ce pare a fi dorița lui crescândă.

- Mă duc acasă să fac un duș rece. Nu pentru că nu te vreau, frumoaso, ci pentru că atunci când o să ne culcăm împreună vreau să ai încredere în mine și în sentimentele mele. Fără regrete.

Oare cum aş putea să plec acum? Îmi simt picioarele ca două jeleuri. Vrea să mă înnebunească!

Apoi Cadu îmi dă un sărut pe fugă, coboară din maşină şi vine să-mi deschidă uşa. Mă conduce la intrarea în clădire şi, înainte să intru, mă sărută din nou. Profund.

- Noapte bună, iubito!, spune el zâmbind, apoi pleacă, lăsându-mi corpul în flăcări.

Mari

Când mă privesc în oglindă a doua zi, văd sub ochi cearcăne întunecate. Da, pentru că nu am dormit. M-am răsucit în pat gândindu-mă, amintindu-mi și visând cu ochii deschiși.

Mă trezesc înainte ca cele opt alarme ale mele să aibă șansa să sune și fac un duș fierbinte și încep să mă îmbrac. Îmi iau timpul suplimentar și profit la maximum de aspectul meu de astăzi. Port o rochie roșie cu imprimeuri delicate pe ea. Este strânsă pe sâni și pe talie și puțin largă în partea de jos, un fel de rochie vintage anii '50. Port o pereche de pantofi de un roșu închis și îmi las părul să cadă în valuri. Machiajul subtil completează aspectul vintage și zâmbesc, mulțumită de rezultat. Sar peste micul-dejun, prea emoționată, și plec să iau microbuzul. Dacă s-a răzgândit? Dacă nu mă mai vrea? Dacă doar mă amăgește? Dacă...

- Bună dimineața, domnișoara Am-ieșit-la-cină-și-am-sfârșit-prin-a-fi-desert!, mă întâmpină Lais râzând. Nu pot rezista glumei ei și ajung și eu să râd. Ne îmbrățișăm și ea se retrage cu o privire șocată pe față. Uau, ești rece ca gheața. E totul OK?

- Da, cred că sunt doar agitată. Se uită suspicioasă la mine și râdem amândouă. Sunt agitată!

- Vreau să aud totul! Începe să vorbești!, spune ea, în timp ce intrăm în microbuzul care deja ne așteaptă. Îi salutăm pe toți înainte de a ne așeza în spate, ca de obicei. Apoi, după ce ne așezăm, îi povestesc totul. Despre seara distractivă pe care am avut-o, râsete, muzică. Îi spun toate lucrurile intense pe

care mi le-a spus și acel sărut. Iar apoi, propunerea lui. Îți vine să crezi? Încă sunt șocată!

Mă uit la Lais odată ce am terminat, iar gura ei este deschisă și se uită lung la mine. Își închide și deschide gura în mod repetat ca un pește.

- Spune ceva, Lais!

- Aceasta a fost cea mai romantică propunere de întâlnire pe care am auzit-o vreodată. Și cea mai obraznică, de asemenea!, spune ea, apoi râde. Și, cum te simți?

- Agitată? Mi-e greață? Speriată?, spun imediat, iar ea mă ține de mână.

- Fii tare, fato! Totul o să fie bine...

- Dar, Lais, dacă... dacă el...

- Nu o să faci asta. Dacă o va face, eu însămi o să-l plesnesc peste față. Mari, știe că ce a făcut a fost greșit. Este bărbat, nu un băiețel. Cred că sentimentele lui pentru tine sunt mai puternice decât și-a dat seama și asta l-a speriat. Dă-i o șansă! Cadu pare un tip drăguț. A făcut o greșeală, dar a dovedit că încearcă să o repare. Dau din cap în timp ce microbuzul se oprește în fața clădirii unde lucrează Lais. Rezistă, totul va fi bine!, mai adaugă ea, îmbrățișându-mă înainte de a pleca. Microbuzul își continuă drumul spre biroul meu, iar eu continui să mă gândesc la sfatul prietenei mele de a avea încredere în el.

Ajung la clădirea în care lucrez și mă îndrept direct spre biroul meu, salutând oamenii pe drum. Intru în zona executivă și știu că este deja acolo. Zâmbesc în timp ce pornesc computerul și apoi merg la bucătărie să pregătesc cafeaua. Când totul este gata, mă duc în biroul lui, bat ușor la ușă și intru zâmbind. Îmi amintește de săptămâna anterioară și simt că îmi tremură picioarele la amintirea neplăcută. Dar apoi mă uit la el și îl văd zâmbind. Pe măsură ce mă apropii, mă studiază, părând că aprobă ținuta mea.

- Ești cea mai frumoasă priveliște pe care un tip și-ar putea-o dori dimineața, spune el, în timp ce îi torn cafeaua și zâmbesc.

- Nu, ai cea mai frumoasă priveliște a orașului chiar în spatele tău. Întoarce-te și uită-te pe fereastră! Zâmbetul meu se lărgeste.

- Oh, dar priveliștea asta nu este nimic în comparație cu cât de frumoasă ești tu, insistă el, apoi mă trage spre el pentru un sărut înainte să-l pot opri. Este un sărut blând, nu la fel de intens ca cel de aseară. Este o mângâiere în cel mai frumos mod posibil și mă simt dorită în timp ce mă aflu în brațele lui.

- Bună dimineața, spune el, îndepărtându-și buzele de ale mele și zâmbind.

- Bună dimineața, răspund eu. Îmi mângâie fața cu o privire visătoare. Zâmbim unul altuia și mă retrag. Ne apucăm de treabă?

- Da. Zâmbește din nou, părând că știe ceva ce eu nu știu.

- Ce este?, nu-mi pot stăpâni curiozitatea.

- Nimic, Mari. Sunt doar fericit, spune el și sună atât de sincer încât nu pot să nu oftez.

- Și eu, spun eu și mă îndrept spre biroul meu.

Încep să lucrez, concentrată pe o foaie de calcul, când aud pe cineva bătând la ușă. Un curier. Verific ceasul. Oau! Este aproape zece și jumătate. Curierul se oprește în fața mea.

- Mariana Costa?

- Eu sunt. Îmi întinde o cutie lungă albă. Semnez de primire, apoi pleacă, lăsându-mă singură cu acea cutie misterioasă. Probabil are o lungime de peste jumătate de metru și o panglică roșie din satin. Desfac funda, apoi cutia și sunt complet șocată. Înăuntru se află cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată. Este o singură floare mare, într-o nuanță de roz pal. Înăuntru sunt și două cartonașe, albe, imprimate cu litere aurii.

Bujorul este o floare rară plină de simboluri. În cultura orientală, bujorul deschis la culoare reprezintă inteligența și femeile frumoase și este foarte frecvent menționat în cântece, de obicei împreună cu zicala: „când bujorul înflorește, parfumul lui se răspândește pe kilometri, atrăgând fluturii din toată lumea”, o referință clară cu privire la dorință, fluturii reprezentând bărbații.

Zâmbesc când citesc despre acea floare frumoasă și nu trebuie să citesc celălalt cartonaș ca să știu cine l-a trimis. Totuși, deschid plicul, iar înăuntru văd un scris frumos, masculin, de mână:

“Îmi place când ochii tăi se pierd în ai mei sau când

râsul tău se amestecă cu al meu.”

Cu dragoste,

iubitul tău

Ochii mi se umplu de lacrimi când citesc acel mesaj. Întotdeauna am fost o romantică, dar ultima mea relație mă transformase într-o persoană cinică. A devenit mai greu apoi să cred că astfel de lucruri mi s-ar putea întâmpla. Mă uit la floarea aceea minunată și atât de rară, apoi la cartonaș și îmi permit să-mi dau frâu liber emoțiilor. Este uimitor cum cele mai bune momente ale noastre sunt mereu înconjugate de cântece, dar citarea cântărețului meu preferat în primul său cadou „oficial” în calitate de iubit al meu este ceva care îmi taie răsuflarea.

Fără să mă gândesc, mă ridic și fug în biroul lui. Deschid ușa fără să bat. Stă lângă birou, cu părul dezordonat după trecerea constantă a degetelor prin el, ceva ce face mult atunci când se gândește. Pare concentrat. Când trec de ușă, se ridică imediat când vede lacrimile curgându-mi pe față.

- Mari, ce s-a întâmplat?, mă întreabă el îngrijorat și vine repede spre mine. Zâmbesc și plâng în același timp, apoi îi arăt cartonașul pe care-l țin în mână. Zâmbește imediat. Hm... ce e asta?, o face el pe neștiutorul, iar eu îi zâmbesc.

- Doar un cadou pe care l-am primit. Zâmbetul meu se lărgeste când văd sclipirea din ochii lui.

- Un cadou? Cine l-a trimis? Ce fel de cadou? Se apropie și îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

- De la iubitul meu, spun eu. Gropițele lui sunt și mai adânci acum, dacă asta este posibil. Cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată!

- Nimic nu este mai frumos ca tine, Mari! Nimic, spune el, apoi împinge ușa în spatele meu, închizând-o. Sclipirea pe care o văd în ochii lui se schimbă și se dă înapoi în timp ce încuie ușa. Rămân nemișcată, cu respirația neuniformă și aștept să văd ce va face. Într-o secundă e din nou lângă mine, prinzându-mă de mână și trăgându-mă spre el. Gura lui o devorează pe a mea într-un sărut exploziv. Îmi sărută buzele, apoi coboară până la bărbie și apoi din nou spre buze. Îmi afund degetele în părul lui, iar mâna lui Cadu coboară până la curbura soldurilor mele. Își apasă palma pe spatele meu și îmi trage corpul mai aproape de căldura lui, iar acum îi simt reacția și mai aproape. Un geamăt puternic îmi scapă din gât când îi simt trupul pe al meu, făcându-mă să simt că ard.

Însă totul dispare când cealaltă mână a lui se ridică și îmi apucă sânul prin rochie. Limba lui îmi explorează gura mai adânc, iar trupurile noastre se contopesc într-unul singur. Cadu mă conduce încet spre canapeaua mare din biroul lui și mă întinde pe pielea rece. Mă mișc febril, soldurile mele răsucindu-se pe cât pot sub greutatea corpului lui peste mine.

Mâna lui îmi atinge șoldul, apoi piciorul, jucându-se cu tivul rochiei mele. Îl simt ridicându-mi încet rochia în timp ce gura lui mă devorează. Acesta nu mai este un simplu sărut. Este un asediu, iar el mă blochează și îmi cere să mă predau. Mâna lui urcă pe picioarele mele și se trage puțin în spate, mușcându-mi buza de jos și făcându-mă să gem puțin mai tare. Se întinde lângă mine și murmură:

- Ești frumoasă, Mari! Perfectă.

Nu am fost niciodată cu un bărbat ca el. Ar fi nedrept să-mi compar câteva experiențe anterioare cu uraganul Cadu. Este un bărbat, în toate felurile posibile.

- Ești minunată, spune el, mușcându-mă de gât. Abia aștept să fac dragoste cu tine. Complet, spune el, ajungând la lobul urechii mele și sunt complet amețită de bomba sexy în care ne transformăm când suntem împreună. Mă sărută din nou încet, respirația noastră calmându-se ușor și sincronizându-se una cu cealaltă. Ne îmbrățișăm, încă întinși pe canapea, când îi simt privirea ațintită pe hainele mele.

- Ce este?, întreb eu, simțindu-i privirea ațintită asupra mea. Totuși, nu e dorință. Este tipul de privire pe care o are atunci când are o idee.

- Știi de cine îmi aduci aminte, purtând această rochie frumoasă, clasică? Eu dau din cap, iar el ia seriozitatea mea drept amuzantă. Audrey Hepburn, spune el, iar zâmbetul meu se lărgeste.

- Uau! Îmi place. Ce compliment magnific, spun eu zâmbind. O iubesc pe Audrey și tot ce reprezintă ea.

- Hm... îți place de ea ca actriță?

- Da, dar mai mult decât atât, îmi place de ea ca model, spun eu zâmbind, iar el tace, ascultând. Toate femeile din epoca de aur a Hollywood-ului au fost minunate. În acea perioadă, între 1950 și 1960, erau încântătoare dar, mai ales, reprezentau noua femeie. Una care nu era supusă voinței partenerului ei. Femeile lucrau, luptau pentru feminism, pentru drepturi egale, însă fără a-și pierde feminitatea. Cadu este atent la ceea ce spun și aproape că îi aud creierul lucrând. În plus, aveau ceva pe care nu mulți oameni îl consideră frumos astăzi, ceea ce este păcat.

- Ce anume?

- Erau femei adevărate. Talie subțire, șolduri mari. Corpurile lor erau moi și nu monștri musculoși ca cei pe care îi vedem în zilele noastre. Erau mai frumoase, cel puțin așa cred. Audrey avea această frumusețe diferită, avea o față fină, această aură romantică, aproape copilărească în jurul ei... părea senină, ușor misterioasă, ca Ingrid Bergman. Rita Hayworth, Marilyn Monroe și Elizabeth Taylor, pe de altă parte, erau mai degrabă tipul vulpe, cu hainele lor senzuale și corpul curbat, portretizând mereu femeia fatală... O, îmi pare rău. Dau din cap și râd.

- Pentru ce?

- Vorbesc întruna! El râde și îi simt pieptul vibrând pe pielea mea.

- Îmi place să te ascult vorbind. Ești atât de inteligentă... Se oprește brusc. Fața lui devine serioasă. Apoi, i se aprinde becul.

- O, Mari, ești perfectă! Mă trage într-un sărut și începe să râdă.

- Ce am făcut?, întreb eu, confuză.

- Aveam nevoie de un subiect pentru secțiunea editorială și coperta numărului de toamnă/iarnă. Avem o întâlnire cu echipa de stilști joi și mă întrebam ce putem face. Dar tocmai mi-ai dat ideea. Tu ești muza mea. Râde și mă sărută, dar încă sunt confuză.

- Și care va fi?

- Eleganța hollywoodiană veche. Ținute clasice, elegante, stilate. Modele curbate, desene și culori îndrăznețe, talii conturate. Țesături de lux, satin, dantelă, mătase. Rochii fluide, precum cea pe care o porți. Suficient de elegante pentru a fi purtate la serviciu, suficient de sexy pentru a-ți seduce iubitul, spune el râzând și mă trage spre el pentru un nou sărut. Mulțumesc, frumoaso! Ești un geniu! Mă sărută din nou și ne ridicăm.

Cadu este entuziasmat și știu că nu se va liniști până când ideile lui nu se vor concretiza. În fiecare sezon, reprezentanții celor mai importante reviste se întâlnesc cu stilști renumiți pentru a decide ce este în vogă. Editorii revistei discută idei cu stilștii pentru a ajunge la un consens asupra a ceea ce va fi „la modă” în sezonul următor. Redactorii sugerează ceea ce ar dori să vadă în

revistă, iar oamenii care lucrează pentru designeri îl transformă în realitate. Be are un rol fundamental în acest proces. Aceste briefing-uri de colecție sunt întotdeauna disputate printre etichete. Gândul că eu, o fată din suburbii, cu forme și complet în afara tiparelor frumuseții actuale aș fi „muza” colecției viitoare de toamnă/iarna, mă face să simt ca și cum aș merge în lumina soarelui.

Dacă visez, te rog, nu mă trezi!

Ne aranjăm hainele și ne sărutăm. Mă întorc în biroul meu zâmbind și pun floarea în vază înainte de a mă apuca din nou de lucru. Cu siguranță m-aș putea obișnui cu zile ca aceasta.

Mari: Îmi place să fiu iubita lui. Să primești o floare rară și un sărut minunat la prima oră a dimineții este de neprețuit. Hahahahha.

Trimit mesajul cu o imagine atașată.

Lais: ☺☺☺ #ȘOC!!! Ce floare frumoasă! Ce este? Nu pare a fi un trandafir...

Mari: Bujor. Este frumos! Iar el este perfect! Ooo...

Lais: Perfect? Serious?? ☺ Și ce e cu „Ooo”?

Mari: Cred că m-am îndrăgostit.

Lais: Crezi? O, mai taci, Cenușăreaso! Îmi pare rău că sunt cea care îți spune asta, dar ești deja îndrăgostită.

Mari: 🙄 🙄 🙄 🙄

Cadu

Sunt fericit așa cum nu am mai fost demult. Mari este o femeie dulce, amuzantă și fermecătoare. Ne întâlnim de câteva săptămâni și încercăm să petrecem cât mai mult timp împreună, chiar dacă este un lucru dificil de făcut în timpul săptămânii. Deși vreau să fiu alături de ea tot timpul și chiar dacă fur mereu câteva minute din zilele noastre de lucru ca să o sărut sau să ne atingem pe canapea, abia aștept weekend-ul ca să fim împreună.

De asemenea, sunt foarte încântat de proiectul pentru numărul de toamnă/iarnă. Am lucrat cu trei stilști mari, uneori și după programul de lucru, ceea ce mă împiedică uneori să fiu cu Mari.

Arată fantastic astăzi: are părul prins într-o coadă elaborată și poartă o fustă creion neagră, o bluză cu buline alb și negru și o pereche de pantofi roșii. E concentrată la computer, iar eu zâmbesc amintindu-mi de planurile pe care le-am făcut pentru acest weekend, de care ea nu știe încă. Mor de nerăbdare să fac dragoste cu ea, dar vreau să fie special. Ea mă face să fac astfel de lucruri. Au trecut ani de când nu am mai avut o iubită. Probabil nu de când am fost adolescent. Dar cu ea, pur și simplu pare corect.

Mă sprijin de tocul ușii cu brațele încrucișate peste piept în timp ce mă uit la ea. Mi-am dat jos sacoul de la costum, lăsând să mi se vadă cămașa roz pal care mi-a spus că-i place. Mă transform într-o păsărică, cum spune Rodrigo, dar nu mă pot abține. Ea îmi dă lumea peste cap și nu vreau să revin la normal. Deodată, își dă seama că o privesc și își ridică privirea ațintită în computer, zâmbind când mă vede.

- Ai nevoie de ceva, Carlos Eduardo?, întreabă ea, pe un ton protocolar, iar eu zâmbesc larg, traversând încet camera spre biroul ei. Mă sprijin de marginea biroului, încă zâmbind, iar ea îmi zâmbește înapoi, îmbujorându-se în felul ei specific care mă face să vreau să o iau pe sus și să o duc într-un loc în care să fim singuri.

- Da, am, Mariana. Mă aplec mai aproape de ea, inhalându-i parfumul. Dar, din păcate, asistenta mea nu îmi poate oferi ceea ce am nevoie. Doar iubita mea, spun eu, iar râsul ei este contagios.

- Se apropie weekend-ul. Vei avea destul timp să petreci cu ea. O mușc ușor de ceafă, iar ea geme șoptit. - Cadu... mă dau înapoi încă zâmbind.

- Am o întâlnire cu tipii ăia de la Angèle în seara asta. Probabil o să dureze ceva. Întregul proces de selecție s-a desfășurat în secret. Singurii care știu despre asta sunt eu, Mari și cei care lucrează pentru marcă.

- Ai nevoie de mine?, întreabă ea. Dau din cap.

- Nu, frumoaso! Poți pleca acasă. Tu și Lais ieșiți?

- Nu cred. Rodrigo a invitat-o la un eveniment în acest weekend și i-a spus că o va duce să-și cumpere o rochie frumoasă.

- O, da! Este un bal de caritate sponsorizat de biroul lui. Ne-a invitat și pe noi, dar eu am alte planuri.

- Hm..., murmură ea.

- Planuri care o implică pe iubita mea. De fapt, Mariana, este esențială pentru planurile mele, spun eu, iar zâmbetul ei se lărgeste. Ei bine, trebuie să mă întorc la lucru. Anunță-mă, te rog, când ajung cei de la Angèle!

- Desigur, spune ea, iar eu mă îndrept spre biroul meu. Înainte să închid ușa, spun:

- O, Mari! Te sun în seara asta să-ți trimit instrucțiunile pentru weekend, bine?

- Doamne! Există instrucțiuni?

- Da, sunt. Plănuiesc să-mi răpesc iubita întreg weekend-ul.

- La naiba!

- O! Și Mariana?

- Aș arunca o privire sub tastatura ta dacă aș fi în locul tău, spun eu, apoi închid ușa râzând.

I-am lăsat un bilețel sub tastatură azi-dimineață înainte să ajungă la birou.

Mari

„Când o anumită persoană trezește acel sentiment în tine

Mai bine nu i te opui... Doar predă-te!

C.

Să spun că bărbatul acesta încearcă să mă înnebunească, ar fi o subestimare. În fiecare zi îmi strecoară câte un bilețel pe undeva. În aparatul de cafea, atașat la ecranul computerului, în poșeta mea și acum sub tastatură. Simt că, în ciuda modului ciudat în care am început lucrurile, el avansează în această relație cu inima deschisă și mă face să mă simt în largul meu. Desigur, încă mi-e teamă că m-ar putea răni, întrucât Cadu este tot ce am visat vreodată: e superb, are o carieră de succes, e dulce și sexy. Dar, într-un fel, sunt mai calmă acum și las lucrurile să curgă de la sine deoarece, pentru prima oară, se pare că ambele părți sunt de aceeași parte a baricadei.

Seara, sosește echipa Angèle și îi conduc direct în biroul lui Cadu. El este încântat de proiect, dar simt că este și puțin îngrijorat. Nimeni de la revistă nu știe despre tema pe care a ales-o și, evident, menține tăcerea. Este o piață complicată. Orice este diferit poate fi „vândut” concurenților noștri și toate aceste luni de lucru non-stop vor fi o pierdere de timp când o altă revistă va apărea cu ideile noastre pe copertă. Am mai văzut asta înainte: un editor sau un director de artă „fură” ideea unui editorial, o vinde pe o avere concurenței și ajunge să-și asigure o poziție superioară într-un nou loc de muncă.

Cadu nu sprijină acest tip de practică. El este foarte etic și direct.

În jurul orei șase și jumătate, îi trimit un e-mail prin care îl anunț că plec.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: Plec

Mesaj:

Bună!

Plec. Mai ai nevoie de ceva? 😊

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: Plec

Mesaj:

Hm... da. Am nevoie să intri cu mine într-o cadă cu hidromasaj. 😊

Dintr-o dată este foarte cald la mine în birou! Simți și tu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Plec

Mesaj:

Ce-a fost asta? O promisiune? O propunere? O fantezie? Hahahaha.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Doar spun ceva ce se va întâmpla. Curând. ☺

O, Doamne!... bărbatul acesta cu siguranță vrea să mă omoare. Rămân câteva minute cu gura căscată, uitându-mă la e-mail și neștiind ce să fac.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Ce s-a întâmplat? Ai plecat sau ai amuțit? Sper că nu. Mă simt groaznic aici. Mă înnebunește faptul că iubita mea, care este chiar alături, poartă o fustă care mă face să salivez, în timp ce am trei oameni în biroul meu care nu se opresc din a vorbi într-o întâlnire plictisitoare.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

UAU! 🙄 #fărăcuvinte

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Hai, du-te acasă înainte să dărm ușa și să-i scandalizez pe toți cei de aici.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

OMG! ☹️ Roșesc chiar acum. Dar va trebui să nu-ți uiți promisiunea până în weekend. 😊

Plec. Să ai o ședință plăcută! 😊

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Sunt un om de cuvânt ;)

Du-te și te odihnește. Te sun mai târziu.

Ooo! Te așteaptă un taxi afară să te ducă acasă. Nu accept un refuz. Vreau ca femeia mea să se odihnească bine pentru acest weekend. 😊

Ne vedem, frumoaso!

Mari: Ajutoooooor! Am luat foc!

Lais: Și eu aș lua cu un iubit ca al tău! #Ampus-o

Mari: Nu începe. Și al tău este minunat!

Lais: Eu nu am un iubit.

Lais: Nu încă! Hahahahaa

Mari: Prostuțo. Știi că ți-o va cere „formal” în curând. Tocmai am plecat de la muncă. E un taxi jos care mă așteaptă. 😊

Lais: 🙄🙄🙄 Bogăție!

Mari: Hahahahaha! Mă lasă fără cuvinte. Mi-e frică pentru weekend-ul acesta.

Lais: Frică de ce? Pariez că o să fie de neuitat.

Mari: Hahahahaha! După cele ce mi-a spus/scriș, pariez de două ori pe asta!

Lais: Avem o înțelegere atunci!

Mari: Pe ce pariem, zăpăcito?

Lais: Cine pierde, plătește cina săptămâna viitoare și povestește totul despre cum a decurs weekend-ul. Vreau să știu totul, în detaliu. Viața mea amoroasă este oarecum plictisitoare. Trebuie să-mi împlinesc fanteziile cu povestea altcuiva.

Mari: Plictisitoare, ha? Cred că nu va mai fi atât de plictisitoare după o anumită petrecere #Vafionoaptenebună #Sepoateîntâmplaorice

**Lais: Sunt o fată cuminte! Totul se va întâmpla după ce va fi oficial!
Hahahahaha**

Mari: Hahahahaha! Trebuie să plec. Mă așteaptă trăsura. Vorbim mai târziu. ♥

Lais: xoxoxo ♥

Mari

Ajung acasă de la serviciu simțindu-mă răsfățată. Taxiul mă aștepta în fața clădirii și era o cutie mică roșie pe bancheta din spate. Șoferul a spus că este pentru mine și, când am deschis-o, nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Cutia conținea bomboane de ciocolată și un bilețel scris de mână:

„Când îmi furi un sărut

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare”

C.

E serios acum. Mă face încet-încet să mă îndrăgostesc de el cu gesturile lui romantice neașteptate, privirile lui pline de dorință, acele gropițe frumoase și toată chestia asta muzicală. Deschid cutia albastră pe care o țin în dulap. Păstrez toate bilețelele pe care mi le dă. Pare o prostie, nu-i așa? Dar nu pot arunca acele bucăți mici de hârtie cu versuri pe ele care spun povestea noastră. Povestea noastră... e cam amuzant să te gândești la ce este „al nostru” când vine vorba de Cadu. Cine ar fi crezut că într-o zi mă va vedea într-o altă lumină? Nu că mă credeam urâtă, dragă, nimic de genul ăsta. Dar el este un bărbat superb, înconjurat mereu de femei superbe. Cum ar putea cineva să spună că într-o zi o fată simplă și cu forme ca ale mele, care locuiește în suburbiile Rio-ului, ar prinde în plasă un tip atât de fierbinte, sexy și romantic? Eu, una, nu aş paria pe asta!

Îmi așez biletele în cutie, mă dezbrac și dau drumul la muzică. Mă duc să fac un duș, gândindu-mă în continuare la tot ceea ce s-a întâmplat și simt că anxietatea pune stăpânire pe corpul meu când mă gândesc la weekend-ul care se apropie. Nu știu ce planuiește, dar știu ce se va întâmpla. Săptămâna aceasta a fost un prolog la ceea ce urmează. Și, deși am fost deschisă la cele mai îndrăznețe mângâieri ale lui, nu am permis nimănui să se apropie atât de mult, nu atât de repede. Mă simt cufundată în asta mai mult decât ar trebui, mai ales dacă urmează să fim mai intimi. Următorul pas ar fi să o faci, așa cum spune lumea. Sper doar că sunt pregătită pentru... tot.

Iar acest totul mă face nervoasă. Nu este prima dată, dar nu am mai fost intimă cu cineva de mult, mult timp. Și doar gândul că vom duce asta la următorul nivel îmi face picioarele să tremure și fluturii nebuni din stomacul meu să facă gimnastică.

Îmi termin de făcut dușul, îmi pun un tricou și niște chiloți și merg în bucătărie să-mi pregătesc ceva de mâncare. Îmi fac un sandviș și mă mut în sufragerie. Deși trăiesc singură, îmi place rutina de a sta jos și să mănânc confortabil. Abia mușc când sună soneria. Lais știe întotdeauna momentul potrivit să apară; de obicei, când poate să mănânce ceva fără să treacă prin corvoada de a-și pregăti singură cina. Mă duc la ușă, întâmpinând-o cu voce tare chiar înainte să deschid ușa.

- Lais, trebuie să încetezi cu asta... Deschid ușa și mă opresc brusc. În loc de prietena mea, în pragul ușii este... Cadu. Ooo!... Mă studiază din cap până în picioare, apoi își sprijină capul de tocul ușii și geme, clătinând din cap.

- Este totul în regulă?, întreb eu cu teamă în glas. Când ridică din nou capul, nu mai este Carlos Eduardo, arătând obosit așa cum părea cu doar o secundă în urmă, când a apărut neanunțat, ci imaginea sexualității masculine: Cadu. Ochii lui sunt strălucitori, parcă se uită prin mine. Părul lui este răvășit de la miile de ori pe zi în care își trece degetele prin el. Și are un început de barbă care îl face

să pară și mai sexy, dacă așa ceva este măcar posibil.

Se îndreaptă spre mine și, înainte să-l pot opri, mă aruncă peste umăr ca și cum aş fi un fulg. Țip în timp ce traversează apartamentul după ce s-a asigurat că a încuiat ușa în urma lui. Cadu se plimbă prin apartament cu mine în brațe. Cred că privirea lui caută dormitorul.

- Cadu! Pune-mă jos!, spun eu, încercând să mă eliberez în timp ce el mormăie ceva neinteligibil. Încerc să mă întorc ca să aud ce spune, dar o mână mare aterizează pe fundul meu, amintindu-mi că sunt pe jumătate goală. Doamne, Sfinte! Are o mână puternică, iar strânsoarea lui mă face să gem.

- Isuse, Mari, mă omori, spune el, apoi intră în dormitor, aruncându-mă pe pat.

Stă în fața mea, desfăcându-și cravata albastră, fără să-și mute privirea de pe mine. Privirea lui este intensă și nu-mi pot lua ochii de la el. Își aruncă apoi cravata pe fotoliul din colțul camerei și își desface primii nasturi de la cămașă. Îmi ling buzele uscate, iar el geme adânc.

- Ești frumoasă, îmi spune, scoțându-și cămașa din pantaloni, iar eu nu mai văd nimic altceva.

Continuă să-și descheie cămașa cu ochii ațintiți într-ai mei. Radioul este încă pornit în camera mea, înăbușind zgomotul televizorului din sufragerie.

- Îți place să ai mereu atâtea tipuri de zgomot aici, în apartament?, întreabă

el, dându-și cămașa jos, iar eu abia dacă mai gândesc. Așa că doar dau din cap. Zâmbește, arătându-și acele gropițe care mă înnebunesc.

Îi simt greutatea corpului peste al meu, ambele brațe pe câte o parte a capului meu, iar fața lui este atât de aproape încât buzele noastre sunt doar la un centimetru distanță.

- Cred că ești o zână, spune el serios, cu tot corpul atingându-l pe al meu.

- Eu? Nu, nu sunt, spun eu, tremurând, speriată de cât de intense sunt sentimentele mele pentru el, anticipând ce urmează înainte să am ocazia măcar să mă pregătesc pentru asta.

- O, ba da, spune el și respiră adânc, închizând ochii. Îi simt corpul peste al meu, pieptul lui dur și penisul întărit pe abdomenul meu și scot un geamăt scăzut.

- Mi-am petrecut restul întâlnirii gândindu-mă la tine, la sărutul tău, la gustul tău. Își îngroapă fața în gâtul meu, inspirându-mi parfumul și făcându-mi tot corpul să tremure drept răspuns. Apoi, continuă el, ridicându-și capul și privindu-mă iar, după ce s-a terminat prostia aia, nici măcar nu m-am mai gândit. M-am urcat în mașină și am venit aici. Mi-am promis că mă voi comporta exemplar, că voi sta puțin cât să putem comanda ceva de mâncare și să vorbim. Mă mușcă ușor de bărbie. Însă, exact când încercam să mă conving să-mi țin mâinile departe de tine, sun la sonerie și o „fecioară” în lenjerie intimă îmi deschide ușa, înnebunindu-mă. Linge locul pe care tocmai l-a mușcat și eu reușesc să mă adun pentru a forma o propoziție.

- Credeam că sunt o zână, spun eu cu o voce răgușită, râzând. Mă mușcă din nou.

- O zână, o fecioară... nu contează. Toate fac din bărbați băieți, ne fac să pierdem noțiunea timpului și a spațiului... și ne fac să ne dorim... totul. În cele din urmă, cedează și mă sărută. Și este un sărut complet diferit de cele pe care mi le-a dat până acum. Este plin de dorință, da, dar se simte atât de bine. Potrivirea perfectă, ca și cum gura noastră ar fi modelată pentru a fi mereu atât de aproape una de alta. Își adâncește sărutul și își împinge corpul mai mult într-al meu. Îmi împletesc automat picioarele în jurul șoldurilor lui, iar el geme tare când trupurile noastre se unesc, separate doar de materialul hainelor pe care le purtăm.

El încetinește ritmul și îmi revin din nou în fire. Deschid ochii leneș și el mă privește cu un zâmbet periculos pe față. Încerc să mă mișc ca să pot fi deasupra lui, dar el mă ține nemișcată, lipită de pat. Îmi trec mâinile pe spatele lui, întinzând mâna spre fermoarul pantalonilor, însă cuvintele lui mă opresc.

- Dacă nu stai nemișcată, o să mă fac de râs, spune el și râde.

- Dar vreau să... Încerc să vorbesc, dar el îmi pune un deget pe buze, reducându-mă la tăcere.

- Știu. Și eu. Foarte mult. Mai mult decât orice. Iar dacă începem acum, nu o să mă mai pot opri. Și nu vreau ca prima oară pentru noi să fie ceva rapid, după muncă, spune el și simt că am lacrimi în ochi. Nu am fost niciodată cu un tip care să-și facă griji cu privire la ceva special, mai ales într-un moment ca acesta. Îmi dau seama atunci că, înainte de Cadu, fiecare relație pe care am avut-o a fost una superficială... chiar și ultima mea relație, care a durat mai mult, nu a fost niciodată pe jumătate la fel de bună ca acum cu Cadu.

Se uită curios la mine și îmi șterge o lacrimă pe care nu am reușit să mi-o rețin.

- Şşş... Privirea i se schimbă în timp ce faţa i se luminează cu un zâmbet minunat. Ştiu... spune el, părând că înţelege perfect ce simt. Şi eu simt la fel, spune el şi îmi sărută buzele uşor. Dar weekend-ul acesta vei fi a mea. Zâmbeşte din nou şi, de data asta, are o privire de băiat obraznic.

- Îmi spui unde mergem?

- O să îţi spun. După ce îmi zici unde este baia. Am nevoie de un duş rece să-mi limpezesc gândurile, spune el şi râdem amândoi. Se ridică şi îmi dă mâna să mă ajute şi pe mine să mă ridic. Îi arăt baia, îi dau un prosop curat şi îl las la duş, gândindu-mă ca ar trebui să-mi pun şi eu nişte haine pe mine cât el este în baie.

- Mari?, mă cheamă el, iar eu mă întorc spre uşă.

- Da?

- Nici să nu îndrăzneşti să te schimbi. Am nevoie să admir în continuare priveliştea, spune el într-un mod obraznic şi sunt şocată, gândindu-mă că poate îmi poate auzi gândurile.

După duş, iese din baie având doar pantalonii pe el, care îi atârnă pe şolduri, amintindu-mi de momentul în care am avut picioarele în jurul corpului lui. Clatin din cap, încercând să scap de amintirea aceea înainte să sar pe el şi să-l fac

să termine ceea ce a început. Sună soneria și, înainte să pot să reacționez, îl văd îndreptându-se spre ușă.

- Acea priveliște cerească este toată a mea, spune el, făcându-mă să roșesc la gândul la toate hainele pe care nu le port. Cadu merge spre ușă, în timp ce eu mă ascund în hol, iar el îl salută pe băiatul cu livrările. Doamne! Când a comandat mâncare? Îl aud vorbind, apoi un „păstrează restul” și închide ușa.

Se duce la masa din sufragerie și așează cutia de pizza pe ea, în timp ce eu merg în bucătărie să iau pahare, farfurii și tacâmuri. Când revin, se întoarce spre mine, zâmbind când mă vede.

- Mulțumesc, frumoaso, spune, arătându-și gropițele.

- Eu sunt cea care îți datorează mulțumiri. Eram condamnată la un sendviș plictisitor, iar tu mi-ai salvat viața cu o pizza delicioasă, spun eu râzând. Apoi mă apropii, inspirând acel miros minunat. O, Doamne! Brânză și pepperoni! Mă apropii și mai mult de cutie și inspir profund parfumul perfecțiunii alimentelor. Este un obicei prost, știu, dar nu mă pot abține. Râde în hohote și mă întorc spre el, stânjenită. Bravo, Mari! Să-ți arăți obiectivul proaste în fața iubitului tău superb nu sunt o modalitate bună de a-l face să te placă.

- Îmi pare rău, nu m-am putut abține, spun eu, iar el mă trage mai aproape, sărutându-mă.

- Nu-ți face griji! Nu mă voi mai uita niciodată la fel la o pizza cu brânză și pepperoni, murmură el, încă ținându-mă în brațe. Ești incredibilă, Mari! Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Cred că ești o vrăjitoare.

- O, nu!, spun eu râzând. Pot să accept partea cu zâna. Poate chiar și fecioara. Dar o vrăjitoare? Nuuuu. Văjitoarele sunt urâte. Nu sunt OK.

- Ești cea mai tare vrăjitoare pe care am văzut-o vreodată. Ești fermecătoare. Ești un amestec de zână, fecioară și vrăjitoare, prinse într-un corp de prințesă.

O, fir-ar! Spune-mi, cum aș putea să nu mă îndrăgostesc de acest bărbat?

- Vino să mâncăm până nu mă răzgândesc! Îmi trage scaunul și, odată ce m-am așezat, se așază și el lângă mine.

Mâncăm pizza, iar el se uită ciudat la mine. Îi dau una dintre farfuriile cu o felie pe ea și o ia zâmbind. Dintr-o dată, îmi dau seama că, probabil, să mănânce așa, nu este ceva ce face des. Nu pot să mi-l imaginez acasă într-o vineri seara, mâncând pizza și bând Cola. La naiba, nici măcar nu am acele tipuri de șervețele elegante din material textil.

- Mmmmm, geme el lângă mine și sunt destul de sigură că îl văd cu gura deschisă, aproape salivând. Ai avut perfectă dreptate. Aceasta este cea mai bună pizza mâncată vreodată.

- Trebuie să întreb. De unde a venit asta? Nu-mi aduc aminte să te fii văzut comandând-o.

- Am comandat-o când am ajuns aici. Am luat numărul de telefon de la portar,

spune el, luând o nouă îmbucătură.

- Nu aş fi crezut că eşti genul de om care s-ar bucura de un lucru atât de simplu precum o pizza cu brânză şi pepperoni...

- Sunt un om simplu, Mari. Momentele mă fac fericit, nu lucrurile sau situațiile. Nu-mi pasă dacă stau în camera ta de zi şi mănânc pizza sau dacă sunt într-un restaurant de cinci stele. Momentul şi oamenii cu care mă aflu sunt mai importante decât orice altceva, spune el şi zâmbeşte.

Continuăm să vorbim şi să mâncăm. Este o persoană distractivă şi încântătoare, politicoasă, inteligentă şi cu care se poate vorbi uşor. Simt că pot să-i spun orice, iar Cadu pare să aibă mereu o remarcă haioasă sau interesantă cu privire la ce-i povestesc. Orele trec, iar ziua de vineri, care am crezut că va fi plictisitoare, se transformă într-o noapte minunată.

Apoi îşi verifică ceasul şi îşi trece mâna prin păr, ridicându-se de pe canapea.

- La naiba! Trebuie să plec. Şi tu trebuie să dormi. Doamne! Este aproape miezul nopţii!

- Nu-i nimic, m-am obişnuit să mă culc târziu, spun eu. Casc, în ciuda a ceea ce tocmai am spus, iar el râde.

- Da, domnişoară, nu-vreau să dorm. Dar trebuie să te odihneşti, pentru că ai de făcut bagaje pentru mâine când plecăm la drum.

- Drum?

- Da. Zâmbește ca un băiețel. Să-ți iei un bagaj mic. Haine pentru sâmbătă și duminică. Este puțin mai frig acolo, așa că să-ți iei și o haină. Haine confortabile, OK? O pereche de pantofi sport și ceva mai elegant dacă o să vrem să ieșim noaptea. Îl privesc, confuză.

- Unde mergem?

- Undeva ce eu numesc paradis. Asta este tot ce trebuie să știi.

- Ooo... șoptesc eu, iar el se apropie strecurându-și brațele în jurul taliei mele.

- Acest weekend va fi special. Te voi duce în paradis pentru că acolo ar trebui să fie îngerii. Buzele lui le găsesc pe ale mele și simt un fior pe șira spinării. Mă sărută încet, dar profund. Atingerea lui, combinată cu vorbele sale, mă agită și mă înnebunește. Unde este acel telefon al tău și toate miile tale de alarme?, întreabă el, iar eu arăt spre masă.

Cadu ia telefonul, intră în Alarme și zâmbește când vede cât de multe am setate. Apasă câteva opțiuni pe ecran și apoi îl pune în buzunar. Zâmbetul lui se lărgeste în timp ce se îndreaptă spre mine. Când e deja aproape, mă ia în brațe.

- Ooo... murmur eu, iar el zâmbește, ducându-mă în camera mea. Ce faci?, întreb eu, confuză și uluită de mirosul gelului meu de duș pe pielea lui.

- Te bag în pat. Mă așează în pat și mă învelește cu o pătură.

- Dar trebuie să..., încep eu să vorbesc, dar el mă întrerupe.

- Voi curăța totul înainte de a pleca. Vreau să te odihnești. Alarma ta este setată pentru mâine dimineață la opt fără cinci. Am setat opt alarme, la o distanță de zece minute. Va trebui să-mi explici mai târziu.

- E ca să mă pot trezi treptat, spun eu, simțindu-mi obrazii arzând.

- O, Mari! Ce mă fac eu cu tine?, zice el zâmbind. Îi zâmbesc înapoi, gândindu-mă la ce ar trebui să fac eu cu el. Cadu mă sărută ușor pe buze și se dă înapoi, stingând lumina. De îndată ce închid ochii, simt că corpul meu se relaxează în timp ce somnul pune stăpânire pe mine. De departe, aud robinetul deschizându-se în bucătărie și ultimul meu gând conștient este că, pe lângă toate, este și un om desăvârșit. Un om cu adevărat fericit, care și-a setat obiectivele și a realizat tot ce-a visat.

Cad într-un somn adânc și, dintr-o dată, mă aflu într-un loc frumos, noaptea, cu un cer plin de stele. Nu mă pot opri din a admira cerul magnific când, dintr-o dată, simt ceva cald care îmi învâluie corpul, iar apoi, cel mai blând sărut pe buze.

- Somn ușor, îngerul meu! Mâine, la ora asta, vom dormi împreună, iar tu vei fi în brațele mele. Atunci vei fi complet a mea. Vocea lui răgușită și sexy îmi rezonază în urechi și, înainte să-mi dau seama, s-a făcut complet întuneric. Căldura lui este cea care mă liniștește și mă ajută să dorm în continuare.

Cadu

Am ajuns acasă beat.

Beat de dorință, fericire, pasiune. Toată ședința mi-am petrecut-o gândindu-mă la ea și, când în sfârșit s-a terminat, nici măcar nu am mai stat pe gânduri, ci am plecat grăbit, până am parcat în fața clădirii ei. Nu m-am mai simțit niciodată așa. Mari este cea mai puțin superficială persoană pe care o cunosc. E amuzantă, haioasă, inteligentă. Și umilă. Nu am mai întâlnit până acum nicio femeie care să mă facă să mă simt în largul meu.

Când am ajuns în fața blocului ei aveam fluturi în stomac și acel sentiment de nerăbdare. I-am cerut portarului ajutor să comand pizza, din moment ce nu sunt familiarizat prea mult cu zona. Mi-a sugerat să comand cu brânză și pepperoni, pizza ei obișnuită.

Am urcat la etajul al treilea, unde locuia ea, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Am sunat la ușă, plănuiind să zâmbesc și să-i spun că mi-a fost dor de ea, dar toate gândurile și cuvintele mi s-au evaporat când ea a deschis ușa purtând acea lenjerie neagră din bumbac. Cine știa că bumbacul m-ar putea înnebuni așa.

Cobor din mașină în garajul clădirii mele și intru în lift, re trăind momentele petrecute cu ea. Jocurile de seducție din dormitorul ei, plăcerea de pe chipul ei, zâmbetul și parfumul ei... Intru în apartament amintindu-mi de cina noastră. Nici nu-mi amintesc cât de mult a trecut de când nu am mai mâncat pizza și nu am mai avut o conversație frumoasă cu o femeie. Să mănânci pizza este de neconceput printre oamenii pe care îi cunosc. Mă duc în dormitor și, când aprind

lumina, imaginea ei întinsă în patul meu în prima noapte pe care am petrecut-o împreună mă lovește din plin și îmi dau seama că sunt îndrăgostit. Îmi dau jos cămașa, aruncând-o pe scaunul din colț, și zâmbesc, realizând că ceea ce simt nu îmi provoacă frică, ci bucurie. Eram iremediabil îndrăgostit de acea zână cu ochi căprui și curbe delicioase și nu mă puteam gândi decât cum să am grijă de ea și să o fac fericită. Și exact asta intenționam să fac în weekend.

Plănuiesc să o duc la casa mea din Itaipava, locul meu preferat din lumea asta. Mi-am petrecut acolo fiecare vacanță de vară cu bunicii mei. După ce ei au murit, mi-au lăsat acea mică bucată de rai. Nu am mai dus pe nimeni acolo. Acesta era refugiul meu. Un loc în care să merg, să mă bucur de vremea răcoroasă și să fiu lăsat singur cu gândurile mele. Casa aceea este locul în care sunt cu adevărat fericit. Iar acum, abia aștept să pot împărtăși locul meu special cu ea, așa cum ea a împărtășit fiecare aspect al vieții ei cu mine.

Mă duc la baie. Sunt nerăbdător și entuziasmat pentru weekend-ul acesta. Mă spăl, pregătindu-mă de culcare și făcând planuri pentru a doua zi. Cred că o să plec în jur de nouă și jumătate ca ea să aibă timp să se odihnească și să-și împacheteze lucrurile. Mi-e mai ușor. Nu trebuie să-mi fac bagajele, deoarece multe dintre lucrurile mele sunt deja acolo. Stau întins în pat, amintindu-mi momentul în care am învelit-o înainte de a adormi. Amintirea sărutului ei somnoros îmi încălzește inima și mă învăluie într-un somn liniștitor, plin de vise fericite despre fata care devenise deja atât de importantă pentru mine.

În sfârșit a venit ziua de sâmbătă. Mă trezesc devreme și merg direct la bucătărie să-mi iau o ceașcă de cafea ca să mă trezesc. Mă duc la fereastră cu ceașca în mână, admirând priveliștea incredibilă din fața mea, gândindu-mă la cât de norocos sunt. Am o slujbă pe care o iubesc, o viață confortabilă și o femeie minunată.

Telefonul meu vibrează, anunțând că am primit un mesaj, distrăgându-mi atenția de la gândurile mele. Este un mesaj de la Mari.

Mari: Bună dimineața, domnule Misterios! M-am trezit și sunt pregătită și nerăbdătoare să fiu răpită. Trimite-mi instrucțiuni! A! Să nu uit. Mulțumesc pentru setarea alarmelor. Mă voi învăța să fiu răsfățată dacă continui așa. Hahaha ♥ xoxo

Eu: Bună dimineața, frumoaso! Plec în cinci minute. Momentan, singura mea instrucțiune este să-ți aduci zâmbetul acela frumos. Weekend-ul acesta vei fi a mea și abia aștept să fim împreună. În ce privește alarmele, te poți obișnui, pentru că intenționez să te răsfăț. Ne vedem curând!

Îmi termin cafeaua, mă spăl pe dinți și plec să o iau. Pornesc muzica în mașină când, din boxe începe să se audă „ Magic” al lui Coldplay. Îmi amintesc conversațiile noastre despre muzică din prima noapte petrecută împreună când ea mi-a spus că iubește pop-rock-ul brazilian. A fost amuzant felul în care muzica a jucat un rol în momentele noastre împreună și cum, în cele din urmă, melodia perfectă începe exact la momentul potrivit, făcând povestea noastră cu atât mai specială. Schimb melodiile când, dintr-o dată ajung la melodia ei preferată și încep să cânt. Când îmi dau seama ce fac, încep să râd de cât de ciudat pare. Nu-mi amintesc nici măcar un moment în ultimii ani în care să mă fi simțit atât de relaxat încât să cânt în mașină.

Având în vedere că sâmbătă dimineața nu este prea mult trafic, ajung destul de repede pe strada unde locuiește Mari, iar ceea ce văd când mă uit în față mă lasă fără suflare. Ea mă așteaptă în fața clădirii, purtând o bluză roz care îi scoate sânii în evidență și o pereche de blugi strâmți de culoare închisă, care i se potrivesc perfect pe șolduri. Are în mână o jachetă subțire și, lângă ea, jos, o geantă mică neagră. Opresc mașina și o văd zâbind. Cobor repede și mă

îndrept grăbit spre ea pentru a o prinde într-o îmbrățișare strânsă de parcă nu aş fi văzut-o de o veşnicie. Ea mă face să ard pe dinăuntru şi simt că nu îmi pot ascunde sentimentele.

- Arăţi minunat, îi şoptesc eu la ureche, iar ea zâmbeşte.

- Mulţumesc. Îi dau drumul din îmbrăţişare, îi iau geanta, o apuc de mână şi o conduc la maşină.

- Acum îmi spui unde mergem?, întreabă ea.

- Hmmm..., murmur eu, aşezând bagajele în portbagaj, apoi deschizând uşa din dreapta pentru ca ea să poată intra. Nu încă. Ce fel de răpitor aş mai fi dacă ţi-aş spune unde te voi ţine ostatică?, zic eu râzând în timp ce închid uşa şi ocolesc maşina. Când intru, ea mă priveşte cu un zâmbet cald şi cu ochi strălucitori.

- Nu-i aşa că eşti amuzant?

Râd şi pornesc maşina.

- Iar tu eşti frumoasă, îi răspund eu, iar ea zâmbeşte. Conduc spre Itaipava, în regiunea montană a Rio-ului.

Pe drum, vorbim despre sport. Îi spun cât de pasionat sunt de surfing şi că, atunci când eram mic, m-am gândit să devin surfer profesionist.

- Ba chiar mi-am petrecut și câteva luni în Hawaii, antrenându-mă, spun eu, iar ea devine tăcută. Hei, frumoaso! Ce s-a întâmplat?, o întreb eu, luându-mi privirea de la drum pentru o secundă ca să mă uit la ea.

- Nu e nimic..., zice ea, iar eu îngheț.

- Te rog, spune-mi!

- Uneori mă gândesc la cât de diferite sunt lumile în care trăim, îmi explică ea, iar eu o privesc confuz. Da, Cadu! Tu provii dintr-o familie bogată. Ai locuit în străinătate, ai călătorit, locuiești într-un apartament superb cu vedere la ocean... Respiră adânc, fără să mă privească, apoi continuă. Eu sunt la polul opus. Familia mea este una simplă, eu locuiesc în suburbii și cel mai departe loc unde am mers a fost până la Juiz de Fora cu niște prieteni din facultate. Și sunt îngrozită de avioane.

- Și, care e problema cu asta?, întreb eu, încă confuz în urma explicației ei.

- Problema este că mă întreb uneori când vei începe să-ți pierzi interesul pentru mine atunci când toate astea nu vor mai reprezenta nimic nou pentru tine, continuă ea. Văd o zonă de parcare și opresc. Odată ce am parcat, îmi desfac centura de siguranță și mă întorc spre ea, trăgând-o spre mine într-un sărut pasional. Este mai intens decât am intenționat inițial. Odată ce limba mea o atinge pe a ei, totul în jurul nostru dispare și căldura corpului ei pune stăpânire pe mine. O aud gemând și adâncesc sărutul, trecându-i un braț în jurul taliei și trăgând-o spre mine. Cealaltă mână se întinde spre părul ei, o apuc strâns și o trag și mai aproape de mine. Continui să-i explorez gura cu limba, provocând-o. Încetinesc treptat sărutul până când buzele ni se despart. Fără să o las să se

îndepărteze și, încă ținând-o strâns, o înfrunt.

- Să nu crezi niciodată că ceea ce simt pentru tine este ceva trecător sau lipsit de importanță. Nu-mi pasă de ceea ce ai sau nu, dacă familia ta este săracă sau dacă nu ai fost niciodată în străinătate. Sunt mândru de cine ești acum și cred că familia ta este una grozavă dacă a reușit să te crească astfel. Iar eu vreau să fiu cel care te va duce să vizitezi lumea. Începând cu destinația noastră...

- Pe care tot nu ai de gând să mi-o dezvălui?, zâmbește ea, întrerupându-mă.

- Nu o să îți spun încă unde mergem..., râd eu. Dar când o să urcăm într-un avion, o să te țin de mână. O sărut din nou, îi pun centura de siguranță la loc, apoi o fixez pe a mea și mă întorc la drum cu un zâmbet mulțumit pe buze. Începem să vorbim din nou, iar acum o simt mai relaxată și mai puțin îngrijorată după mica noastră discuție.

Mari

Am continuat să conducem spre lanțul muntos. Eram foarte curioasă, dar fericită că sunt aici. Cadu se dovedea a fi o companie excelentă: era distractiv, inteligent și un bun ascultător. Orice aș fi spus, el asculta cu atenție. Probabil este un bărbat cu suflet de femeie în ce privește acest aspect, iar simplul gând la acel sărut când a oprit mașina îmi face picioarele să tremure, iar fluturii din stomacul meu să o ia razna de nervozitatea legată de anticipare. Știam ce urmează să se întâmple în weekend. Doi oameni care ardeau de dorință nu ar fi putut niciodată să plece într-o călătorie romantică și să-și țină mâinile acasă. Promisiunile lui tăcute aveau să se împlinească în sfârșit și vom face următorul pas în relația noastră, ceea ce fusese mereu o mare problemă pentru mine.

Purtam o conversație animată despre filme când am văzut semnul pe care scria Petropolis. Eram extaziată, iubeam orașul, însă înainte să pot spune ceva, văd că el continuă să meargă mai departe. Îmi închid și deschid gura ca un pește, neștiind ce să spun.

- Este totul în regulă?, întreabă el zâmbind.

- Ăăă... sigur! Doar mă gândeam..., încep eu să spun, confuză, iar el începe să râdă.

- Aproape am ajuns, frumoaso! Mă ține de mână și o sărută, făcându-mă să oftez. Conduce mai departe pe drumul principal până ajungem la ieșirea spre Itaipava și îl văd zâmbind în timp ce se îndreaptă spre ieșire.

- Itaipava?, întreb eu.

Petropolis este un oraș frumos, plin de locuri minunate de vizitat, pe lângă faptul că are o mulțime de baruri și restaurante. Se uită repede la mine, zâmbește și îmi face cu ochiul, concentrându-se din nou la drum. Menținem tăcerea, bucurându-ne de melodia care se aude din boxe. Aproximativ un sfert de oră mai târziu, parchează mașina în fața a ceea ce trebuie să fie cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Apoi iese din mașină, îmi deschide portiera, ținându-mă de mână ca să mă ajute să ies. Pur și simplu rămân cu gura căscată la acest loc magic, incapabilă să scot un cuvânt.

Construită pe o zonă în pantă, casa cu trei etaje este realizată din lemne de culoare deschisă, ceea ce îmi amintește de o cabană de la munte – deși să numești această casă „cabană” este o adevărată subestimare. Pereții de sticlă din jurul casei conferă clădirii rustice o notă modernă. Partea din față este împodobită cu o explozie de culori de la cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

- Să intrăm!, spune el, împletindu-și degetele cu ale mele. Aerul rece de munte este minunat și mă face să tremur ușor, iar Cadu mă trage mai aproape, încălzindu-mă cu corpul lui.

Deschide ușa cu o cheie pe care o scoate din buzunar și apoi mă împinge ușor în casă. Mă uit în jur și sunt și mai uimită. Sufrageria are un tavan înalt, pereții și fundația sunt din piatră și lemn, iar tavanul este căptușit cu bambus răsucit. Mobilierul, un amestec de vechi și nou, combină texturi moi cu diverse culori și imprimeuri, făcând totul special și confortabil. În colțul camerei, un șemineu aprins dă o căldură plăcută pe care o simt odată ce pășim înăuntru. Lucrul ciudat este că aceasta nu pare a fi casa unui burlac. Chiar deloc. Pare casa unei familii fericite și unite. Îmi imaginez mai multe persoane stând împreună în jurul șemineului, în sufragerie, vorbind, în timp ce copiii aleargă prin jur. O, Doamne! La ce mă gândesc?

- Bine ai venit în casa mea!, spune el, zâmbind larg, făcându-mă și pe mine să zâmbesc ca urmare a fericirii ce se citește pe fața lui.

- Credeam că locuiești în Leblon și că asta e mai degrabă o casă la țară, spun eu, simțindu-mă stânjenită pentru că numesc acest conac drept casă de la țară. Oh, Mari, mereu spui ceva greșit!

- Nu se spune că de fapt casa este acolo unde este și inima ta? A mea este aici, spune el, simțindu-i-se tandrețea în voce. A aparținut bunicilor mei. Obişnuiam să vin des aici în copilărie și adolescență. Iubesc acest loc și tot ce a însemnat el pentru bunicii mei. Familia noastră obişnuia să se reunească aici la petreceri, zile de naștere, sărbători. Atunci când s-au dus, mi-au lăsat-o mie.

- Este o casă frumoasă. Îți mulțumesc că m-ai adus aici și că împărtășești asta cu mine, spun eu, simțindu-mă emoționată, apoi mă ridic pe vârfuri și-l sărut ușor pe buze. Când ne despărțim, el se uită la mine și zâmbește, părând foarte fericit.

- Vino să-ți arăt restul! Mă prinde de mână și mă duce printr-un tur al casei.

Știam că și restul casei trebuie să fie minunat, dar, cumva, frumusețea din jurul meu a reușit să mă uimească și mai mult. Nu era o surpriză de ce iubea această casă. Nu numai că era frumoasă, dar și foarte confortabilă. Am trecut pe lângă o sală de mese superbă, urmată de „camera băieților”, care era un tip de sală de jocuri cu o masă de biliard, o masă pentru cărți de joc și un televizor uriaș. Îmi arată „jucăriile” lui și mă sprijin de masa de biliard în timp ce el vorbește. Apoi, dintr-o dată, îi surprind o privire diferită în timp ce îl văd apropiindu-se. Mâinile lui se sprijină de o parte și de alta a corpului meu, blocându-mă între el și masă. Simt cum îmi tremură corpul când se apropie și mai mult, buzele lui atingându-

mi gâtul. Îl simt inspirând adânc, trimițându-mi fiori în tot corpul și făcându-mi picioarele să tremure.

- Parfumul tău mă înnebunește, știai asta?, întreabă el, iar eu dau din cap, incapabilă să spun „nu”. Văzându-te cum te sprijini de masă, mă face să-mi imaginez cum ar fi să stai întinsă pe ea, cu părul lăsat liber... Respiră adânc și face un mic pas înapoi. Vino, să vedem și restul casei înainte să mă răzgândesc, spune el, apoi își împletește din nou mâna într-a mea, ducându-mă sus.

La etajul doi se află dormitoarele. Îmi arată două camere mari de oaspeți, ambele cu băi proprii și o vedere frumoasă spre munte. A treia cameră fusese cu siguranță destinată copiilor, pentru că era plină cu jucării, două paturi supraetajate și alte două pătuțuri, decorate cu imprimeuri cu animale pufoase.

- Bunica mea a decorat această cameră. Și-a dorit ca părinții, unchii și mătușile mele să poată veni aici și să se simtă confortabil.

- Este frumoasă, Cadu!, spun eu sincer, mișcată de toată dragostea care înconjoară acest loc. După ce ieșim din cameră, ne oprim în fața ultimei uși. O deschide și vorbește zâmbind, în timp ce mă conduce în dormitorul matrimonial.

- Asta este camera mea. Zâmbetul i se lărgeste și ochii îi strălucesc în timp ce vorbește. Aș fi foarte fericit dacă am împărți-o weekend-ul acesta. Simt că mi se încălzește fața și sunt sigură că m-am înroșit. Mă uit în jos spre podea și încerc să-mi găsesc curajul de a-i spune ceea ce vrea să audă.

- Nimic nu m-ar face mai fericită decât să dorm în brațele tale. Cadu mă apucă ușor de mână și mă trage spre el.

Privirile ni se întâlnesc și pot vedea o licărire de dorință și fericire în el. Îmi zâmbeste, iar eu îi zâmbesc înapoi, simțindu-mă îndrăgostită fără speranță. El trezește în mine sentimente pe care nu le-am simțit niciodată față de nimeni. Cu mâna rămasă liberă îmi mângâie fața, ochii lui fixându-mi buzele. Își apleacă ușor fața spre mine, iar buzele lui le întâlnește pe ale mele. Este un sărut ușor, moale și aproape cast. Când ne despărțim încet, îmi zâmbeste călduros și arată ca un băiețel în timp ce îmi șoptește la ureche: „ Mulțumesc. Haide, mai avem de văzut!”

Mă ține de mână și mă duce în hol. Urcăm încă un set de scări și ajungem în cea mai frumoasă zonă de până acum. În partea de sus a casei, înconjurată de pereți de sticlă de la podea până la tavan, se află o piscină hexagonală. Podeaua din lemn o face să pară confortabilă și, deși este puțin rece, sunt tentată să înot.

- Este caldă, îmi spune el, observând felul în care privesc apa. În seara aceasta vom lua masa aici și, dacă vrei, poți să înoți. Zâmbetul lui se lărgeste.

- Nu mi-am adus niciun costum de baie, spun eu, iar zâmbetul lui pare și mai mare acum.

- Nu mă deranjează să înoți dezbrăcată, șoptește el și simt că fața mea ia foc. Cadu râde și mă îmbrățișează. Îmi place felul în care reacționezi, știi? Știam că o să roșești. Ești chiar adorabilă.

Mă sărută pe frunte și, ținându-mă în continuare de mână, mă trage spre o ușă de sticlă care duce spre o terasă minunată. Este atât de mare încât ai putea găzdui cu ușurință o petrecere acolo. Piscina se continuă spre terasa acum deschisă larg, cu

marginile înconjurate de pietre. Cadu mă trage spre margine unde simt că mi se oprește respirația de la priveliștea uimitoare a vârfului Itaipavei care se deschide în fața ochilor noștri.

- Uau..., murmur eu admirând acea priveliște. E frumos aici, Cadu.

- Este chiar mai frumos noaptea. Pentru că suntem în munți și sunt atât de mulți copaci și aerul este mai pur, dacă avem noroc și vremea nu se schimbă, vom avea o noapte magică înstelată. Zâmbeste și își trece degetele peste obrazul meu. Apoi, pare că se gândește la ceva și devine serios. Mă bucur că ai venit, Mari! Mă bucur că pot împărtăși asta cu tine.

- Mă bucur că m-ai invitat. Este uimitor. Îi zâmbesc, fericită că în sfârșit putem petrece mai mult timp împreună să ne cunoaștem mai bine. Dintr-odată îl simt din nou cum mă privește. Mă întorc cu fața spre el.

- Ce s-a întâmplat?, întreb îngrijorată că aș fi putut cumva să-l jignesc sau să fi arătat lipsă de respect în vreun fel, însă nu mă pot gândi la nimic greșit.

- Nu e nimic, frumoaso, spune el, clătinând din cap și îmbrățișându-mă, în timp ce ne uităm la cea mai frumoasă priveliște a orașului.

Cadu

Am petrecut o zi minunată împreună. Da, aveam încă îndoieli uneori, ba chiar și unele suspiciuni, ca atunci când eram înăuntru și ea a spus că se bucură că am invitat-o. În acel moment, mă temeam că e fericită doar pentru că este impresionată de casă. Am cunoscut femeii care au stat cu mine doar pentru banii mei și, uneori, îmi aminteam inevitabil de conversația avută cu fratele meu. Dar apoi Mari m-a privit cu ochii ei de fetiță inocentă, părând atât de îngrijorată, încât am uitat de orice altceva și tot ceea ce voiam era să o țin lipită de mine.

După ce i-am arătat casa, am dus-o să vadă orașul. Ne-am petrecut ziua explorând centrul orașului Itaipava. Mari a cumpărat o mulțime de suveniruri pentru mama și prietenii ei, inclusiv pentru Lais, dar ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost fața pe care a făcut-o atunci când am scos portofelul să plătesc. A părut atât de enervată și, înainte să am ocazia să reacționez, și-a scos banii și și-a plătit cumpărăturile. A fost o surpriză pentru mine, deoarece femeile cu care mă întâlneam de obicei se așteptau mereu să plătesc nu numai pentru cheltuielile noastre, ci și pentru cumpărăturile lor. Comportamentul ei m-a derutat și nu știam ce să cred despre situație. După ce ne-am plimbat o vreme, am mers să luăm prânzul la un restaurant italian din apropierea centrului orașului. Timp de câteva ore, am vorbit, am râs și ne-am distrat. După prânz am mers la castelul din Itaipava, un vechi castel medieval care acum găzduiește petreceri și este rareori deschis pentru vizitatori. Însă am reușit să trag niște sfori și am primit un tur însoțit de un ghid. Mari și-a petrecut toată după-amiaza plimbându-se prin numeroasele camere ale castelului, adresând tot felul de întrebări ghidului, în timp ce eu nu-mi puteam lua ochii de la ea, gândindu-mă la toate sentimentele conflictuale pe care le-a trezit în mine.

Când am ajuns în biblioteca magnificului castel, părea că era pe cale să plângă. Am văzut-o cum se oprește în fața rafturilor uriașe și cum admiră toate cărțile rare cu un fel de reverență în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată.

- Oh, Doamne!, șoptește ea, admirând o carte.

- Ce s-a întâmplat?

- Este o copie foarte veche a cărții Micul Prinț, explică ea, privindu-mă cu ochii plini de lacrimi. Mă uit la ea, neștiind cum să fac față faptului că aproape plânge din cauza unei cărți vechi.

- Acest exemplar este o ediție foarte specială, foarte veche și foarte rară. Ne-a fost donat de către un colecționar, explică ghidul, iar ea este ochi și urechi în timp ce el vorbește despre fiecare carte de pe acele rafturi. O văd pe Mari cum adresează diferite întrebări ghidului, iar eu devin brusc supărat pe mine pentru că mă gândesc uneori că ea ar putea fi falsă sau subtilă. În tot acest timp, Mari dă dovadă de integritate și e nedrept din partea mea să mă îndoiesc de onestitatea ei.

Când ieșim din castel deja s-a întunecat și este mult mai frig. Ne ținem de mână și o trag mai aproape de mine pentru o îmbrățișare atunci când o văd tremurând. Se uită la mine și zâmbește, iar inima îmi bate repede. Abia aștept seara asta. Suntem pe punctul să ducem relația noastră la un alt nivel și, în sfârșit simt că este exact acolo unde mi-am dorit să fie din momentul în care am observat-o prima dată în acea zi în biroul meu, în urmă cu câteva săptămâni.

Ajungem la mașină și, după ce pornesc, o trag spre mine pentru un sărut rapid. Îmi zâmbește și o văd cum își așează o şuviță de păr după ureche, apoi îmi strigă numele, exact când mă pregăteam să plecăm.

- Cadu?

- Da, frumoaso?, răspund eu, întorcându-mi din nou privirea spre ea.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?, întreb eu, confuz.

- Pentru această zi minunată. Nu voi uita niciodată că mi-ai dat șansa să arunc o privire la acel exemplar din Micul Prinț. Toată ziua a fost minunată. Dar este genul de lucru pe care poate nu aș fi avut niciodată șansa să-l fac dacă nu erai tu.

Sună atât de minunat încât îmi face inima să tresalte.

- Nu trebuie să-mi mulțumești. Și eu m-am simțit minunat astăzi împreună. Zâmbesc înapoi. Chiar îți place atât de mult Micul Prinț?

- O ador. Îmi place mult să citesc, însă această carte este specială pentru mine. Am învățat atât de multe din ea, răspunde ea zâmbind, iar eu îi zâmbesc înapoi, gândindu-mă la cumpărăturile pe care urmează să le fac în timp ce ea o să fie la duș înainte de cină.

Mari

Ne-am întors de la uimitoarea vizită la Castelul din Itaipava, iar Cadu mă lasă singură în baia imensă să fac un duș și să mă pregătesc pentru noapte. Am avut fluturi în stomac toată ziua, dar acum simt că îmi tremură picioarele și stomacul mi se strânge. Nu sunt proastă. Știu ce urmează să se întâmple în noaptea asta. Aștept momentul acesta de când ne-am sărutat prima oară. Intru la duș, lăsând apa fierbinte să mă învăluie sperând că va spăla toată frica și angoasa pe care o simt. Da, desigur că mi-e teamă. Nu am mai fost cu nimeni de doi ani. Nico relație, niciun iubit, nici sex. Iar acum am o relație, un iubit și cu siguranță o să fac sez în noaptea asta. Cu el. Bărbatul care mi-a tăiat răsuflarea și m-a făcut să simt că plutesc printre nori. Bărbatul de care eram îndrăgostită.

Ies din duș și mă întorc în dormitor să mă îmbrac, purtând doar un prosop înfășurat în jurul meu. Când deschid ușa îl găsesc întins pe pat cu brațele încrucișate sub cap, privind în tavan. Apoi mă observă și mă fixează cu privirea. Știam că ar fi trebuit să-mi iau hainele cu mine când am intrat la baie. Dar nu sunt obișnuită să împart camera cu o altă persoană. Cu un alt bărbat. Până să îmi amintesc toate astea, este deja prea târziu. Îmi simt tot corpul în flăcări.

- Îmi pare rău, spun eu, privind în altă parte și ținându-mi prosopul înfășurat peste sâni, de parcă viața mea ar depinde de asta.

- Îți pare rău pentru ce? Pentru că ești cea mai frumoasă apariție pe care am văzut-o vreodată?, întreabă el, iar ochii mei se măresc de uimire și fața îmi devine și mai roșie decât era. Ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată. Și când ești așa, fără machiaj, cu părul ud și aproape dezbrăcată, la doar câțiva metri distanță de mine, ești foarte sexy.

Inspir adânc, încercând să scap de jena care mă cuprinde, apoi mă întorc spre dulapul unde mi-am pus lucrurile în timp ce-i răspund.

- Cu siguranță nu sunt una dintre cele mai frumoase femei pe care le-ai văzut vreodată, dar îți mulțumesc pentru compliment, spun eu zâmbind. Mă bucur că îți place.

Înainte să am ocazia să deschid ușa pentru a-mi lua haine de schimb, e deja lângă mine și mă întoarce cu fața spre el. Brațele lui îmi blochează orice scăpare și îi simt corpul atât de aproape de al meu... Buzele lui îmi ating gâtul, pornind de la claviculă în sus până ajunge la urechea mea.

- Niciodată să nu te mai îndoiești când îți spun că ești frumoasă și sexy, spune el, atingându-mi cu limba lobul urechii. Simt cum tot corpul îmi tremură și îl simt și pe el tremurând. Îmi pune o mână pe talie, trăgându-mă mai aproape, permițându-mi să-i simt excitarea pe abdomen. Ești sexy, frumoasă și nu vreau să mai aud că te îndoiești de asta.

- Dar...

- Mari.

- Am văzut fetele cu care te întâlnești. Eu nu sunt model.

- Dacă mi-aș fi dorit un model, aș fi fost cu unul. Dar tu ești cea pe care o vreau,

Mariana! Și te vreau cu totul, continuă el, apoi mă trage într-un sărut uluitor. Probabil acesta este cel mai intens sărut de până acum, sau, ca să fiu sinceră, cel mai intens sărut din viața mea. Limba lui îmi invadează gura, preluând controlul, ducând sărutul până la limită. Sunt pe cale să gem ca urmare a sentimentelor pe care acest sărut mi le dă când, dintr-o dată, se retrage brusc, cu respirația neuniformă.

- Voi face un duș acum înainte să fie prea târziu. Îți sugerez să te îmbraci înainte să ies din baie sau voi fi forțat să-mi schimb planurile, spune el și se îndepărtează încet, scoțându-și cămașa în timp ce se îndreaptă către baie. Rămân nemișcată, sprijinită de dulap, fără suflare, cu picioarele tremurând. Apoi se oprește în dreptul ușii, se întoarce spre mine și spune: - Mari, de obicei nu fac dușuri lungi! Zâmbetul lui seducător se lărgeste în timp ce își descheie blugii. Mă întorc repede, deschid dulapul și mă grăbesc să-mi iau niște haine, iar el scoate un râs amuzat în timp ce închide ușa.

Cadu

Fac un duș rece, încercând să răcoresc focul care arde în mine. Nu am experimentat niciodată ceva atât de intens cu o femeie. Când sunt cu ea, simt ca atunci când citești o carte bună: vrei să ajungi la sfârșitul poveștii pentru a ști ce se va întâmpla, dar, în același timp, încerci să iei lucrurile încet, să savurezi fiecare moment, astfel încât să dureze mai mult. Tot ce îmi doream era să o arunc pe pat și să fac dragoste cu ea până când am fi fost amândoi atât de pierduți în senzații încât să nu ne mai amintim nici propriile nume. Dar sentimentele pe care mi le-a provocat, așteptarea, acel fior pe șira spinării, acea emoție constantă, toate mă țineau suficient de puternic pentru a păstra controlul și s-o pot seduce încet, făcând-o să simtă pentru mine tot ceea ce simțeam și eu pentru ea.

Îmi termin dușul și mă întorc în dormitor și nu sunt sigur dacă sunt bucuros sau trist că nu este acolo. Mă îmbrac cu o pereche de blugi de culoare închisă și o cămașă neagră, apoi plec desculț prin casă să o caut. Urăsc să port pantofi și, deși știam că în casă este mai rece în această perioadă a anului, încă îmi place să simt podeaua sub picioarele goale. O caut pe Mari peste tot dar nu o gasesc. Cobor și aud în depărtare un cântec care indică unde se află. Pe măsură ce mă apropiez de sala de jocuri, muzica mă împresoară și întreg corpul meu intră în stare de alertă.

Mă apropiez de ușă, iar cântecul se aude acum și mai tare. Când mă apropiez, o văd într-o minunată rochie albastră, care se leagănă în timp ce ea se mișcă prin cameră, dansând.

Își mișcă corpul în ritmul muzicii, cu ochii închiși în timp ce cântă, părând a fi complet pierdută în melodie. Acesta era unul dintre lucrurile care m-a vrăjit cel mai mult la Mari. E atât de simplă, dar în același timp, atât de intensă încât s-ar

pierde în muzică într-o asemenea măsură încât nimic altceva nu ar conta. Este cu siguranță una dintre cele mai fermecătoare femei pe care le-am întâlnit în viața mea.

Fac câțiva pași în cameră. Încă nu știe că sunt acolo, conectată la muzică. Când se întoarce din nou, cu ochii închiși, reușesc să o apuc de mână și să o trag spre mine, punându-i un braț în jurul taliei ca să putem dansa împreună.

Îi simt corpul tremurând de surprindere. Își deschide apoi ochii. Are fața îmbujorată de la dans și devine și mai strălucitoare când își dă seama că a fost prinsă. Zâmbesc și totul în jurul nostru dispare. Ea are acel efect asupra mea. Mă face să-i acord toată atenția mea. Tot ce trebuie să facă este să fie acolo. Mari îmi zâmbește înapoi, arătând în continuare confuză, într-un amestec de jenă și teamă. Cântecul continuă și dansăm împreună, cu trupurile aproape lipite, puțin mai încet decât o impune cântecul.

Zâmbetul meu se lărgeste și îi șoptesc la ureche:

- Abia aștept să te am!

- O, Doamne!, răspunde ea, iar eu râd, amuzat.

- Mai târziu, frumoaso! Am o surpriză pentru tine. Ești gata?, întreb eu, iar ea dă din cap, confirmând. Vino, atunci! Îi iau mâna într-a mea și ieșim din sala de jocuri, urcând scările.

- Unde mergem?, întreabă ea curioasă. Sus?

- Nu chiar.

- Atunci, unde?, întreabă ea în timp ce urcăm încet primul set de scări.

- Curiozitatea a ucis pisica. Așa că ai răbdare și o să afli imediat.

- La naiba!, înjură ea, făcându-mă să râd. Ești desculț, continuă ea, arătând spre picioarele mele.

- Știu. Nu-mi place să port pantofi, spun râzând, apoi merg înainte spre terasă.

O rugasem pe doamna Lúcia, care era un fel de menajeră, să ne comandă cina. Ea și soțul ei Mário au grijă de casă încă de pe vremea când trăiau bunicii mei. Pentru mine era aproape ca o bunică și când i-am spus că o voi aduce aici pe Mari, mi-a pus tot felul de întrebări despre ea, despre mine și despre noi. Aveam deplină încrederea în ea și știam că va pregăti ceva uimitor, din moment ce și-a dat seama cât de importantă este această femeie pentru mine.

Ajungem la etajul trei, unde se află piscina, și înregistrez mental să nu uit să fac ceva să-i mulțumesc doamnei Lúcia pentru ajutor. Spațiul de relaxare se transformatese într-un cadru romantic, perfect pentru noaptea pe care o aveam în minte. Piscina era plină de lumânări aprinse care pluteau pe apă, făcând atmosfera și mai confortabilă. Pentru că se lăsase rece, ușile de sticlă erau închise, însă tot se putea vedea cerul înstelat. În colțul din dreapta,

unde de obicei se aflau niște șezlonguri, se afla acum o masă pentru două persoane, cu farfuriile deja așezate lângă lumânări și un frumos buchet de bujori roz pal, identic cu cel pe care i-l dăruisem prima dată Marianei. Acesta era modul meu de a-i arăta că este la fel de frumoasă, unică și specială pentru mine precum este acea floare.

- Uau..., șoptește Mari. Mă uit la ea și pare atât de încântată și surprinsă în același timp. Zâmbesc și o trag spre mine într-un sărut. Nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de fericit cu nimeni în afară de ea.

- E minunat, Cadu! Se întoarce spre mine, cu un zâmbet larg pe față și cu ochii strălucind puternic. Într-o clipă, orice alt dubiu aș mai fi avut cu privire la ea a dispărut și am rămas doar noi doi, privirea sa intensă, gustul sărutului ei și eu care îmi doresc să fiu mereu cu ea.

O mișcare bruscă îmi atrage atenția și privesc repede spre masă unde ne așteaptă un ospătar zâmbind.

- Bună seara, domnule Carlos Eduardo!, mă salută el, iar eu zâmbesc, dând din cap. Apoi se întoarce către Mari. Bună seara, domnișoară Mariana! Ea zâmbește și îl salută înapoi. Sunt Marcelo și vă voi servi în seara aceasta. O conduc pe Mari la masă unde Marcelo îi trage scaunul să se așeze. Mă întorc și mă așez în fața ei. Ați dori să beți ceva?, continuă Marcelo.

- Am rugat-o pe doamna Lúcia să pună șampania la rece. Vrei, te rog, să ne-o aduci?

- Desigur, domnule! Mă întorc imediat. Apoi îl văd cum se îndreaptă spre scări,

iar eu îmi întorc privirea spre Mari.

- Ți-ar plăcea niște muzică? Ea dă din cap, iar eu mă ridic să dau drumul la muzică. Simt că îmi tremură mâinile în timp ce caut lista cu melodii. Nu cred că am mai avut așa emoții încă din adolescență, de la prima întâlnire. Apăs play și vocea senzuală a lui Bebel Gilberto se aude din boxe în întreaga terasă.

Când mă întorc la masă, Marcelo toarnă deja șampania. Pune apoi sticla în frapieră, apoi se retrage pentru a servi mâncarea. Când suntem din nou singuri, ridic paharul pentru un toast, iar mari face la fel.

- Pentru tine!, zic eu.

Zâmbetul ei se lărgeste și apoi răspunde.

- Pentru noi. Îți mulțumesc pentru acest weekend minunat. Îi zâmbesc înapoi și bem din șampania rece în timp ce Marcelo revine cu mâncarea. Meniul din această seară este compus din fondue cu carne cu diverse tipuri de sos și cartofi pai, servit cu vin roșu. Mari pare intrigată de lichidul stacojiu din paharul ei.

- Ce este, frumoaso?

- Nu sunt obișnuită să beau. Mă gândesc că, judecând după felul în care am început, până la sfârșitul cinei o să fiu pe masă făcându-mă de râs. Râdem amândoi la remarcă ei în timp ce ospătarul dispare, lăsându-ne singuri.

În timpul cinei, o întreb despre lucrurile care îi plac și începe să-mi povestească mai multe despre viața ei, familia și prietenii ei. Îmi povestește despre prietenia ei cu Lais și despre cum se simte trăind singură. Mari îmi demonstrează că prima mea impresie despre ea a fost corectă: este o tânără umilă, dar dedicată, care prețuiește familia și prietenii bune. Este distractivă și reușește să mă facă să mă pierd în ea și să râd de felul în care îmi povestește întâmplări din copilăria sa. La desert, nu pot să nu mă gândesc cum a fost posibil ca o femeie ca ea să fie singură până acum. În timp ce ea își savurează înghețata, nu pot să nu o întreb:

- Mari, cum se face că nu ești într-o relație?

Văd cum o umbră pare să îi treacă prin privire și face o pauză înainte să răspundă.

- Cred că nu a apărut nimeni până acum care să merite timpul meu, asta pe lângă faptul că nu am vrut să fiu rănită și să sufăr. Au trecut doi ani de la ultima mea relație. A fost destul de... greu, continuă ea.

Nu-mi pot stăpâni curiozitatea și vreau să aflu mai mult.

- Ce s-a întâmplat?

- Cu fostul meu?, întreabă ea, arătând un pic palidă.

- Da.

Respiră adânc, apoi își coboară privirea, părând a fi trasă înapoi în trecut. Un trecut dureros.

- Nu l-am mai văzut de când ne-am despărțit, Slavă Domnului. A fost foarte greu...

Acum sunt și mai curios cu privire la această relație a ei.

- Ți-a făcut ceva? Te-a rănit în vreun fel?

- A fost o relație bolnavă, Cadu. Era gelos și îi plăcea să mă disprețuiască. Nu m-a abuzat fizic, dacă asta întrebi. Dar când s-a terminat, mă simțeam cu adevărat fragilă și nesigură. Se plângea în fiecare zi de orice.

- Cum așa?

- Dacă nu îi plăcea o rochie cu care mă îmbrăcam, ajungeam să ne certăm. Sau dacă vorbeam cu un coleg pe stradă. Sau chiar cu Lais. Orice nu era despre el ducea la ceartă. Dacă mergeam să-mi cumpăr haine, insinua că acele haine nu sunt potrivite pentru mine. Că nu mă purtam corespunzător.

Mari oftează, iar mie îmi vine să îl strâng de gât pe nenorocit.

- La început au fost doar mici critici, foarte subtile, uneori glume, însă încet, încet mi-au distrus încrederea, continuă ea. În timp, felul în care criticile lui m-

au lovit s-au schimbat. Începuse să-mi arate clar greșelile și defectele mele. Până când am ajuns să nu mai pot face nimic singură, pentru că îmi era prea teamă să nu greșesc. Mă simțeam ca și cum eram incapabilă să fac ceva pentru mine și începusem să mă simt vinovată pentru că el era nefericit. Între timp devenise din ce în ce mai gelos, așa că am început să-i îndepărtez pe toți din viața mea. Până când într-o zi a făcut o scenă în mijlocul străzii pentru că ne-am întâlnit cu un văr de-al meu pe care nu-l întâlnise până atunci. Ne-am certat destul de tare, apoi m-am gândit că ne vom împăca. Însă, când am ajuns acasă, am văzut că își schimbase statusul la Facebook în „singur”. M-a șocat al naibii de tare. Cred că a fost genul de trezire de care aveam nevoie pentru a încheia relația cu el definitiv. Mi-am scos telefonul și i-am trimis un MESAJ prin care îl anunțam că dacă tot a făcut publică despărțirea noastră, atunci va fi oficial și mi-am schimbat și eu statusul. Și-a cerut apoi scuze, însă nu mai eram dornică să-l iert. Mă săturasem de acest roller-coaster.

O țin de mână, mângâindu-i palma, încercând să o alin și să mă calmez în același timp. Știam cât de mult ar putea marca pentru totdeauna acel tip de abuz verbal viața unei persoane. Abuzul psihic era la fel de periculos sau chiar mai periculos decât agresiunea fizică. Ar putea face ca încrederea unei persoane să se diminueze până la neutralizare.

- Te-a mai sunat vreodată?, întreb eu, simțindu-mă inutil.

- De două sau trei ori, însă nu i-am răspuns niciodată. Am vrut să merg mai departe.

- Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Mari. Aș face orice să te pot salva de astfel de răni.

- Sunt bine acum. Suntem aici, împreună, la o cină romantică, spune ea,

zâmbindu-mi.

- Chiar ești o femeie specială, știi?, întreb eu, mândru de puterea ei, în ciuda experienței ei traumatizante. Zâmbetul ei se lărgeste și mă ridic. O prind de mână și o ajut să se ridice. Pe fundal se aude o melodie romantică și începem să dansăm.

Oftează în brațele mele, cu mâinile în jurul gâtului meu, în timp ce dansăm împreună. Acela este momentul în care îmi promit că voi avea grijă de ea și o voi face fericită. Playlistul continuă și dansăm împreună timp de un minut sau poate o oră. Timpul pare irelevant. Când mă uit în jur, văd că masa a dispărut și că suntem singuri pe terasă. Ea își ridică ușor capul spre mine, cu ochii căutându-i pe ai mei. Nimic altceva nu contează acum, nimic altceva decât noi doi. În interiorul meu, singurul lucru pe care îl știu este că nu vreau să se încheie vreodată acest moment. Niciodată.

Ea scoate tot ce e mai bun din mine. Sunt sigur că nu m-am simțit niciodată mai fericit. Sau mai dorit. Sau mai iubit.

Îi sărut buzele încet, răsucindu-i părul în mâini. Mă retrag încet și îmi sprijin fruntea de a ei, ținând-o încă strâns și legănându-ne în ritmul muzicii. Îi simt parfumul dulce peste tot în mine și tot ce îmi pot dori acum este să o am pe deplin. Inspir adânc, sărutându-i încă o dată buzele delicate. Îi dau drumul la păr, apoi fac un pas înapoi. Ea își deschide ochii strălucitori și eu zâmbesc, întinzându-i mâna.

- Vino, iubito!

Mari

Sunt la fel de emoționată ca în ziua în care mi-am pierdut virginitatea cu primul meu iubit, poate chiar mai tare. Pe atunci, cred că m-am simțit emoționată de ceea ce avea să se întâmple, de a face ceva nou. Acum, aici cu Cadu, mă simt astfel din mai multe motive: oare o să mă ridic la înălțimea așteptărilor lui? Oare o să îi placă corpul meu? Oare...

Din momentul în care m-a sărutat lipită de ușa dulapului, am simțit tensiunea. Imediat ce el a intrat la duș, m-am îmbrăcat repede cu niște haine și am coborât. Încă nu eram pregătită și cred că nici el nu era, sau cel puțin nu voia să-și schimbe planurile. M-am dus în sala de jocuri și am decis să pun niște muzică. Nu am putut rezista sentimentului și mi-am permis să dansez și să încerc să mă calmez. Pur și simplu nu mă așteptam să fiu prinsă în flagrant de un bărbat sexy și desculț.

Din acel moment, toată noaptea a fost ca prin ceață. Dacă mă veți întreba despre ce am vorbit, ce am mâncat sau ce am băut, nu aș ști cum să răspund. Ceea ce pot să vă spun este că arată extraordinar într-o cămașă neagră; că parfumul lui lemnos este sexy, un amestec de scorțișoară, lemn de santal, vanilie și lavandă, ceva care pare puțin probabil la început, dar care în cele din urmă scoate la iveală bărbatul din el și mă face să îmi doresc să-i miros tot corpul; că blugii aceia îl fac și mai fierbinte și că niciodată, în istoria lumii, nu am crezut că o să mă atragă atât de mult un bărbat desculț.

Cumva, m-a făcut să-i spun povestea mea dureroasă. Nu am vorbit niciodată despre asta, dar cu el a fost ușor. Cuvintele pur și simplu curgeau și apoi dansam, ținându-ne în brațe și simțindu-ne bine. Pentru mine, nu numai că s-a simțit bine, ba chiar perfect. Trupurile noastre atingându-ne și legănându-se în ritmul unui

cântec romantic sub un cer înstelat nu era doar ceva potrivit, ci perfect.

Apoi, încet, acea atmosferă romantică a devenit o energie senzuală. Electricitatea dintre noi era atât de puternică încât aproape că o puteai atinge. Mi-a ținut părul strâns în degetele lui și m-a sărutat, strânsoarea lui fiind în contrast cu sărutul delicat. Am simțit atunci un fior în tot corpul. Apoi s-a îndepărtat și mi-a întins mâna într-o invitație senzuală și, totuși, iubitoare, cu un zâmbet pe buze.

- Vino, iubito!

Și am făcut-o, fără teamă, fără să mă mai gândesc la asta, deși știam ce urmează. Își împletește degetele cu ale mele și mă ghidează în jos pe scări spre dormitorul nostru din noaptea aceasta. Când ajungem la ultima treaptă, mă ia în brațe. Îl privesc și citesc în ochii lui dorință, foame, pasiune. Poate și dragoste? Pare mai mult decât o noapte de dorință sau plăcere. Pentru mine, era despre dragoste. Despre pecetluirea unei iubiri care a pus stăpânire pe fiecare centimetru al corpului meu. Chiar dacă partea rațională a mea țipa că aș putea să intru în necazuri, necazuri mari, emoțiile mele au reșit să împingă toate gândurile raționale și să le reducă la tăcere, punând control pe întreg corpul meu. Da, eram îndrăgostită. Nu numai că îmi plăcea de el și mă simțeam atrasă de el, ci mă simțeam iremediabil îndrăgostită de el.

Intră în dormitor, cu ochii fixați într-ai mei. Încet, mă așează pe pat, peste o grămadă de perne moi. Apoi rămâne acolo, cu picioarele sprijinite de pat și mă privește de parcă aș fi capodopera și el ar fi artistul.

- Ești frumoasă!, murmură el și, pentru prima dată, îl cred. Chiar mă simt frumoasă, dorită și chiar sexy în momentul acesta. Se apropie, învăluindu-mă cu corpul lui, până ajunge la buzele mele. Mă sărută încet, savurându-mă, explorându-mi gura. Apoi, când mâinile lui încep să mă atingă, simt cum un

curent electric îmi trece prin corp. Sărutul lui devine mai intens, de parcă nu se poate sătura de mine. Își trece mâinile peste corpul meu, făcându-mi pielea să ardă. Îi simt excitația crescând prin pantaloni și nu pot să nu gem.

Se dă la o parte încet doar cât să-și poată scoate cămașa neagră care se potrivește perfect cu corpul lui bine făcut. Apoi o aruncă pe podea și, când se uită din nou la mine și își dă seama că îi studiez liniile mușchilor, zâmbeste seducător, făcând să-i apară acele gropițe uluitoare.

Încă având acel zâmbet pe față, mâinile lui se concentrează asupra rochiei mele albastre. Îmi desface cordonul din jurul taliei și începe încet să deschidă fermoarul rochiei. Îl desface complet, dar fără să îmi dea rochia jos încă. Mă studiază din cap până în picioare și nu mă pot abține să nu mă simt puțin jenată. Simt că fața mea se încinge și închid ochii, luptând cu acel sentiment de rușine și cu impulsul de a mă acoperi departe de privirea lui.

- Mari?, mă strigă el, iar eu îmi deschid ochii. Te rog, deschide-ți ochii! Vreau să te văd!

- Dar..., încep eu, incapabilă să-mi exprim sentimentele în cuvinte.

- Te vreau. Vreau zâmbetul tău frumos și curbele tale delicioase. Uită-te la mine și vezi cât de multă plăcere îmi provoci. Fără restricții. Nu trebuie să te simți rușinată, pentru că deja m-ai cucerit. Exact așa cum ești. Vreau să-ți ofer plăcere. Vreau să te fac să suspini și să gemi. Vreau să vezi exact cum mă faci să mă simt, spune el, continuând să mă privească în ochi, cu trupul învăluindu-l pe al meu. Își lasă capul în jos, gura lui luând-o pe a mea într-un sărut copleșitor. Este suficient pentru a îndepărta orice jenă pe care încă o simt. Brațele mele îi înconjoară gâtul și degetele mele se răsucesc în părul lui.

Mă simt complet pierdută în atingerea lui, iar mâinile mele continuă să se agațe de părul lui, în timp ce corpul îmi zvâcnește de plăcere.

Continuă să mă sărute pasional în timp ce trupurile noastre se mișcă frenetic într-un joc al pasiunii. Își pune brațele în jurul meu și mă trage spre el. Ochii lui sunt mai întunecați acum. Încet, se retrage și îmi admiră corpul cu o expresie de poftă pe față.

- Frumoasă. Ești frumoasă, Mari!, spune el, studiindu-mă. Sunt nebun după tine.

- Și eu sunt nebună după tine, Cadu!, îi răspund, nerăbdătoare să-l simt în mine.

Felul în care mă privește îmi alungă orice temeri și mă face să-l doresc mai mult. Îmi pun picioarele în jurul taliei lui și mă răsucesc, ajungând acum deasupra lui.

- Uau!, râde el, arătându-și gropițele. Știam eu că pe acolo, pe undeva, se află o tigroaică. Râd, apropiindu-mă să-l sărut.

Mâinile lui îmi explorează sânii în timp ce ne sărutăm, iar eu continuu să mă frec de el simțind cum plăcerea îmi acaparează corpul. Mă ține ferm de umeri, intensificându-mi mișcările, chiar dacă suntem încă în lenjerie.

Gemem din ce în ce mai tare, până când primul val de plăcere mă lovește și îmi face inima să bată mai repede. Sunt gata să-l primesc în mine când, dintr-o dată, se întoarce, iar acum se află din nou deasupra mea.

- Deschide ochii, Mari! Vreau să văd plăcerea în ochii tăi, spune el, iar eu mă conformez. Atingerea lui devine mai intensă, săruturile noastre mai rapide și, când mă atinge intim, ajung din nou pe culmile extazului, strigându-i numele.

Ne aruncăm restul hainelor, rămânând goi și privindu-ne cu ochi înfometați. Nu există rușine sau jenă în goliciunea noastră.

În timp ce încă încerc să-mi revin, îl văd cum se întinde spre noptieră și ia un prezervativ din sertar. Îl deschide și mă sărută profund din nou, iar eu îi simt erecția crescând.

Știe că sunt gata și se întinde ușor peste mine, pregătit să mă pătrundă.

- Mari!, îmi strigă el numele în timp ce mă pătrunde. Deschid ochii, incapabilă să vorbesc, prea orbită de plăcerea pe care mi-o oferă. Ești frumoasă!, îmi repetă el. Mă completezi și mă exciți, continuă el, intensificându-și mișcările. Te iubesc, Mariana! Așa cum nu am mai iubit pe nimeni. Iar când ajungem la apogeul plăcerii, cuvintele lui îmi fac inima să bată și mai tare.

- Te iubesc, Mari!, geme el din nou.

Lacrimi de fericire mi se rostogolesc din ochi, ca urmare a intensității momentului. Mă privește, iar chipul lui este un amestec de plăcere și dragoste.

- Și eu te iubesc, Cadu. Foarte mult, spun eu gemând, iar el își accelerează ritmul

mişcărilor până când suntem amândoi în extaz, în timp ce eu îi strig numele.

Încet, revenim la lumea reală. Corpul lui se sprijină ușor pe al meu, încă încinși de intensitatea momentului. Mă privește în ochi, căutând parcă adevărul în ceea ce am spus în timp ce făceam dragoste. Îi zâmbesc, alungând umbra pe care o văd în ochii lui. Mă sărută încet, iar când se ridică, pare că există încă o urmă de îndoială pe chipul lui.

- Ești sigură?, mă întreabă el încet. Aceste două cuvinte mă fac să văd cum omul puternic pe care îl cunosc s-a transformat într-un băiețel nesigur și îl iubesc și mai mult pentru asta.

- Sunt absolut sigură. Te iubesc! Zâmbește larg și mă strânge într-o îmbrățișare afectuoasă.

- Și eu te iubesc, frumoaso! Și zâmbetul lui se lărgeste, mă sărută, apoi se ridică. Mă întorc imediat, spune el îndreptându-se spre baie.

Se întoarce după câteva minute fără prezervativ, apoi se întinde din nou lângă mine. Mă trage spre el, iar eu îmi așez capul pe trupul lui, ascultându-i inima cum bate la fel de tare ca a mea.

- Nici nu ai idee cât de fericit m-ai făcut!, îmi șoptește el, sărutându-mă pe păr și trăgându-mă mai aproape. În câteva minute, adormim adânc unul în brațele celuilalt.

Mari

Mă trezesc speriată. Clipesc de câteva ori pentru a-mi da seama unde mă aflu, deoarece acesta nu este cu siguranță patul meu. Încerc să mă mișc, dar ceva greu mă ține blocată de mijloc. Se pare că este încă noapte, pentru că este întuneric.

- E prea devreme, frumoaso! Culcă-te la loc. Alarmerile tale vor începe să pornească abia peste vreo trei ore, îmi spune o voce răgușită la ureche, făcându-mă să-mi amintesc ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Simt cum corpul meu se încinge din nou. Încerc să mă mișc puțin, trupul meu suferind de la escapadele nopții trecute, apoi simt cum Cadu mă trage din nou aproape de el.

- Dacă continui să te miști așa, ne vom petrece următoarele trei ore făcând altceva decât să dormim, spune Cadu râzând.

Mă lipesc mai mult de el, bucurându-mă de atingerea lui și de căldura corpului său și simt cum amintirile revin în valuri. Ziua minunată, fiorul simțit la descoperirea castelului, cina romantică, noaptea pasională... momentul în care Cadu mi-a spus te iubesc. Știam că totul a fost prea rapid. Eram împreună de doar câteva săptămâni, dar eram îndrăgostiți. Complet îndrăgostiți și fără speranță. Am putut vedea cât de adevărate erau sentimentele lui, iar ele le reflectau pe ale mele. Cu asta în minte, închid ochii și îmi permit să mă relaxez lipită de corpul lui, adormind cu zâmbetul pe buze.

Cadu

Este aproape ora opt când mă trezesc, simțind razele soarelui cum trec prin draperiile de la dormitor. Deschid ochii și primul lucru pe care îl văd este ea, întinsă pe pat, cu capul pe pieptul meu. Fața ei indică faptul că visează ceva frumos, un zâmbet ușor trecându-i pe față.

Rămân nemișcat câteva minute, privind-o, gândindu-mă cât de mult a ajuns să însemne pentru mine într-un timp atât de scurt. Am fost cu multe femei. Până la urmă, când ai douăzeci și șase de ani și lucrezi cu modele, este firesc să te întâlnești cu câteva dintre ele. OK, cu multe dintre ele. Dar, în ciuda faptului că acele femei erau „standardul frumuseții”, pentru mine nu însemnau nimic. Majoritatea erau preocupate de alimentație, de cadourile pe care urma să le fac și, firește, de felul în care arată pentru ședințele foto. Mari era diferită... era reală.

Nu m-am săturat să tot găsesc diferențe între ea și oricare altă femeie întâlnită. Și ieri, în timp ce făceam dragoste, să-i spun cum mă simțeam mi s-a părut ceva firesc. Simțeam că nu pot ascunde ceea ce simt pentru ea. Nu după tot ceea ce mi-a spus la cină, despre cum s-a comportat fostul ei iubit cu ea.

Gândindu-mă la idiotul ăla m-a făcut să simt cumva că pot să mă revanșez față de ea, pentru toate lucrurile prin care trecuse. Nu m-am putut gândi la o modalitate bună de a face asta decât să-i arăt cât de frumoasă era. Îi dau părul la o parte de pe gât și încep să-l sărut până ajung la urechea ei. Ea încă dormea, dar îi văd corpul reacționând, tremurând la fiecare atingere a mea.

- Trezește-te, Frumoasa Adormită!, îi spun eu încet la ureche, iar ea deschide

ochii leneș.

- O... bună dimineața! Zâmbește, iar eu îi zâmbesc înapoi, simțindu-mi corpul reacționând la privirea ei încărcată de iubire.

- Bună dimineața, frumoaso!, răspund eu, trăgând-o spre mine și ținând-o strâns în brațe. Ce mod frumos de a mă trezi, cu tine în brațe! Ea zâmbește, iar eu mă așez deasupra ei în încercarea de a o săruta, însă mă oprește.

- Nici măcar nu m-am spălat pe dinți încă, spune ea, înroșindu-se, iar eu îi apăs buzele cu ale mele într-un sărut pasional.

- Nu îmi pasă!, răspund eu. Și continui să o sărut. Simt că nu m-aș sătura niciodată de ea.

Mari

Duminică a fost o zi specială. Să mă trezesc lângă Cadu a fost minunat. Nu era un vis. El era al meu, cu adevărat al meu, la fel cum și eu eram a lui. Iar el a avut grijă să-mi arate asta din momentul în care am deschis ochii. După dimineața romantică și leneșă în pat, am mers cu mașina până la Petropolis, ne-am plimbat prin Palatul de Cristal și grădinile din Muzeul Imperial, oprindu-ne pentru un prânz delicios și distractiv, timp în care am râs mult și am povestit.

Apoi a venit momentul să plecăm. Ne-am întors la Rio, ascultând muzică și cântând împreună, vorbind despre viață și râzând. O, cât am mai râs... Nici nu-mi amintesc când am mai fost atât de fericită ca acum, cu el. Cadu chiar mă face foarte fericită.

M-a condus acasă și mi-a dus bagajele sus, iar când a venit timpul să ne luăm la revedere, o atmosferă melancolică părea că ne-a cuprins pe amândoi.

- Îți mulțumesc pentru weekend-ul acesta, spun eu, încercând să alung tristețea legată de despărțire.

- Eu îți mulțumesc că ai venit. Mă trage apoi către el într-un sărut blând. A fost minunat.

- A fost, răspund eu, și simt o durere în piept știind că va trebui să plece curând.

- Ei bine, mă duc acasă. Am nevoie de un duș și apoi de puțină odihnă. Mâine ne întoarcem la normal, spune el zâmbind, iar eu dau din cap.

Cadu își pune brațele în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape de el, și mă sărută cu pasiune. Apoi, încet, buzele noastre se despart, iar el își sprijină fruntea de a mea.

- Să știi că am vorbit serios. Sunt îndrăgostit de tine, Mari. Chiar foarte mult, spune el și râdem amândoi.

- Și eu sunt îndrăgostită de tine. Îmi fură un alt sărut, apoi se retrage.

- Ei bine, o să plec înainte să mă răzgândesc. Te sun mai târziu, bine?

- Să conduci prudent!

- Așa voi face, răspunde el zâmbind, apoi pleacă, luându-mi inima cu el.

Cadu

Închid ușa apartamentului ei și cobor scările. Inima îmi bate cu putere, de parcă aş alerga la un maraton. Ajung la ușa din față, îmi iau rămas-bun de la portar și mă urc în mașina pe care o lăsasem parcată în fața clădirii. De îndată ce închid ușa, parfumul ei mă cuprinde și zâmbesc, simțind prezența ei dulce în jurul meu. Pornesc mașina și conduc pe străzile din cartierul ei până pe bulevardul principal care mă duce acasă.

Câteva minute mai târziu, pornesc muzica, iar din boxe se aude playlist-ul romantic pe care l-am ascultat în weekend. Și, odată cu el, încep să rememorez și amintirile din acel sfârșit de săptămână.

Amintiri despre noi doi împreună, locurile pe care le-am vizitat, expresia ei încântată când a văzut cărțile din castel, ochii ei strălucitori din timpul cinei. Apoi, noaptea PERFECTĂ de dragoste pe care am avut-o. Mi-am amintit fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare șoaptă și momentul în care am spus „Te iubesc”. Mă uit în jur și văd că sunt la jumătatea drumului înapoi în partea de sud a orașului.

Dorul pune stăpânire pe mine și mă întreb oare de ce mă duc acasă dacă tot ce îmi doream era să stau cu ea. Da! Vreau să fiu cu ea cât mai mult posibil. Să-i simt sărutările, trupul ei pe al meu, să o aud râzând și s-o privesc cum doarme. Hotărât, schimb direcția și mă întorc din nou la ea. Zâbind, îmi dau seama că aceasta este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată!

Mari

Când Cadu a plecat, am stat cel puțin cinci minute pe canapea, complet nemișcată, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat în weekend. Nu mă uitam la nimic în mod special, ci doar rămăsesem cu un zâmbet prostesc pe buze când telefonul începe să-mi bâzâie, scoțându-mă din transă.

Lais: Fatoooooo! Te-ai întors? Vreau să știu totul! Îmi lipsești mult! Xoxo

Mari: Heeei!! Doar ce am ajuns. ♥

Lais: Cum de mi-ai trimis doar o ♥?? Vreau să știu totul. Inclusiv detaliile murdare. Uhuhuhuhu

Mari: Sunt încă amețită. Weekend-ul a fost perfect. Nu voiam să mă întorc, ci doar să fiu cu el. Pentru totdeauna. ♥♥♥

Lais: ☹️ SUNT ȘOCATĂ!!

Mari: Hahahaha. Am nevoie de un duș. Promit să îți povestesc totul mai târziu, bine? Cum a fost nunta?

Lais: A fost frumos. Dar el a fost ciudat. Nu cred că o să dureze ☹

Mari: Uau! :/

Lais: Ți-am spus. Cupidonul meu este în vacanță, fato. Dar, nu-ți face griji. Sunt bine. ☺ Acum du-te și fă un duș, că începi să puți! LOL

Mari: Prostuțo!! Hahaha Te iubesc ♥

Lais: Și eu te iubesc! ♥♥♥

Îmi pun telefonul mobil pe masă și mă îndrept spre dormitor. Îmi dau jos blugii și tricoul alb pe care îi purtam, îi arunc în coșul de rufe și merg în lenjerie intimă spre baie. Îmi iau un prosop curat, mă dezbrac, apoi îmi leg părul într-un coc dezordonat. Eram pe cale să dau drumul la duș când aud soneria. Sună insistent de parcă s-a sfârșit lumea. Of, Lais!

- Fato, strig eu, punându-mi prosopul în jurul corpului în timp ce mă duc spre ușă. Ce proastă sincronizare. Ți-am spus că mă pregăteam să intru la... Deschid ușa și, spre surprinderea mea, nu era ea. Duș, completez eu, uimită.

- Pot să fac duș cu tine?, întreabă Cadu, cu ochii strălucind când mă vede purtând doar prosopul, zâmbetul lui lărgindu-se, completat de gropițe.

- O... hei..., bolborosesc eu încă surprinsă. Credeam că te duci acasă. Zâmbetul lui devine și mai larg, dacă așa ceva este posibil. În timp ce vorbește, se apropie, lipindu-mă de peretele gol din spatele meu, iar apoi închide ușa în urma lui.

- Așa intenționez, dar m-am răzgândit la jumătatea drumului.

- Serios?, întreb eu șocată.

- Serios. Nu sunt gata să plec, Mari, spune el, cu ochii fixați pe buzele mele. Nu sunt pregătit să te las singură. Vreau să fiu cu tine cât mai mult. Pot?, mă întreabă el, sărutându-mă din nou în timp ce își pune brațele în jurul meu, făcându-mă să oftez. Pot, frumoaso?, insistă el și eu zâmbesc în semn de confirmare.

- Desigur, găsesc eu puterea în mine să-i răspund, iar zâmbetul lui se lărgeste iar.

- Hai să facem un duș împreună! Mă îmbrățișează, mușcându-mă de umăr și apoi mă duce la baie. Am scos un geamăt scurt, iar el zâmbește cu ochii strălucind de dorință. După duș, îți voi arăta cât de îndrăgostit sunt de tine, continuă el. Zâmbește, iar eu sunt copleșită de acele gropițe și de faptul că este aici, cu mine.

Cadu

Țâââârrrrrr! Țâââârrrrrr!

- Iisuse! Ce e cu zgomotul ăsta așa devreme dimineața? Sar din pat atunci când mă trezește o alarmă enervantă și insistentă. Sunt obișnuit să mă trezesc devreme, dar nu atât de devreme și, cu siguranță, nu cu o alarmă atât de insistentă. Mă uit spre pat și o văd pe Mari stând acolo și râzând în timp ce se întinde după telefon să oprească alarma. Părul îi este dezordonat și fața îi este somnoroasă, dar este cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată dimineața.

Mă simțeam foarte obosit, dar știam că motivul era întemeiat. După ce am revenit acasă la ea, am făcut duș împreună și am petrecut restul nopții îmbrățișați, făcând dragoste până am adormit amândoi. A trecut ceva timp de când nu am mai simțit acest fior.

- Aceasta este a treia mea alarmă. Vezi cât de important este să ai setate mai multe alarme? Primele două nu le-am auzit, spune ea râzând, în timp ce se ridică și se oprește lângă mine. O strâng în brațe și o sărut.

- Bună dimineața, frumoaso!

- Bună dimineața!, îmi răspunde ea zâmbind și trecându-și degetele prin părul meu. Poți să te duci la duș până fac eu patul. Apoi trebuie să mergi acasă să te schimbi.

- O să vii cu mine?

- În niciun caz. Râsul ei îmi dă fiori plăcuți. Amândoi trebuie să ne apucăm de treabă, iar șeful meu este foarte exigent. Fac o față lungă, iar ea începe să râdă și mai mult. Nu pot să rămân serios prea mult timp. Mă duc la baie și, în timp ce mă aflu la duș, mă gândesc la planurile mele pentru ziua aceasta și îmi fac o notă mentală să-i spun să-și pregătească o geantă. Va rămâne la mine diseară. Da, încă o dată, nu eram pregătit să stau departe de ea.

Mari

Trecuseră deja trei săptămâni de la weekend-ul nostru la munte și intrasem într-o rutină organizată. În timpul zilei, la serviciu, ne purtam ca de obicei, profesionist, astfel încât nimeni să nu știe că suntem împreună. Așa am stabilit că ar fi mai ușor, pentru a nu afecta relația mea cu colegii și colegile de muncă. Nu că i-aș fi spus lui Cadu felul în care mă tratează colegii la muncă. Nu voiam să mă trateze diferit doar pentru că mă întâlnesc cu șeful.

Însă noaptea... ooo... nopțile erau cea mai bună parte a zilei. Petreceam fiecare noapte împreună, alternând între apartamentul meu și al lui. Ne trăiam luna de miere, așa cum ar spune Lais.

Făceam împreună treburile prin casă, apoi ne uitam la emisiunile noastre preferate pe Netflix sau ascultam muzică și dansam lent. Noaptea făceam dragoste și apoi adormeam obosiți și fericiți unul în brațele celuilalt.

Duminica trecută era aranjat prânzul cu familia, iar eu nu știam ce să fac. Mă gândeam că este prea devreme să-l invit, să nu intre în panică. Majoritatea bărbaților se tem de acel moment al întâlnirii cu familia. Însă apoi m-am gândit că el nu este la fel ca majoritatea. El este Cadu al meu, care ține cont de dorințele mele și de ceea ce mă face fericită. De câte ori s-a întâmplat să nu avem somn și să ieșim împreună la miezul nopții pentru a face o plimbare pe malul apei și să ne ținem în brațe, simțind briza oceanului?

Când i-am spus de prânzul de duminică acasă la părinții mei, el a întrebat automat: La ce oră să ajungem acolo? Ce să ducem? Am stat acolo, uitându-mă la el, probabil cu gura întredeschisă, până când s-a uitat la mine întrebând ce nu

era în regulă. Ce s-a întâmplat? Nu vrei să vin?

- Nu, nu e asta, am răspuns eu repede. Sunt surprinsă că vrei deja să îmi cunoști familia, i-am explicat eu, simțindu-mă ciudat.

- Frumoaso, nu vreau să stau departe de tine. Mi-a dat mâna și și-a împletit degetele cu ale mele. Dacă vrei să-ți vizitezi familia, atunci acolo aş vrea să fiu și eu, a continuat el, zâmbind și dezvelindu-și gropițele minunate. Doar dacă, firește, nu vrei să vin.

- Ești gata să înfrunți Inchiziția?, am întrebat eu râzând.

- Desigur. Îmi voi aduce armura. Voi fi gata, a răspuns el, apoi am izbucnit amândoi în râs.

- Prostuțule, l-am tachinat eu.

- Frumoaso, mi-a răspuns el, după care m-a sărutat.

Duminica aceea la părinții mei a fost foarte distractiv. Ne-am întâlnit cu Lais când am ajuns acolo, iar amestecul de mirosuri, vocile emoționate și muzica pe fundal ne-au adus acel sentiment de confort pe care doar casa părinților noștri îl poate oferi. Deși la început fusesem îngrijorată, ziua s-a dovedit un succes. Cadu era Cadu: simpatic, dulce, amuzant. S-a jucat Xbox cu băieții din sat, a vorbit cu mama și cu mătușa mea, s-a uitat la fotbal cu tatăl meu la televizor...

Când a venit timpul să plecăm, mama m-a dus în bucătărie și, zâmbind larg, a spus că îl îndrăgește pe Cadu și că arătăm foarte fericiți. I-am spus cât de fericită și îndrăgostită sunt, iar ea m-a îmbrățișat și ne-a urat numai bine. În mașină, Cadu mi-a mulțumit că l-am adus să-mi cunoască părinții și mi-a spus că s-a distrat grozav.

Și iată-ne astăzi. Sâmbătă seara, mergem împreună la o cină organizată, primul nostru eveniment social împreună în afară de vizitarea părinților mei. Mă duce la cină cu părinții lui la Barra da Tijuca. Îmi doream să mă simt la fel de calmă și de încrezătoare cum părea să se simtă el mereu, însă în schimb tremuram ca o frunză în vânt, neștiind cu ce să mă îmbrac și cu stomacul strâns cât o nucă.

Stăteam pe marginea patului și mă uitam la dulap, îmbrăcată doar în lenjerie intimă.

- Nu ești încă pregătită? Vom întârzia, frumoaso!, spune Cadu, intrând în cameră și făcându-mă să tresar.

- Nu, spun eu, punându-mi o mână pe piept. M-ai speriat. Zâmbesc și el îmi zâmbește înapoi. Iubitule, nu cred că merg. Du-te tu! O să îi întâlnesc altă dată, ok? Asta e. Am spus-o. O să mă îmbrac în pijamale și mă voi uita la televizor la Supernatural. Jensen și Jared o să îmi țină companie. El traversează camera și mă apucă ușor de mâini.

- Mari, te rog, îmbracă-te! Voi fi acolo cu tine, iubire. O să fie bine. Familia mea te place deja. Doar vor să te cunoască mai bine.

- Nici măcar nu știu cu ce să mă îmbrac. O, Doamne! Dacă spun ceva greșit? Sau

dacă vărs ceva pe mine? Sau, mai rău, dacă se întâmplă să vărs vin pe cineva? Nu, mai bine stau aici. E mai sigur. Râsul lui răgușit mă readuce din transa mea nebună și reușește să mă tragă în brațele lui calde.

- Ușor, ușor... O să fie bine, frumoaso! Te pricepi la conversații, ești frumoasă și inteligentă. Nu vei vărsa nimic pe nimeni, nici măcar vinul. Și, dacă o vei face, este în regulă. Va fi un accident, iar accidente se mai întâmplă. Iar în ce privește ce să porți..., ei bine, stai aici. Nu aveam de gând să îți dau asta azi, dar, din moment ce ești atât de agitată, cred că este un moment bun să te răsfăț, spune el. Apoi mă sărută pe frunte și iese din cameră.

Câteva minute mai târziu se întoarce, aducând o cutie mare albă, cu o panglică roșie pe ea.

Mi-o dă, iar eu devin curioasă.

- Deschide-o!, spune el entuziasmat, iar eu încep să trag de marginile panglicii de satin. Deschid cutia și, învelită în hârtie roșie de mătase, dau peste cea mai frumoasă dantelă pe care am văzut-o vreodată. Scot materialul din cutie și văd că este o rochie superbă cu mâneci trei sferturi transparente. Are un decolteu adânc, iar rochia pare că se potrivește perfect pe corpul meu. Este lungă până la genunchi. Este sexy, elegantă și foarte asemănătoare cu stilul meu de îmbrăcăminte obișnuit. Pe spate, în interior, puteam citi pe eticheta brodată, marca Angèle.

- Cadu, este...

- Prima rochie din colecția noastră!, spune el entuziasmat. Acum, îmbracă-te! Ai

ținuta perfectă pentru cină.

- Dar nu pot, Cadu! Este Angèle, spun eu, iar el se uită la mine cu o confuzie evidentă pe chip.

- Și, care e problema? Știi că lucrează cu noi la acest proiect.

- Este prea scumpă, spun eu încet. Este o rochie foarte scumpă. Nu o pot primi. Scutur din cap, refuzând-o și împăturind rochia pentru a intra la loc în cutie.

- Mari, tu ai fost inspirația mea pentru acest proiect. Aceasta rochie există datorită ție. Este modul meu de a te răsfăța și vreau să o porți. Mă va face să mă simt special și mândru să o văd pe femeia pe care o iubesc purtând ceva care a fost făcut pentru ea. Cuvintele lui sunt atât de sincere încât nu pot refuza. Nu voiam să fiu genul de fată care se întâlnește cu un tip bogat și care așteaptă de la el cadouri scumpe.

- Bine, spun eu, iar el inspiră ușurat. O voi purta. Este superbă, Cadu. Mulțumesc, spun eu, simțindu-mă stânjenită. Mă sărută ușor pe buze și mă lasă să mă pregătesc.

Am îmbrăcat rochia aceasta superbă neagră care îmi vine ca o a doua piele. Îmi accentuează curbele, iar decolteul adânc face minuni pentru sânii mei. Port o pereche neagră de stiletto pe care le abandonasem în dulapul lui pentru urgențe, împreună cu o trusă completă de machiaj. Da, făceam deja chestia aia când lași lucruri acasă la partener. Mă opresc în fața oglinzii, mulțumită de propria reflexie, și încep să-mi aranjez părul. Mă hotărâsc să-l ondulez în bucle mari, apoi aplic machiajul, scoțându-mi ochii în evidență, și îmi aplic pe buze o nuanță

palidă de ruj. La sfârșit, îmi dau cu parfum și îmi pun o pereche de cercei simpli și lungi de aur.

Rămân în fața oglinzii puțin și nu pot să nu zâmbesc.

- Uau! Arăți fantastic. La auzul vocii lui Cadu, mă întorc și îmi admir iubitul: costum gri, cămașă roz pal și fără cravată. Ești mai mult decât frumoasă, iubito! Mă duc spre el zâmbind și îl sărut ușor pe buze.

- Nu suntem prea elegant îmbrăcați pentru o cină acasă la părinții tăi? Arătăm prea bine; părea că suntem pregătiți pentru o petrecere, nu pentru o simplă cină.

- Nu. Din când în când, ei organizează astfel de cine. Fratele meu va veni cu soția lui și, probabil, vor mai fi câțiva dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu acolo. Arăți perfect. Respir adânc, căutând în mine curajul pe care știam că îl am și zâmbesc.

- Mergem, atunci? El încuviințează din cap și îmi ia mâna și o sărută. Zâmbesc fericită, iar el mă conduce la braț spre ușă.

Cina a fost cel puțin incomodă. A spune că m-am simțit ca o străină ar fi o subestimare. Casa părinților săi, situată într-o clădire de apartamente de lux din Barra da Tijuca, era ceva complet în afara zonei mele de confort. Am fost întâmpinată foarte politicos de mama lui, care a fost destul de drăguță cu mine.

Tatăl lui, pe care îl cunoscusem în treacăt, pe la birou, chiar dacă era o persoană foarte cunoscută în industria editorială, odată ce îl cunoșteai mai bine, era destul de prietenos.

Ceea ce m-a deranjat cu adevărat a fost felul în care s-au purtat cu mine Zeca și Lucinha, fratele și cumnata lui Cadu. În afară de surpriza inițială, au fost politicoși cu mine și nu m-au tratat urât în vreun fel, însă felul în care se uitau la mine mă făcea să mă simt inconfortabil. Mai ales el. De parcă mă suspecta de ceva. Nu pot să explic de ce, dar am simțit că nu sunt încântați să mă vadă acolo.

Câteva ore mai târziu, am plecat acasă. Cadu era serios și începuse să mă îngrijoreze.

- Iubitule, este totul în regulă?, îl întreb eu, atingându-i brațul. Se uită la mine și îmi zâmbeste; acel zâmbet care mă face să-l iubesc și mai mult.

- Da, frumoaso.

- Arăți tulburat.

- Nu, sunt doar puțin obosit. Iar Zeca poate fi atât de enervant când vine vorba de anumite lucruri. În loc să se ocupe de treburile lui, el încearcă mereu să se amestece în ale mele. Face o mutră și nu știu ce să spun. Dar e în regulă, frumoaso. Ți-a plăcut cina?

- Da, a fost frumos. Mama ta este foarte drăguță. Și tatăl tău a vorbit mult cu mine în timp ce tu și fratele tău ați fost în birou.

- Păcat că nu au adus și copiii. Copiii sunt grozavi, îi vei iubi. Zâmbesc, amintindu-mi de verișorii mei mai mici.

- Poate data viitoare?

- Vom avea o mulțime de oportunități, dragă, spune el, întorcându-și privirea la drum.

Speram să putem avea multe oportunități și că sentimentul pe care l-am avut cu Zeca și Lucinha să fie altceva decât atât. Un sentiment.

Cadu

Ajunși acasă după cină, ne dezbrăcăm și ne culcăm, iar Mari adoarme în brațele mele. Știam că era obosită și că fusese o zi grea pentru ea, pe cât de greu fusese și sfârșitul serii pentru mine.

Mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult de ea în fiecare zi și să-i dau acea rochie a însemnat mult pentru mine. Ea mă inspirase să încep proiectul, iar tatăl meu, care era practic un vrăjitor de edituri, a fost de acord că această campanie va duce revista la un nivel complet superior în comparație cu concurenții noștri. Parteneriatul cu Angèle ne-ar oferi credibilitatea necesară pentru a începe o nouă linie de modă.

Seara a decurs bine. Părinții mei fuseseră drăguți cu ea, iar mama mă trăsese deoparte pentru a-mi spune că era încântată de delicatețea și felul plin de viață a lui Mari. Nu m-am putut abține să nu mă simt mândru că sunt cu ea și să le arăt tuturor că suntem cu adevărat îndrăgostiți.

Aproape de sfârșitul serii, Zeca m-a chemat în biroul tatălui meu și ne-am certat serios despre relația mea. Nu știa că eu și Mari suntem împreună și era foarte nervos. Mi-a spus că m-am lăsat atras de secretara mea și că acum, pentru că ea avea control asupra mea, va profita de orice ocazie. Că sunt nebun și că dacă vreau să mi-o trag cu secretara, ar trebui să fac ce face el și să o țin departe de casă.

Mă enervase la culme. Să se amestece în treburile mele era deja destul de rău, dar faptul că a sugerat să o tratez pe Mari ca pe un mic secret murdar, asta a fost

prea de tot. Și, știind că și-a înșelat soția, mi-a făcut stomacul să se strângă și, în acel moment, o bună parte din respectul pe care îl aveam pentru el a dispărut.

Am observat că Lucinha nu a fost deosebit de drăguță cu Mari și asta doar a alimentat mânia mea crescândă, dar, în cele din urmă, îmi părea rău pentru amândoi că erau prinși într-o relație eșuată și că se înșelau unul pe altul.

Mă uit la femeia care doarme în brațele mele, respirând ușor, și zâmbesc și mă gândesc că sunt norocos să am o viață bună și că am găsit dragostea. Dragostea adevărată.

Mari

Știi acel moment din viață în care se întâmplă ceva și nu știi de ce sau cum, dar care are puterea de a-ți schimba întreaga viață într-o clipă? Da, de obicei începe cu acel sentiment ciudat, aproape ca și cum al șaselea nostru simț ar fi intrat în stare de alertă, avertizându-ne că în orice secundă totul se poate prăbuși.

Mă simt așa de zile întregi. Povestea mea de iubire dura de câteva săptămâni și eram foarte îndrăgostiți. Dar apoi au fost câteva zile în care am început să mă simt anxioasă și nu știam de ce. Cadu a observat că sunt puțin distrasă și a promis că vom merge la Itaipava în weekend, să ne reîncărcăm bateriile.

Colecția mergea înainte cu viteză maximă, deși era încă un secret pentru întreaga echipă. Marți, erau programate întâlniri importante, fixate cu mult timp înainte, și, să-l văd pe fratele lui Cadu acolo m-a luat prin surprindere, pentru că nu sunase în prealabil.

Zeca a intrat și când m-a văzut a făcut o mutră nemulțumită. A mormăit ceva pentru sine și s-a îndreptat spre biroul lui Cadu.

- Zeca, îmi pare rău, dar Carlos Eduardo este într-o confe... Nici nu mi-am putut termina fraza că s-a întors spre mine cu o privire dezgustată.

- Nu știi care ți-e locul, fato? Nu ai dreptul să mi te adresezi pe numele mic; nu sunt prietenul tău, sunt superiorul tău, mârâie el, iar eu mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă. Doar pentru că fratele meu idiot ți-o trage, asta nu îți dă dreptul să-

mi vorbești de parcă mă cunoști.

Deschid și închid gura de câteva ori, șocată de comportamentul lui dur, neștiind cum să reacționez. Nimeni nu m-a tratat vreodată așa.

- Uite, îmi pare rău, dar nu poți să-mi vorbești așa, spun încet, încercând să fiu politicoasă și să nu fac o scenă în mijlocul biroului, dar râsul lui maniacal mă întrerupe.

- Pot să-ți vorbesc cum vreau. Să îți intre bine în cap asta, țărancă grasă, îmi aruncă el în față, îndreptându-se spre biroul lui Cadu și închizând ușa în urma lui.

Simt că o să leșin; fără suflare, amețită și cu picioarele tremurânde, mă așez și simt lacrimile curgându-mi din ochi înainte de a le mai putea opri. Nu am fost niciodată agresată așa și ceea ce m-a durut cel mai mult a fost că tipul care a făcut-o era fratele bărbatului pe care îl iubesc.

Telefonul sună, dar nu mă simt în stare să-l ridic. Îl dau pe modul nocturn, astfel încât să intre direct mesageria vocală. Mă duc la baie să încerc să mă calmez, însă, fața mea înspăimântată din oglindă mă face să plâng și mai tare de sentimentul de umilință.

Nu știam ce să fac. Oare cum o să-i spun lui Cadu despre lucrurile nedrepte pe care mi le-a adresat fratele lui? Dacă nu mă va crede? La urma urmei, sunt frați și prieteni, iar noi suntem împreună doar de puțin timp...

Îndoiala, amestecată cu frică și spaimă, pun stăpânire pe mine, în timp ce cuvintele lui aspre îmi răsună în continuare în minte.

Fac tot posibilul să mă calmez, la urma urmei, sunt la serviciu, chiar dacă șeful meu este și iubitul meu. Sau tipul care mi-o trage. Fir-ar. Îmi amintesc de exercițiile de respirație din acel videoclip vechi și încep să inspir și să expir, încercând să mă calmez. Mă simt atât de groaznic încât nici măcar nu mă pot gândi să spun cuiva ce s-a întâmplat. Nici măcar lui Lais. Mi-ar fi rușine de moarte.

Aproape o jumătate de oră mai târziu, mă adun. După ce mi-am retușat machiajul, mă întorc la birou și îmi dau seama că încă mai este cineva în birou la Cadu, deoarece se aud voci puternice dinăuntru, chiar dacă nu pot înțelege ceea ce spun. Încerc să alung sentimentele de mai devreme, încep să-mi citesc e-mail-urile, apoi ușa se deschide și fratele lui arogant părăsește biroul, trântind din nou ușa. Se uită la mine cu aceeași privire de dezgust și pleacă. Ochii lui arată toată repulsia pe care o simte față de mine și mă întreb oare de ce se poartă atât de rău cu mine, doar nu i-am făcut niciodată nimic.

Respir adânc și beau puțină apă pentru a încerca să mă calmez din nou. Nu-mi permit să am o cădere nervoasă aici.

Cadu

Eram atât de supărat pe Zeca. Cum îndrăznește să vină în biroul meu și să vorbească despre Mari astfel? Eram în mijlocul unei teleconferințe importante cu filiala noastră din São Paulo când a dat buzna. Mi s-a părut ciudat că Mari nu l-a oprit, știind că eram într-o întâlnire.

Am încheiat apelul când l-am văzut intrând, cu o față supărată. Când l-am întrebat dacă Mari i-a spus că sunt ocupat, Zeca pur și simplu s-a enervat. A spus că sunt un idiot, că voi ajunge să pierd tot ce am construit din cauza unei fete care nici măcar nu e atât de frumoasă și a insistat încă o dată că ar trebui doar să „i-o trag” în loc să tratez un angajat incompetent ca ea drept iubita mea. În timp ce pleca, s-a întors către mine și a spus că ea o face pe proasta, dar că e clar că pune ceva la cale, că probabil îmi ascunde ceva și că nu era îngerul pe care îl credeam.

A plecat trântind ușa în urma lui și i-am mulțumit cerului în liniște pentru faptul că biroul meu era izolat fonic. Ar fi fost extrem de jenant dacă Mari i-ar fi auzit cuvintele dure. Încă simțindu-mă întors pe dos și amintindu-mi că ea îl lăsase să intre neanunțat, m-am ridicat și am deschis ușa. Stătea acolo, cu ochii năuciți, părând puțin amețită.

- E totul în regulă, Mariana?, o întreb eu, îngrijorat, iar ea se uită la mine de parcă mi-ar ascunde ceva. În adâncul sufletului simt o mică umbră de îndoială ca urmare a comentariilor urâte ale fratelui meu.

- Da, este totul în regulă. Îmi pare rău că fratele tău ți-a întrerupt întâlnirea.

Venise pe aici cu câteva minute în urmă și i-am spus că nu poate intra, dar a așteptat până am plecat la baie pentru a intra neanunțat, îmi explică ea, iar eu mă întreb oare de ce pare atât de îngrijorată.

- Este în regulă. Mi s-a părut ciudat că l-ai lăsat să intre, răspund eu, simțindu-mă confuz.

- Nu aș lăsa pe nimeni să intre așa, mai ales când ești în mijlocul unei întâlniri, spune ea defensiv, iar eu dau din cap în semn de accept.

- Mai ai nevoie de mine azi? întreabă ea, deodată.

- Nu, nu cred. De ce?

- Mă întrebam dacă pot pleca cu câteva minute mai devreme. Am o durere groaznică de cap. Vreau să merg acasă, să mă întind puțin, explică ea încruntată, părând să o doară ceva. Imediat, nesiguranța mea dă naștere la îngrijorare.

- Desigur, frumoaso. Ai nevoie de ceva? Du-te la mine acasă. E mai aproape, sugerez eu, însă ea neagă din cap.

- Atunci, am să plec.

Mari își oprește computerul și își bagă telefonul mobil în geantă.

- Ne vedem mai târziu!

- OK!, răspunde ea, apoi pleacă repede.

Mari

Plec de la birou și decid să merg direct acasă. Mă simțeam prea zguduită emoțional; aveam nevoie de confortul propriului meu pat. Când cobor cu liftul, îmi verific poșeta pentru a vedea dacă sunt banii de urgență acolo. Întotdeauna țin niște bani într-un buzunar fals pe care îl cususem în poșetă tocmai pentru situații de urgență, când aveam nevoie de bani pentru un taxi sau altceva asemănător. Slavă Domnului, îi am. Când ajung la parter, ies rapid din clădire și, odată ajunsă pe strada aglomerată, chem un taxi și îl rog pe șofer să mă ducă acasă. Pentru că nu este încă oră de vârf, traseul care durează de obicei aproximativ o oră se parcurge în aproape treizeci de minute. Când sunt aproape de casă, îmi amintesc să îi scriu lui Lais un mesaj, îngrijorată că ar putea suna la birou dacă vede că nu mai sunt online.

Mari: Fato, am plecat acasă. Migrenă. Vorbim. Pupici.

Lais: Ești cumva supărată? De obicei ai migrene când ești supărată. Ce ți-a făcut PF?

PF era acronimul nostru pentru Prințul fermecător. Așa l-am numit pe Cadu după călătoria romantică la Itaipava.

Mari: Nimic. Sunt doar stresată cu munca. O să îmi revin. Trebuie să mă întind. Pupici.

Îmi dau seama că șoferul a oprit mașina în fața clădirii mele. Plătesc călătoria și

mă îndrept grăbită spre apartament, iar când ajung înăuntru, abia dacă reuşesc să mă dezbrac şi să mă învelesc într-o pătură în timp ce plâng până adorm.

Cadu

Ies de la serviciu și merg direct spre casă. Restul zilei a fost în ceață și, în ciuda otrăvii aruncată de fratele meu, eram îngrijorat pentru iubita mea. Deschid ușa apartamentului și e întuneric total, așa că mă duc să verific dormitorul. Spre surprinderea mea, este gol. Total gol. Doamne! S-a dus acasă? De ce nu mi-a spus? Îmi scot telefonul mobil din buzunar și verific dacă am mesaje noi sau apeluri pierdute. Nimic. O sun și aștept până când intră mesageria vocală. Ciudat. Mari nu face asta de obicei.

Dacă te păcălește?, se întreabă diavolul acela afurisit pe care fratele meu îl trezise în mine, iar eu încerc să alung gândul. Probabil că s-a dus acasă, răspunde îngerul meu interior, parcă pentru a încerca să mă convingă că totul este în regulă. Ar trebui să o verifici. Gândul acesta mi-a trecut prin minte și, înainte să pot să mă opresc, îmi iau grăbit cheile de la motocicletă și mă îndrept spre garaj, simțind că trebuie să fiu sigur că e acasă și că totul este în regulă.

Mă strecor prin trafic, ocolind mașinile, deși știu că e periculos. Nu știu ce se întâmplă. Nu pot să gândesc. Tot ce știu este că trebuie să o văd și să mă uit în ochii ei și să văd adevărul în ei. Dacă mă păcălește, voi ști, cumva. Deși am încredere în ea și nu pot să cred că ar face ceva care să mă afecteze, Zeca este fratele meu și cel mai bun prieten al meu, și nu mă pot abține să nu mă gândesc la cuvintele lui. El a fost mereu acolo pentru mine, susținându-mă și ghidându-mă. Iar cearta noastră din această după-amiază m-a afectat.

Ajung destul de repede în fața clădirii ei, unde îmi parchez motocicleta și mă îndrept spre apartamentul ei, fără să mă opresc să-l salut pe portar. Deschid ușa folosind cheia pe care mi-a dat-o și intru în sufragerie. Întregul apartament este liniștit și întunecat și parcă nu e nimeni acolo. Mă opresc când aud un geamăt

înfundat venind dinspre dormitor.

Mă îndrept spre dormitor, deschid ușa ușor, clipind rapid pentru a mă familiariza cu întunericul. Întinsă pe pat o văd pe Mari, acoperită cu o pătură neagră. Stă întinsă acolo, gemând în somn, de parcă o doare ceva. Simt cum mi se rupe inima în bucăți când o văd așa, dar mă simt groaznic mai ales pentru că m-am înșelat de onestitatea ei. Mă duc în bucătărie, umplu un ceainic cu puțină apă și îl pun la fiert în timp ce caut cutia de ceai prin dulapuri. Habar n-am dacă a luat ceva, dar niște ceai fierbinte ar ajuta la ameliorarea durerii.

Mama ne obliga să bem ceai ori de câte ori ne simțeam rău. Fie că era o durere de inimă sau o durere de cap, ea spunea mereu că ceaiul ne mângâie sufletul. Mă uit la cutia de ceai și văd că are doar lămâie și ghimbir. La naiba! Ceaiul de ghimbir e nasol. Dar, va trebui să meargă.

Termin de făcut ceaiul și i-l duc. Aprind luminile din hol înainte de a intra în cameră, pentru a aduce puțină lumină fără să o deranjez. Pun ceașca de ceai pe noptieră și mă așez lângă ea, îndepărtându-i pătura. Ceea ce văd îmi frânge și mai mult inima. Încă aflată într-un somn agitat, fața ei pare strânsă de durere, umedă și îmbujorată, de parcă ar fi plâns până ce a adormit.

Îmi trec degetele prin părul ei, mângâind-o încet, în timp ce îmi folosesc mâna liberă pentru a-i șterge lacrimile. O trezesc ușor, strigând-o pe nume. O văd deschizând ochii, clipind de câteva ori, apoi se încruntă, părând surprinsă să mă vadă acolo.

- Îmi pare rău că te trezesc, frumoaso, dar ți-am făcut un ceai. O să te ajute cu durerea de cap, spun eu, mângâindu-i în continuare părul negru.

- Mulțumesc, murmură ea, lingându-și buzele. Dar să știi că nu îmi place ceaiul. Face o mutră, de parcă gândul în sine ar fi dezgustător pentru ea.

- Știu, dar este important. Bea doar puțin. Apoi te poți întoarce la somn. Ai luat ceva?, întreb eu îngrijorat.

- Am luat un analgezic, dar nu m-a ajutat, răspunde ea, iar eu simt că aș face orice să nu o mai văd suferind. O ajut să se ridice și îi aranjez pernele, dându-i ceașca fierbinte.

- Ai grijă, este fierbinte!, o avertizez eu, iar ea dă din cap. În timp ce se uită dezgustată la ceașcă, încep să-mi dezleg cravata și să-mi dau jos costumul. O văd luând o înghițitură, după care se încruntă.

- Este dezgustător, se plânge ea, iar eu nu pot să nu zâmbesc.

- Da, știu. Dar o să te ajute să te simți mai bine.

- Iisuse! Nu mai vreau.

- Te rog, mai ia o înghițitură! Mă așez lângă ea ca pentru a o susține. M-am gândit să-ți fac ceai de fenicul sau ceva mai gustos. Dar trebuie să cumpăr mai mult ceai. Cutia noastră este aproape goală.

- Nu a noastră. A ta. Asta dacă nu mă lași să-mi țin și capsulele de espresso în

cutia aceea, glumește ea și zâmbeste, sorbind din ceai, după care se încruntă din nou.

- Poți pune în ea ce vrei tu, îngerul meu. O sărut pe frunte și îi zâmbesc. Este cutia noastră.

În timp ce ea soarbe încet ceaiul, mă ridic și merg la baie pentru un duș rapid. Trebuie să îndepărtez o parte din tensiunea pe care o simt. După duș, îmi pun niște boxerii curați și un tricou pe care le-am lăsat aici, îmi usuc părul cu prosopul și mă întorc în dormitor. Mari ține în continuare ceașca în mână, aproape goală acum, cu ochii închiși și capul sprijinit de perete.

- Nu mai vreau, spune ea, iar eu îi iau ceașca din mâini, punând-o pe noptieră. Mă duc pe hol și sting luminile, apoi mă întorc în dormitor și o ajut să se întindă din nou. Trag de pătură pentru a ne acoperi pe amândoi, apoi îmi pun o mână pe ea și o trag mai aproape în brațele mele. Mă gândesc la cât de mult o iubesc și, într-o secundă, adormim amândoi.

Mari

După acea după-amiază traumatizantă, lucrurile au revenit la normal. Nu m-am mai întâlnit cu fratele lui Cadu, ceea ce a fost grozav, dar nici nu m-am putut decide să-i spun lui Cadu sau altcuiva despre lucrurile oribile pe care mi le spusese fratele lui. Eram în ultima săptămână a proiectului inspirat din eleganța vechiului Hollywood, iar astăzi era ședința foto pentru numărul următor, care avea să apară spre vânzare în câteva săptămâni.

Am ajuns devreme la serviciu. Cadu s-a dus direct către studio să urmărească ședința foto, în timp ce eu lucram de la birou, pregătind restul.

Acum ajunsesem să mă întâlnesc foarte rar cu colegii la birou, deoarece eram din ce în ce mai ocupați. Ajungeam la serviciu devreme, în jurul orei șapte, și eram întotdeauna ultimii care plecau, mergând direct la apartamentul lui din Leblon. Eram amândoi epuizați, însă Cadu era foarte mulțumit de editorial, încât a promis că mă va compensa când totul va fi gata și că vom merge la refugiul nostru din munți, unde vom sta întinși pe șezlonguri toată ziua. Însă, astăzi se pare că nu este ziua mea norocoasă. M-am întâlnit cu Roberta, asistenta personală care mă ura pentru că i-am „luat” slujba.

- Măi, măi, măi, dacă nu este doamna Nimeni care vine la birou mai devreme!, începe ea, studiindu-mă. Nu are sens să încerci să te bagi pe sub pielea cuiva, Free Willy, continuă ea făcând referire la filmul cu balene, lăsându-mă cu gura deschisă. Șeful tău arătos nu o să fie niciodată cu una ca tine. E atât de plină de otravă și greșește atât de mult gândind astfel încât nu mă pot abține să nu râd în hohote. Râd atât de tare încât îmi dau lacrimile. Roberta stă acolo și se holbează la mine, probabil pentru că nu se aștepta la asta.

Când îmi pot trage din nou răsuflarea, răspund:

- O, Roberta! Îți mulțumesc pentru compliment. Da, dragă, este un compliment pentru mine. Prefer să fiu o balenă decât o sirenă ca tine. Și, știi de ce? Ea dă din cap că nu, încă prea speriată de râsul meu ca să răspundă. Caută pe Google ca să vezi diferența!

Mă îndrept apoi spre biroul meu, râzând încă la cuvintele ei copilărești.

Mari: Îți vine să crezi că acel cap pătrat tocmai m-a făcut balenă?

Lais: Glumești! Vaca aia! Spune-mi totul! Mi-ar plăcea să vin acolo și să-i dau vreo două!

Mari: Mi-a spus Free Willy. Și mi-a zis că niciodată nu o să pot să-l am pe Cadu. O, dacă ar ști ea...

Lais: Hahahahahah, prostuțo! Nu știe ea că tu ești prima-doamnă! Hahaha și apoi?

Mari: I-am spus că e un compliment. Apoi i-am mulțumit.

Lais: Ce??

Mari: Da. Prefer să fiu o balenă decât o sirenă ca ea. Hahaha

Lais: Hahahahaha of, Mari! Ai fost tare! Hahahaha

Mari: Când i-am spus dacă știe motivul și a negat, i-am spus să caute pe Google. Hahahahahaha

Mais: Hahahahahaha! Îmi place! Hahahaha

Mari: Mă întorc la muncă, frumoaso! Nu sunt destul de bogată ca să îmi petrec toată ziua stând de vorbă 😊

Lais: Uuuuh 😊

Când plec de la birou este aproape ora zece. Sunt epuizată, cu părul strâns într-un coc dezordonat. Cămașa albă și pantalonii de culoare închisă pe care le purtam erau acum destul de șifonate. Voiam să fac un duș și să mă culc. Și, bineînțeles, îmi voiam aproape iubitul, care știam că este la fel de obosit.

Îmi iau geanta și câteva documente pe care mi-a cerut să le iau acasă, sting luminile din birou, apoi încui ușa. Podeaua este aproape complet întunecată, iar singura lumină vine de la lămpile de urgență. Sunt pe cale să încui ușa când o voce aproape că mă sperie de moarte.

- O, Mari, Mariana... aud vocea lui Miguel aproape de mine și încep să tremur.

- O, Dumnezeule! Aproape că m-ai speriat de moarte!, spun eu în timp ce îmi duc o mână la piept, ținându-mi strâns geanta și documentele cu cealaltă mână.

- Îmi pare rău, piersicuță, nu am vrut!, spune el, apropiindu-se. Mă dau înapoi în timp ce el înaintează încet spre mine și, înainte să-mi dau seama, mă lipește de ușă. Brațul lui se sprijină pe ușă, aproape de fața mea, și încep să mă simt claustrofobă la apropierea lui.

- Miguel, te rog, lasă-mă să trec, spun eu, împingându-l puțin. Trebuie să plec acasă.

Îmi dau seama că probabil sunt singură cu el și că, chiar dacă aș țipa, n-ar fi nimeni care să mă ajute. El zâmbește și tot corpul îmi tremură de frică.

- Ușurel, piersicuță. Am putea ieși la cină. Ce zici?

- Nu, mulțumesc. Chiar trebuie să merg acasă.

- O, Mari, Mariana... Mă faci să-mi fie atât de greu. Voiam să te protejez... Dar tu nu mă lași, piersicuță... Continuă să bolborosească prostii, iar ochii lui par puțin sticloși, de parcă ar fi fost drogat. Profit de distracția lui și îl împing mai tare, reușind să mă strecur pe sub brațul lui.

- Ei bine, mulțumesc pentru invitație. Noapte bună, spun și aproape fug din birou, nu înainte de a-l suna pe Cadu să-l informez că plec.

- Hei, iubitule! Plec de la birou, bine? Desigur, o să... Ne vedem... Și eu. Îmi închid telefonul după ce răspund la cuvintele lui pline de iubire și intru repede în lift, înainte ca Miguel să mă poată urmări. Jos, portarul de noapte îmi cheamă un taxi și mă duc spre Leblon. Și la brațele bărbatului pe care-l iubesc.

Cadu

Abia așteptam sosirea ei. În sfârșit, terminasem munca la noua colecție Angèle în parteneriat cu Be, inspirată de vechile dive de la Hollywood. Adevărul era că inspirația mea fusese o fată minunată, cu ochi căprui expresivi și un corp seducător și moale. Făcusem ultimele fotografii, iar după ce fotografii mi le-a trimis mie și Mariane, am fugit acasă cu cadourile ei, neliniștit ca un copil în Ajunul Crăciunului.

După ce m-a sunat să mă anunțe că vine, am pus un CD vechi cu Leoni și muzica a început să se audă în boxe. Ea intră arătând obosită, dar parcă și mai frumoasă, lăsându-mă fără suflare.

- Hei, spune ea simplu și zâmbește.

- Hei, frumoaso!, îmi deschid eu brațele pentru a o primi. Ea sare în brațele mele, parfumul ei îmbătându-mi toate simțurile și făcându-mă să vreau să o duc imediat în pat. Un oftat adânc îmi atrage atenția. Ce s-a întâmplat? Este totul în regulă?, întreb eu.

Da... murmură ea, încă lipită de pieptul meu. Sunt doar obosită. O sărut pe păr și mă îndepărtez.

- Vino! Hai să facem un duș împreună!

- Duș? Ea se uită la mine și zâmbeste. Împreună? Zâmbesc și mai mult, la fel ca ea, și nu pot să nu cedez dorințelor.

- Da, frumoaso. Împreună.

Am stat mult timp în cada plină cu ulei de baie și bule. Ea se sprijină de mine în timp ce vorbim despre cum ne-am petrecut ziua. Am simțit-o tensionată și preocupată, însă mi-a răspuns că este doar obosită. După ce i-am masat umerii, atingerea a devenit mai senzuală, până când nu ne-am putut controla dorința și am cedat pasiunii. După ce apa a devenit aproape rece, ne-am înfășurat în prosoape moi și ne-am dus în dormitor.

- Am ceva pentru tine.

- Pentru mine? Dar nu e ziua mea, răspunde ea și zâmbeste.

- Mai întâi, deschide-o!, spun eu după ce îi înmânez o cutie mare albă. Ea dezleagă funda de deasupra și când deschide cutia încep să zâmbesc și mai tare. Această rochie este a ta. Este una dintre piesele principale ale colecției și poartă numele tău scris în franceză, spun eu râzând și arătând spre eticheta brodată pe rochie unde se putea vedea scris Le Marianne. Ochii ei se măresc dintr-odată și o văd că abia se poate abține să nu plângă atunci când realizează despre ce e tributul.

- Uau, Cadu! Este așa de frumoasă... spune ea, scoțând rochia din cutie pentru a o vedea mai bine. Este o rochie lungă și vaporeasă, fără a fi prea largă totuși, cu un decolteu adânc în stil halter. Rochia este de culoare roșu închis, care contrastează cu pielea ei palidă și cu ochii și părul ei întunecat, și are o dungă neagră cu o curea subțire cu ștrasuri chiar deasupra taliei. Bretelele, negre ca și dunga, au făcut modelul și mai frumos.

- Nici măcar nu știu unde aș putea să o port, iubitele. Este... prea mult.

- Poți să o porți la petrecerea pe care o vom da pentru a sărbători următorul număr. Acesta este exclusivist. Este doar al tău, frumoaso. Iar tu o să vii la petrecere ca parteneră a mea.

- O... Se uită la mine, încă șocată, și mă bucur că pot să-mi răsfăț și să-mi surprind iubita.

- Și asta nu este tot. Am așteptat să vină asta. Am comandat-o special pentru tine.

Îi dau cutia albastră. Ea mă privește suspicioasă, dar când deschide cutia, ochii îi strălucesc și mai mult odată ce vede ce este înăuntru.

- Este așa de frumoasă... șoptește ea, luând minunatul exemplar, ediție cartonată, a Micului Prinț cu paginile albastre. Degetele ei mângâie cartea aproape cu venerație, apoi se uită la mine, lacrimile curgându-i în sfârșit pe față, emoționându-ne pe amândoi.

- Te iubesc, frumoaso! Tot ce vreau este să te fac fericită, spun eu ștergându-i lacrimile.

- Eu nu am ce să îți ofer... spune ea, lăsându-și privirea în jos, întristându-se pentru o clipă.

- Cel mai mare cadou pe care mi l-aș putea dori vreodată, îl am deja, Mari. Iar acest cadou ești tu. O sărut apoi cu pasiune, arătându-i cât de importantă este pentru mine.

Mari

Întotdeauna am crezut că momentele extrem de fericite au precedat momentele extrem de triste. Era aproape o modalitate de a justifica toată fericirea care i se putea permite unei persoane să o simtă. Știam că viața este făcută din suișuri și coborâșuri și că este imposibil să fii fericit tot timpul. Pur și simplu nu mi-am putut imagina întorsătura pe care o va lua viața mea.

A doua zi am mers la muncă împreună cu Cadu după o noapte de neuitat. După baie împreună și cadourile minunate pe care mi le-a oferit, am făcut dragoste, am vorbit și ne-am bucurat toată noaptea de compania celuilalt. În drum spre birou mi-am deschis exemplarul magnific din Micul Prinț și am început să recitesc cartea pe care o cunoșteam deja atât de intim. După un timp, mintea mea a început să rătăcească, gândindu-mă la această relație care a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Locuim practic împreună, dar nu ne-am săturat unul de celălalt. Suntem împreună de câteva luni și din când în când încă mă întreb dacă asta se întâmplă cu adevărat. Deodată, îi simt mâna strângând-o pe a mea și ridic ochii să-i văd expresia ușor încordată.

- Este totul în regulă?, întreb eu îngrijorată. Fața lui, atât de ușor de citit, are o înfruntare care nu era acolo înainte.

- Nu știu. Sunt puțin neliniștit. Sunt obosit, cred. Aceste ultime zile au fost grele. În plus, astăzi iese noul număr al revistei Style. Sunt mereu nervos când apare o nouă ediție.

Style este concurentul nostru, iar ediția lor apare cu patru zile înaintea Be.

- Va fi bine. Mor de nerăbdare să văd ședința foto, spun eu zâmbind, iar el îmi zâmbește înapoi. Ne continuăm drumul vorbind despre colecție până ajungem la parcare clădirii de birouri.

Urcăm până la etajul nostru și abia ieșim din lift că vrăjitoarea de Roberta se apropie de noi.

- Carlos Eduardo, directorul Angèle a sunat de mai multe ori. Părea supărat, continuă ea, apoi se uită de sus la mine. Se pare că ceva nu este în regulă.

Îl văd pe Cadu pălind lângă mine. Nimic nu ar trebui să meargă rău atât de aproape de noua ediție, sau toată munca depusă de el va fi fost în zadar.

- Mulțumesc, Roberta! Ne îndreptăm spre biroul lui și îl văd respirând adânc de câteva ori, părând destul de tensionat.

- Ești în regulă?, întreb eu ușor, îngrijorată pentru el.

- Nu știu. Apelul acesta nu îmi pare de bun augur, răspunde el, dezlegându-și puțin cravata de parcă l-ar fi sufocat.

Când ajungem în sala de conferințe, este ca și cum ar fi avut loc un dezastru natural. Miguel și Zeca, însoțiți de soția sa, plus mulți directori de la Moraes Publishing Group, sunt prinși într-o discuție aprinsă cu o revistă în mână. O, Doamne! Nu arată deloc bine.

- Pot să știu ce se întâmplă aici?, întreabă Cadu, iar Zeca se ridică și îi aruncă o revistă.

- Având în vedere că Style are o colecție care este practic o copie a colecției noastre, eu ar trebui să întreb ce se întâmplă aici!

Îl văd pe Cadu tremurând și luând revista. Deschid gura, șocată, când văd coperta:

Divele de la Hollywood inspiră noua colecție de toamnă-iarnă

Lynn, odioasa, este pe copertă, poartă o rochie care arată exact ca Le Marianne, dar în alte culori.

- O... murmur eu, iar Cadu se uită neîncrezător la copertă. Deschide revista și acolo este aproape totul. Pe fiecare pagină nouă văd imaginile care par a fi versiunea live a fiecărei schițe pe care mi le-a arătat acum câteva săptămâni. Simt că mi se strânge gâtul și lacrimile îmi inundă ochii, dar respir adânc, ca să nu las toată suferința mea să iasă la iveală în fața tuturor acestor oameni.

- Domnilor, vă rog, calmați-vă!, spune Cadu, preluând controlul asupra situației. Voi verifica ce s-a întâmplat și voi convoca o întâlnire în cursul zilei de astăzi.

- Știam eu că tata și-a pierdut mințile când te-a lăsat la conducerea Be. Ești încă un copil. Tratezi această revistă ca și cum ar fi o glumă. Iresponsabilitatea ta ne

poate costa tot grupul!, țipă Zeca la el, arătând cu degetul în direcția lui. Voi convoca astăzi o întâlnire cu acționarii pentru a solicita ca Be să se întoarcă în mâinile mele. Cadu face un pas înapoi de parcă ar fi fost pălmuit.

Zeca gestionează revistele de business și economie din cadrul grupului. Nu mi-am mai văzut niciodată iubitul atât de abătut și tot ce îmi trece prin cap este cum îl pot ajuta.

- Zeca, vom vorbi despre asta mai târziu!, spune el, revenindu-și din șoc. Acum, scuzați-mă, domnilor!, continuă el, întorcându-se spre birou și luând și revista cu el.

- Carlos, scuză-mă, dar trebuie să vorbesc cu tine!, spune Miguel încercând să-l oprească, dar Cadu refuză să se oprească. Te rog, este important, și cred că ar putea aduce puțină lumină cu privire la ceea ce s-a întâmplat azi. Cadu se oprește și se întoarce spre mine.

- Mariana, vrei, te rog, să te asiguri că nu voi fi deranjat în timpul întâlnirii?, spune el, aruncând o privire furioasă către fratele său.

- Sigur!, răspund eu, iar el dă din cap, intrând în biroul său împreună cu Miguel. Când ușa se închide în urma lor, bărbații încep să iasă din sala de conferințe, iar eu mă îndrept spre biroul meu, mă așez și încep să-mi organizez lucrurile pentru această zi. Zeca este ultimul care pleacă.

- O să-ți pară rău că ai intervenit în familia mea, fato!, îmi spune el furios. Îmi cade fața și mă uit la el speriată. Ești o proastă!, continuă el. Privirea lui este plină de ură și cuvintele lui sunt ca un pumn, iar eu nu am nicio reacție. Apoi

pleacă, trântind ușa încă o dată.

Îmi aud alerta de la telefonul mobil și deschid Messenger pentru a răspunde.

Lais: Fato, ai ajuns?

Mari: Doar ce am ajuns. Îmi pare rău, e cam multă agitație pe aici în dimineața asta. Vorbim mai târziu, bine?

Lais: Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Succes. Pupici.

Mari: Pupici

Apăs pe trimitere, apoi răspund la primul dintre multele apeluri pe care urmează să le preiau în următoarea oră.

Cadu

Intru în biroul meu cu Miguel și pur și simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Mă așez și deschid Style, uitându-mă pe fiecare pagină și văd toate lunile mele de muncă asiduă publicate de o altă revistă. Va fi o problemă uriașă. Colecția din Style a fost realizată de Mix Fashion, cel mai mare competitor al Angèle.

- Cadu, omule, trebuie să vorbesc cu tine! Știu că ești supărat, dar când o să afli ce știu eu, cred că mă vei ierta.

- Miguel, acum sunt mult mai preocupat să aflu cum de colecția mea, despre care doar o mână de oameni știa, a ajuns în mâinile concurenței.

- Știu cine a făcut-o!, aruncă Miguel bomba.

- Atunci spune-o, omule! Acum mi-a atras toată atenția și sunt gata să rup gâtul celui care a făcut asta.

- Mariana a făcut-o. Nu știu cine a ajutat-o, dar voi afla, spune Miguel încet, iar eu rămân nemișcat câteva secunde, privindu-l, fără să cred niciun cuvânt.

- Nu, nu, Miguel. Te înșeli...

- Îmi pare rău, Cadu! Nu știu exact ce e între voi și cât de apropiați sunteți, dar sunt sigur că ea a făcut-o. O pot dovedi.

Mă las pe spate în scaun, simțind că lumea se învâрте în jurul meu.

Nu pot să cred că Mari, Mari a mea, ar fi putut face așa ceva. Nu, nu, nu. O, Doamne, nu lăsa ca acuzațiile lui Miguel să fie adevărate!, mă rog eu în gând în timp ce el scoate o grămadă de hârtii din mapa pe care o are la el. Le împinge apoi spre mine și încep să mă uit peste ele fără să văd de fapt ce conțin.

- Ți amintești când am mers la São Paulo pentru a instala acel sistem de urmărire a e-mail-urilor?

- Da.

- Ne temeam că s-a întâmplat ceva cu filiala din São Paulo, vreo scurgere sau altceva.

Miguel dă din cap și continuă.

- Știu că ai vrut să instalez software-ul doar acolo, dar am avut un sentiment, o suspiciune, cred... și l-am instalat în fiecare computer al companiei.

- Și ce anume te-a condus la Mariana?

- Trimite mesaje unei fete pe nume Lais tot timpul. La început nu părea important, însă mesajele au început să fie mai ciudate. Ca și cum ea se laudă că „te-a câștigat”, continuă el, lăsând capul în jos, jenat. Îmi pare rău că vă invadez intimitatea, însă oricine poate fi un potențial suspect pentru mine.

- OK. Și?

- I-a trimis lui Lynn un e-mail de mai multe ori cu schițe din campanie. Și ieri, de pe computerul ei de la birou, i-a trimis prin e-mail câteva poze care cred că sunt de la ședința noastră foto. Știi că atunci când Style vrea să ne devanseze, își tipăresc revistele peste noapte astfel încât să poată ajunge la chioșcurile de ziare înaintea noastră. Astăzi, când ieșeam din casă, a fost primul lucru pe care l-am văzut și am știut că trebuie să fi fost ea.

- Mariana i-a trimis astea lui Lynn?, întreb eu, nedumerit. Mari nu a plăcut-o niciodată prea mult pe Lynn... Sau, cel puțin, nu părea să o placă. Povestea este atât de încurcată încât ceva pur și simplu nu pare în regulă. Și, ce ar fi avut de câștigat din asta? Încă nu-mi vine să cred că ar fi capabilă să facă așa ceva. Nu Mari a mea.

- O slujbă, a mers acolo la un interviu acum câteva luni!, spune Miguel, arătându-mi un document unde apare un e-mail de la ea în care trimite un CV.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: A. Marques [amarques@legends.com]

Subiect: Document

Mesaj:

Bună, Antônio!

Trimit acel fișier. Nu pot să cred că fac asta, dar nu există altă cale. Aștept cu nerăbdare apelul tău.

Încă o dată, mulțumesc pentru încredere.

Salutări,

Mariana

Să văd acel e-mail este ca și cum am fost înjunghiat în inimă. Nu mi-am putut imagina că femeia de care m-am îndrăgostit ar putea face rău unei muște, cu atât mai puțin să mă trădeze așa. Inima îmi bate repede și simt că mi se strânge gâtul, iar pieptul mă doare tare. Inspir, încercând să-mi controlez emoțiile. Sunt prea tânăr să fac un atac de cord. Chiar dacă femeia pe care o iubesc mi-a luat inima și mi-a rupt-o în două.

- Uite!, spune Miguel. Cred că trebuie să te uiți peste astea în liniște și să te

gândești la ceea ce ți-am spus ca să poți lua o decizie corectă. Te las să le citești și, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă și te ajut, bine?

Confirm din cap, incapabil să spun ceva, și simt că pământul îmi fuge de sub picioare.

Miguel se ridică și se îndreaptă spre ușă, lăsându-mă singur. Îmi sprijin capul în mâini, complet îngrozit de tot ce am auzit până acum. Mă hotărâsc să deschid dosarul și să-l citesc de la început, calm, căutând vreun indiciu că nu iubita mea este cea care mi-a făcut asta. Nu ar fi putut.

Mari

Mă simt chinuită, iar inima mi se strânge în piept. Știam cât de rea este toată această situație pentru Cadu și că ar putea să-și piardă locul de muncă la revistă în cazul în care Consiliul de administrație îl crede vinovat. Eram îngrijorată, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le putea face fratele său și nu știam cum să-l atenționez pentru că habar n-avea ce ticălos era fratele său, Zeca. Doamne, oare cum să-i zic? Respir adânc și răspund la următorul apel primit. A trecut o jumătate de oră de când el și Miguel s-au închis în birou și nici nu am putut să-mi pornesc computerul. Stau aici și răspund la o groază de apeluri și mesaje. Deodată, ușa se deschide și Miguel pleacă cu un zâmbet sadic pe față. Închei apelul și îl văd apropiindu-se de biroul meu, aruncându-mi o privire ciudată. După situația jenantă de aseară, mărturisesc că am început să-mi fie puțin frică de el.

- O, Mari, Mariana... Își pune mâinile pe birou, cu fața spre mine. Păcat că ești atât de prostuță. Dacă mi-ai fi dat doar o șansă, lucrurile ar fi putut sta altfel. Își întinde brațul și îmi atinge fața înainte să am șansa să mă retrag. Păcat! Mă dau în spate, iar el pleacă râzând și lăsându-mă și mai confuză.

Îmi iau telefonul și îi scriu lui Lais.

Mari: Ești acasă diseară? Am nevoie să vorbim...

Lais: Da. Rodrigo o să treacă mai târziu, dar muuuuuuuult mai târziu ☺

Mari: Ok. Am nevoie de părerea cuiva care nu se află în această situație. Se întâmplă niște lucruri ciudate și nu știu cum să acționez. Cadu probabil o să vină destul de târziu. Tu și Rodrigo sunteți din nou împreună?

Lais: Mi-a cerut să fiu iubita lui! Mi s-a părut ciudat și nu mai voia să ne vedem, dar a spus că este doar îndrăgostit și speriat.

Mari: Ooo! Ce drăguț! Vreau să știu totul! Mă bucur pentru tine! ♥ Trebuie să plec, lucrurile au luat-o razna azi. Avem probleme mari, iar telefonul nu se mai oprește din sunat. Nici măcar nu mi-am putut verifica e-mail-urile.

Lais: Vorbim diseară! Succes! Pupici ♥

Mari: Mulțumesc. Pupici.

Aproape două ore mai târziu, Cadu deschide ușa biroului său și ceea ce văd îmi taie răsuflarea. Nu poartă cravata sau jacheta de la costum, are mânecile suflecate și și-a desfăcut primii doi nasturi de la cămașă. Are părul dezordonat, dovadă că și-a trecut degetele prin el fără oprire. Ochii lui sunt roșii și parcă ar fi îmbătrânit zece ani în doar câteva ore. Ceea ce mă șochează cel mai mult, însă, este felul în care mă privește. Pare dezgust, dezamăgire și chiar dispreț. Nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva așa. Nu l-am putut vedea pe iubitul pasional de aseară, nici măcar pe omul de afaceri temperat care a intrat în acel birou chiar în această dimineață.

- Ce mai cauți aici? Vocea lui este dură și ascutită în același timp și mă lovește cu puterea unui pumn.

- Nu înțeleg, Cadu!

Înainte să am ocazia să termin, țipă nervos.

- Dacă îmi mai spui o dată Cadu, vei regreta. Împachetează-ți lucrurile și pleacă. ACUM!

Încep să plâng, incapabilă să înțeleg de ce se comportă așa.

- Ce se întâmplă? De ce faci asta? Lacrimile îmi curg pe față, dar privirea lui rămâne la fel de dură.

- Ai curajul să mă întrebi asta? Oare poți fi mai falsă decât mi-am imaginat?

- Falsă? Despre ce...

- Ce credeai că se va întâmpla? Credeai că nu voi afla niciodată? Nu sunt un idiot, Mariana!

O, Doamne, Miguel i-a spus ceva despre noaptea trecută, ceva care nu s-a

întâmplat? Nu voiam să-i spun nimic pentru că eram îngrijorată de felul cum va reacționa Cadu și era cuvântul meu împotriva lui Miguel, dar acum, văzând reacția lui, nici nu știam ce să cred.

- Nu e așa... Nu s-a întâmplat nimic, lasă-mă să-ți explic, spun eu plângând. Se apropie și lovește biroul cu toată puterea.

- La naiba, Mariana, am avut încredere în tine, iar tu m-ai trădat așa? Nu te pot ierta pentru asta. Nu există nicio scuză. Ieși! Ia-ți lucrurile și ieși! Lasă aici telefonul de firmă pe birou. S-a terminat, mă auzi? O să trimit pe cineva să-mi aducă lucrurile de la tine de acasă și să ți le aducă pe ale tale.

Nu m-am gândit niciodată că respingerea te-ar putea răni fizic. Dar exact așa simt eu acum. Durere. Durere în tot corpul.

- Nu înțeleg de ce îmi faci asta!, spun eu, plângând din greu, incapabilă să-mi controlez emoțiile.

- Cineva care are curajul să acționeze atât de sordid nu merită nicio explicație. E de ajuns! Afară! Du-te! Ai zece minute să-ți iei lucrurile și să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată! Se întoarce spre propriul birou, emoțiile sale fiind aproape palpabile.

Îmi iau lucrurile cât de repede pot, adunând tot ce am acumulat în ultimii ani lucrând în acest birou, iar lacrimile continuă să curgă. Nu pot înțelege ce s-a întâmplat. Cum de s-a transformat situația cu revista într-o problemă între noi? Oare ce i-a spus Miguel de l-a determinat să se comporte astfel? Apoi, se oprește dintr-o dată la jumătatea drumului și se întoarce spre mine, cu fața zdruncinată și

cu lacrimi în ochi.

- Sper că a meritat. Mă dezgusti. Apoi se întoarce și intră în birou.

Plângând, îmi așez mobilul pe birou și, când îmi iau geanta, exemplarul din Micul Prinț cade. Iau cartea și o pun pe birou lângă telefon. Apoi plec grăbită lăsând în urmă darul primit, locul de muncă și inima mea.

Merg pe hol și oamenii cu care am lucrat par nemișcați, mă privesc și șușotesc între ei, vorbind, evident, despre mine. Fac tot posibilul să-mi păstrez mândria și capul sus, știind că nu am făcut nimic de care ar trebui să-mi fie rușine. În hol mă așteaptă Miguel și Roberta.

- Măi, măi, se pare că cineva tocmai a fost dat afară.

- Săraca Mari... O, Mariana, lucrurile ar fi putut să decurgă atât de diferit!, spune Miguel, iar eu mă întorc spre el, cu un curaj numai Dumnezeu știe unde.

- Uite, nemernicule, nu știi ce i-ai spus, dar am să demonstrez că ai mințit.

- Serios, păpușă? Dacă te porți frumos, poate îl pot determina pe șeful să nu te dea în judecată, mă amenință el. Bărbia aproape că îmi lovește pieptul în șoc și confuzie. Tocmai când își termină amenințarea, ușile liftului se deschid și doi paznici ies din el.

- Domnișoară, avem ordin să vă escortăm afară, spun ei. Complet stânjenită, plâng iar, pășind în lift și simțindu-mă mai mult decât umilită. Îmi pare rău, Mariana. Domnul José Carlos ne-a spus să o facem, spune Sérgio, unul dintre bodyguardii care s-a purtat mereu destul de drăguț cu mine. Dau din cap, complet pierdută, neștiind ce să fac.

- Mariana, vrei niște apă înainte de a pleca?, întreabă Luiz, celălalt paznic, iar eu îi spun că nu.

- Nu... Eu... vreau un taxi. Îmi poți chema unul, te rog? Eram atât de zguduită încât nu mă simțeam în stare nici măcar să fac ceva atât de simplu. Paznicul mă urmează până în fața clădirii, cheamă un taxi și mă ajută să intru. Îi spun șoferului adresa mea și pornește, în timp ce eu îmi văd toate visele dispărând în oglinda retrovizoare.

Cadu

Eram zdrobit și confuz. Mi-am petrecut nenumărate ore citind hârtiile pe care mi le dăduse Miguel. O serie de e-mail-uri și mesaje m-au făcut să cred că Mariana a făcut tot ce a putut pentru a-mi câștiga încrederea doar ca să poată profita de mine.

La început, au fost doar câteva mesaje stupide între ea și Lais, până când unele lucruri au început să arate cât de rele erau cuvintele ei.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Totul a mers prost. Tocmai m-a părăsit.

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

POFTIM???? O să-l strivesc pe nemernic. Unde ești? Nu te-a concediat, nu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare și înjurându-mă. Trebuie să-mi fac un nou plan de acțiune. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu! O să respiri adânc, o să te speli pe față, o să te machiezi și o să îți faci treaba ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Îți trimit ceva. O să ne înecăm în înghețată diseară. Fato, nu pot să cred că idiotul a făcut asta!

**Mari: Îmi place să fiu iubita lui. Să îmi ofere cadouri scumpe și cele mai bune orgasme din lume la prima oră a dimineții este de neprețuit.
Hahahahha**

Mari: Fato, am plecat acasă. Migrenă. Vorbim. Pupici

Lais: Ești cumva supărată? De obicei ai migrene când ești supărată. Ce ți-a făcut acel idiot?

Mari: Nimic. Sunt doar stresată cu privire la plan. Totul merge prost. O să fiu bine. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Pupici.

Acestea erau doar câteva dintre numeroasele exemple. Apoi a mai fost e-mailul

ei către cineva numit Antonio, prin care îi trimitea un CV. Mai multe e-mailuri ale ei legate de colecție fuseseră trimise către o adresă personală de e-mail marianecosta@myemail.com.br, ceea ce m-a făcut să cred că face toată „negocierea” din contul ei personal.

Ultimul ei mesaj se pare că a fost aseară. Fotografiiile cu colecția au fost trimise la ora 23:35 către e-mail-ul personal, iar în această dimineață, un bărbat pe nume Pierre Moreau i-a trimis o confirmare.

De la: Pierre Moreau [pmoreau@cfnb.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Aplicație

Mesaj:

Stimată domnișoară,

Postul este al dumneavoastră. Vă rugăm să ne contactați cât mai curând posibil, astfel încât să putem completa documentele necesare. Pentru performanța dumneavoastră, avem o ofertă mai bună.

Vă mulțumesc pentru răbdare și aștept să mă contactați.

P. Moreau

Totul mi-a dovedit că nu era deloc așa cum credeam eu. Mai mult decât dezamăgire, am simțit un fel de durere fizică, de parcă mi-ar fi fost înfipt un cuțit în piept și acum îmi tăia corpul, bucată cu bucată. Nu am crezut niciodată că este posibil să simt atâta durere. M-am simțit de parcă la fiecare cuvânt, m-am uscat pe dinăuntru... și am murit câte puțin. Nu mă simțeam doar furios. Fusesem păcălit. Eram dezgustat că fusese capabilă să facă toate astea doar pentru a merge înainte. I-aș fi dat lumea dacă mi-ar fi cerut-o. I-aș fi dat acelei femei orice, însă s-a dovedit a fi o manipuloare, falsă și materialistă.

Durerea simțită era insuportabilă. Am vrut să o pedepsesc cumva. Am ieșit din birou, hotărât să o zdrobesc, dar când am văzut-o, cele câteva bucăți din mine rămase intacte s-au sfărâmat brusc. În timp ce plânge și se scuza mă întreb cum poate cineva să fie așa diabolic. Așa rece și calculat.

Când îmi spune Cadu, simt cum stomacul mi se întoarce pe dos, supărat pe mine că sunt atât de prost și că o cred. O gonesc și mă întorc în birou, trântind ușa, nemaiputându-mi opri lacrimile de tristețe și dezamăgire. Nu plâng aproape niciodată, dar, în acel moment, simt că nu mă pot abține, de parcă lacrimile ar putea cumva spăla durerea pe care o simțeam înăuntru. M-am întrebat doar de ce. De ce mă trădase într-un mod atât de viclean? Mă hotărâsc să o confrunt din nou, dar când mă apropiu de biroul ei, ușa este deschisă, iar pe birou, sunt telefonul și exemplarul din Micul Prinț pe care i l-am dat ieri. Când văd cartea, în mintea mea apare un film cu toate momentele petrecute împreună. Și apoi mă prăbușesc. Lacrimile nu încetează să vină, durerea mă înconjoară și cad în genunchi în mijlocul biroului, complet mistuit de tristețe. S-a terminat. Ea a plecat, luându-mi cu ea demnitatea, reputația profesională și inima mea.

Mari

Ajung acasă și abia mă descalț înainte să mă arunc în pat. Lacrimile îmi întunecă ochii, ceea ce este bine, pentru că această cameră este oricum plină de amintiri. Nici măcar toate prin câte am trecut cu fostul meu iubit, puse laolaltă, nu dor la fel de mult ca situația în care mă aflu cu Cadu acum. Știu că sunt îndrăgostită și că viața mea s-a învârtit în jurul lui și că fiecare moment din zi petrecut cu el a fost ca un bungee-jumping fără coardă de protecție, iar acum, că s-a terminat, mă simt ca într-o cădere liberă, fără nimic de care să mă agăț.

Nu pot spune cu exactitate de cât timp stau în dormitor, plângând fără încetare. Trebuia să-i arăt că nu am greșit, că nu făcusem nimic nepotrivit. Însă, în același timp, reacția lui părea puțin exagerată și m-am supărat că nu avea încredere în mine. Am încercat să mă pun în pielea lui și m-am gândit că, dacă rolurile s-ar fi inversat, probabil că nu m-aș fi comportat cu mult mai diferit. Asta se întâmplă când ai fost atât de rănit înainte și te îndrăgostești fără speranță de cineva. Oricât de puternic ar fi acel sentiment, frica de a fi rănit este mult mai mare atunci când te simți amenințat.

Trebuie să fi adormit pentru că atunci când am simțit mâna cuiva care îmi scutură umărul ușor, am deschis ochii în întuneric.

- Mari, fată, trezește-te! Deschid ochii încet, lăsând în urmă amorțeala somnoroasă în care mă aflu. Sunt eu, Lais! Dragă, ce s-a întâmplat?, întreabă ea, trecându-și degetele prin părul meu, vorbindu-mi încet de parcă aș fi fost un copil.

- Eu... Cadu... eu... Nu mă simt suficient de puternică să o spun. Mormăi cuvinte aiurea, iar când îmi amintesc ce s-a întâmplat, încep să plâng din nou.

- Draga mea, vorbește cu mine! Am sunat la birou și o doamnă mi-a spus că nu mai lucrezi acolo. Am sunat la sonerie de mai multe ori, așa că am ajuns să îți folosesc cheia de rezervă... Ce s-a întâmplat, Mari? Sunt îngrijorată.

Înainte să pot forma o propoziție, aud o voce puternică în cameră.

- Mari, sunt Rodrigo. Bea niște apă! Se întoarce spre Lais în timp ce îmi întinde paharul. Pare slăbită și tremură. Nu cred că a mâncat ceva. Se uită din nou la mine, iar eu scutur din cap, în timp ce beau puțină apă.

- Nu mi-e foame!, protestez eu, dându-i paharul înapoi.

Rodrigo pleacă și Lais mă trage spre ea într-o îmbrățișare.

- Fato, vorbește cu mine!

- S-a despărțit de mine, Lais. Și m-a concediat. Las capul în jos, jenată de propria situație. Mă îmbrățișează strâns și, în câteva minute, Rodrigo se întoarce cu o farfurie plină cu mâncare și mi-o pune în mână.

- Mari, mănâncă ceva! Sunt doar paste. Îmi pare rău, nu știu să gătesc altceva, spune el zâmbind și o sărută pe păr pe Lais înainte de a se așeza pe scaunul din

fața patului meu. Mă forțez să înghit puțină mâncare. Chiar nu am mâncat nimic azi, cu excepția micului dejun de azi-dimineață din apartamentul lui Cadu.

Când simt că m-am săturat, îi dau înapoi farfuria pe care Lais o pune pe noptieră și, înainte să-mi dau seama, încep să-i spun tot ce s-a întâmplat. Și prin asta, vreau să spun cu adevărat totul: cum m-au tratat oamenii la serviciu; cât de nepoliticos fusese fratele lui Cadu; Miguel încolțindu-mă cu o seară înainte și tot ce s-a întâmplat până la momentul la care a avut loc cearta. Știam că am fost împreună doar pentru o perioadă scurtă de timp, dar mă așteptam la ceva diferit, măcar un pic de respect, însă nu a existat deloc atunci când vorbea cu mine.

Amândoi mă ascultă în tăcere. Când termin, Lais are lacrimi în ochi.

- Mari, nu înțeleg. De ce nu ai spus nimic înainte? Rodrigo, este foarte grav! Aceste lucruri pe care oamenii continuă să i le facă la serviciu sunt hărțuire, nu-i așa? Nu ar trebui să treacă prin asta, nu-i așa?

- Iubito, ar trebui să aud fiecare mic detaliu pentru a vedea dacă poți numi asta bullying. Dar, orice ar fi, ar fi trebuit să ne spună nouă, sau lui Cadu... Ori cuiva, nu știu. Dar știi ce mă surprinde cu adevărat? Acesta nu este deloc Cadu. El nu este gelos în felul acesta, sau instabil. Am vorbit mult despre tine și a spus mereu că locul de muncă nu are nicio legătură cu relația voastră. Chiar dacă ai putea folosi cu ușurință ceea ce s-a întâmplat împotriva lui, făcând referire la hărțuire... Oricum, Cadu și cu mine suntem prieteni încă de când eram copii. Cu siguranță s-a întâmplat ceva de a reacționat astfel, și nu cred că este doar ceea ce ne-ai spus!, încheie Rodrigo, privindu-mă, iar eu nu știu ce să-i răspund.

- Îmi pare rău, dar nu am făcut nimic care ar putea fi...

- Nu, dragă, nu asta am vrut să spun..., continuă el, ținându-mă de mână. Acest Miguel trebuie să fi spus altceva... Nu știu, ceva foarte grav, dacă a procedat astfel.

Ne gândim în liniște la ceea ce tocmai a spus Rodrigo când, dintr-o dată, telefonul sună și tresărim.

- Lasă-l, o să intre mesageria vocală. Nu pot să discut acum cu mama!, spun eu, presupunând că ea mă sună, însă Lais dă din cap. Apoi, dintr-o dată, o voce înecată în alcool umple liniștea din cameră.

- La naiba, Mariana, de ce? De ce ai făcut-o? Suntem uluiți. Cadu, beat și plângând la telefon. Aș fi putut să-ți dau orice și m-ai trădat. Te-am iubit, de ce ai făcut asta dacă te-am iubit? Apoi, aproape în șoaptă, spune: - La naiba, încă te iubesc!

Aud un suspin puternic și încep să plâng când îi aud disperarea. Înainte să am ocazia să răspund, el încheie apelul.

- O, Doamne!, șoptește Lais, acoperindu-și gura cu mâna, la fel de șocată ca și mine și Rodrigo. Apoi Rodrigo se ridică.

- Uite, nu știu ce se întâmplă, dar nu e el. Iubito, rămâi aici cu Mari și încearcă să te odihnești. Mă voi duce acasă la el să aflu ce se întâmplă.

Încep să plâng și mai tare.

- Mari, fii puternică!, spune el, privindu-mă în timp ce îmi șterge lacrimile. Promit că voi afla ce se întâmplă. Dar trebuie să fii puternică.

Încerc să mă opresc din plâns și dau din cap.

- Lais, vino cu mine, iubito, să încui ușa!, spune el, iar Lais îl urmează. Chiar dacă vorbesc în liniște, pot auzi ce spune.

- Are sedative în casă?

- Are un sedativ pe bază de plante în dulapul cu medicamente din baie.

- Dă-i unul! Are nevoie să se odihnească. Și tu la fel. Oau, ce zi! Apoi murmură ceva de neînțeles și aud ușa închizându-se.

Lais se întoarce în camera mea ținând o pastilă și un pahar plin cu apă, urmând instrucțiunile lui Rodrigo. Îmi dă pastila și mă simt prea slăbită să refuz. După ce îi dau înapoi paharul, iar ea îl pune pe noptieră, se întinde lângă mine, ținându-mă în brațe așa cum făcea când eram copii și mă trezeam în miez de noapte, speriată de un vis urât. Lais a fost întotdeauna mult mai curajoasă decât mine. În toate. Încet, îmbrățișarea care mi-a adus atâtea amintiri frumoase devine mai strânsă și ajung să mă cufund într-un somn fără vise.

Cadu

Mă simt complet zdrobit de ceea ce mi-a făcut Mari. Trădarea ei simt că mi-a luat totul. Habar n-aveam cum va fi viața mea de acum înainte, dar nu mai puteam sta în birou, înconjurat de amintirile ei. Am plecat de la birou luându-mi servieta și nenorocitele de hârtii pe care mi le dăduse Miguel mai devreme. M-am săturat să mă plimb prin birou, aproape că făcusem gaură în covor și mă simțeam incapabil să repar ceva. Roberta a fost de mare ajutor, a preluat mesajele și a rezolvat problemele în timp ce eu am stat închis în birou. Apoi, m-am simțit brusc prins, chiar claustrofob. Știam că trebuie să plec înainte să explodez.

- Plecați, domnule?, întreabă Roberta, ridicându-și ochii, iar eu nici măcar nu mă obolesc să mă uit la ea. Sunt prea uluit ca să fiu politicoș.

- Nu mă voi mai întoarce azi!, spun eu și plec, trântind ușa în urma mea. Merg pe hol, uitându-mă la oamenii care dispar în spatele zonelor lor de lucru și mă îndrept spre lift, însă mă aud strigat de Miguel.

- Pleci deja, amice?, întreabă el, bătându-mă pe umăr. Nu îmi place tonul lui. Dau din cap și intru în lift fără să-i dau șansa să vorbească. Ajung la mașină, gata să plec acasă. Când pornesc mașina, muzica începe automat, iar sunetul melodiei romantice care începe să sune din boxe îmi face inima să se spargă în bucăți și mai mici.

O opresc repede, înainte ca vocea cântăreței să mă facă să plâng în mijlocul traficului de parcă aș fi fost un copil pierdut. Conduc ca un robot, fără să fiu

atent la nimic în jurul meu. Când urc în lift, mă uit în oglindă. Am hainele dezordonate, părul la fel, iar ochii sunt roșii și deja mi se vede barba. Niciodată nu am părut atât de mizerabil, atât de zdrobit. Reflexia care mă privește este mult diferită de mândrul om de afaceri care a părăsit casa aceasta de dimineață, gata să cucerească lumea. Aceasta este reflexia unui învins. Da, așa mă simt, ca un ratat.

Liftul se oprește. Mă îndrept spre ușă și, când o deschid, simt parfumul Mariannei cum mă lovește ca un pumn în față. Totul aici îmi amintește de ea, de momentele petrecute împreună, de cât de idiot am fost să mă las păcălit. Oricât de mult aș vrea să neg, știu că am lăsat-o să intre în viața mea. Am lăsat-o să ocupe fiecare spațiu gol din mine și am fost prea amețit ca să observ ce era chiar în fața mea. Ceea ce doare cel mai mult este că am fost avertizat. Fratele meu, omul în care am cea mai mare încredere în lumea asta, mă avertizase la începutul relației, înainte să se întâmple asta, m-a avertizat că nu ar trebui să mă încurc cu ea. Dar nu l-am ascultat. M-am luptat cu el când am insistat să o prezint părinților mei ca fiind iubita mea, aducând un trădător în casa lor. Acum mă simt plin de vinovăție, de răni și durere.

Îmi arunc servieta pe jos, mă dezbrac de cămașă, fără să mă obolesc să o atârן la loc așa cum fac de obicei, apoi îmi arunc pantofii într-un colț și iau o sticlă de Jack Daniels din minibar, apoi iau hârtiile primite de la Miguel și mă duc spre dormitor.

Camera este cufundată în întuneric. Cineva mă obligă să mă ridic, apucându-mă de umeri, dar sunt prea amețit ca să-mi amintesc ceva. Capul mă doare și, când îmi trec o mână peste față, o simt udă de lacrimi. Încet, încep să-mi aduc aminte că mi-am petrecut toată după-amiaza bând și uitându-mă la acele hârtii, încercând să găsesc o greșală în ele. Dar am ajuns la concluzia că nu era nimic în neregulă, iar ea chiar mă trădase. Apoi am plâns. Și am băut iar. Capul îmi era

pe cale să explodeze, iar când ochii ajung să se obișnuiască cu întunericul, îl recunosc pe Rodrigo. Mă duce la baie și dă drumul la duș și îmi ordonă să-mi dau jos pantalonii și să mă bag sub apa rece. Stau acolo câteva minute până se întoarce cu un halat și prosop și îmi spune să ies. O fac automat, mă usuc și îmi pun halatul pe care mi l-a adus. Apoi mă duc în dormitor. Îl văd luând hârtiile de pe jos și mă arunc în pat. Mă doare totul: capul, spatele, picioarele, ochii. Dar durerea din mine este cea mai mare. Îmi țin ochii închiși un minut, până când îl simt cum se oprește lângă mine.

- Poftim! Deschid ochii și îl văd ținând un pahar cu niște lichid care nu arată prea grozav.

- Ce naiba e aia?, întreb eu, iar expresia lui pare să devină și mai serioasă.

- Ești foarte beat. Bea asta ca să poți vorbi cu mine cu mintea ceva mai limpede.

Mă simțeam deja ca un rahat și cuvintele lui nu făceau decât să înrăutățească lucrurile, deși știam că are dreptate. Iau paharul, beau acel lichid dezgustător dintr-o înghițitură și abia reușesc să înghit înainte ca el să înceapă să vorbească.

- Vreau să știu ce naiba se întâmplă! Tocmai am venit de la Mari de acasă și este zdrobită. Te-ai despărțit de ea din cauza unor bârfe ale unui tâmpit și mai ai curajul să o suni și să-i lași acel mesaj patetic, făcând-o să plângă și mai tare? La naiba, Cadu! Nu te mai recunosc. Ai fost mereu echilibrat, iar acum începi să dai crezare bârfelor?

Mă uit la cel mai bun prieten al meu cum i se citește furia pe față, iar eu sunt incapabil să înțeleg ce încearcă să spună.

- Vrei să-mi spui că ești de partea ei? Ești cel mai bun prieten al meu și îi ții partea unei trădătoare?

- Sunt de partea rațiunii. Nu ești un tip gelos și posesiv. Nenorocitul ăla de Miguel a încercat să se dea la ea, iar tu dai vina pe Mariana și îl crezi pe el în detrimentul femeii care practic locuiește cu tine?

- Despre ce naiba vorbești? Asta ți-a spus ea? Că m-am despărțit de ea pentru că eram gelos? O, e chiar mai rea decât am crezut. Ea decide să mă trădeze, îmi fură munca, îmi vinde colecția unei alte reviste și se plânge la tine că sunt gelos, iar tu o crezi?

- Ce? Ce legătură are colecția... Omule, e ceva în neregulă aici. Despre ce vorbești?

Își ia scaunul și se așează în fața mea, apoi încep să-i spun tot ce s-a întâmplat de la început. După câteva minute, prietenul meu este înlocuit de „Dr. Rodrigo”.

- Dă-mi acele foi! Vreau să le văd! În mod evident, cineva a pus la cale asta, dar trebuie să verific pentru a mă asigura că poate fi numit motiv întemeiat. Este o situație de rahat, omule. Pe de o parte, o poți da în judecată pentru vânzarea de informații clasificate, spionaj corporativ și chestii de genul acesta, dar, pe de altă parte, ea poate pretinde hărțuire sexuală și morală. Într-adevăr, o situație de rahat. Hai, dă-mi foile!

Îi întind foile și, în timp ce el citește, mă așez din nou, întorcându-mă spre

fereastră, admirând priveliștea de afară și încercând să rămân neclintit.

Aproape o oră mai târziu, ridică privirea din hârtii și spune:

- Aceste documente nu par reale, Cadu. Trebuie să dau un telefon... La naiba, unde mi-am lăsat telefonul?, mormăie Rodrigo ca pentru sine, iar eu iau telefonul de pe pat și i-l arunc. Îl prinde din aer și, când deschide telefonul, se întoarce spre mine și mă întreabă:

- Tipule, al cui e telefonul ăsta? Nu e al tău, nu?

- Nu, e al ei. De ce?

- Are o poză cu Micul prinț pe fundal. Mi s-a părut ciudat, spune el, apoi formează numărul.

- Moretti? Sunt Rodrigo Carvalho, ce mai faci? Da, sunt bine. Îmi pare rău că sun atât de târziu, omule, dar am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

Îl urmăresc pe Rodrigo ascultând orice spune așa-numitul Moretti, apoi explică:

- Am un client într-o situație incomodă. Unul dintre angajații săi a instalat un software de spionaj în rețeaua companiei sale. Trebuia să fie instalat la început doar la filiala lor din São Paulo dar, din anumite motive, a decis să îl instaleze în întreaga companie. A existat o scurgere de informații confidențiale și tipul

responsabil monitoriza destul de îndeaproape PA unuia dintre redactori și i-a trimis un dosar mare cu dovezi împotriva doamnei. Ascultă din nou. Da, Moretti, știu asta. Firește, ne vom ocupa. Dar partea ciudată este că e-mail-urile par să fi fost modificate. Există cuvinte tastate în diferite fonturi. Greșeli de tipar. Fata aceea este foarte deșteaptă, nu ar face atâtea greșeli. Ceva nu este în regulă aici și de aceea te sun.

Dă din cap, concentrat.

- Da! Exact. Nu, banii nu sunt o problemă, răspunde el, privindu-mă, iar eu dau din cap. Vreau să aflu cine a făcut-o. Vreau să descoperi totul. Da, și eu cred la fel. Bine. Ne întâlnim aclo atunci. Ne vedem mâine.

Își ia rămas bun, apoi se întoarce spre mine.

- Aceste documente sunt false. E ceva în neregulă cu toată treaba asta, sunt sigur. Sunt niște greșeli de scriere destul de evidente și îmi amintesc că mi-ai spus că Mari te-a luat la rost pentru greșelile tale când îi scriai de pe telefon, spune el, iar eu simt că mi se strânge inima când îmi amintesc. În plus, ce ar putea determina un membru al personalului să nu asculte direct un ordin și să spioneze întreaga companie, în special pe asistentul redactorului-șef al companiei? Să accesezi neautorizat informații clasificate? Chiar și asta îi poate aduce concedierea. Caracterul secret în sine... Dar, mai ales, Cadu, chiar nu cred că Mari este capabilă să facă nici jumătate din ceea ce a fost acuzată. Și știu că în adâncul sufletului, nici tu nu crezi asta. Trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu adevărat și sunt sigur că nu e de bine.

- Chiar crezi asta?, întreb eu, văzând în sfârșit puțină lumină la capătul tunelului, așa cum spun oamenii.

- Da. Și când o să aflăm, să fii pregătit!

- Să-mi înfrâng „dușmanii”?, întreb eu, folosind ghilimele când o spun, pentru că nici nu pot să îmi imaginez că am dușmani.

- Nu. Ci cum să te târăști înapoi la iubita ta. Zâmbește, apoi îmi dă o palmă prietenoasă pe umăr.

În adâncul meu, apare o sclipire de speranță.

Cadu

Ajungem la birou a doua zi dimineață, iar locul pare liniștit. Intru cu Rodrigo nu înainte de a anunța bodyguardii de la intrare că domnul Moretti va ajunge acolo curând și să îl lase să intre.

Când intrăm în biroul meu, Rodrigo cere un carnetel. Ne așezăm la birou, iar el îmi pune o serie de întrebări, la care fac tot posibilul să răspund cât mai corect, din moment ce încă mă doare capul de la cât am băut aseară.

O jumătate de oră mai târziu, recepția ne anunță că a sosit Moretti. Îl invit în birou, după care Rodrigo îi înmânează toate documentele, la care abia se uită, cu o expresie de dispreț nedisimulat.

- Ce este, Moretti?

- Cine ți-a înscenat asta nici măcar nu s-a obosit să o ascundă. Probabil că erau siguri că o să crezi toate astea fără să pui întrebări.

- Înscenat? El dă din cap, iar eu simt ceva acru în gură. Am crezut că Miguel se poartă ciudat, nu aveam deplină încredere în el, dar nu îmi imaginasem niciodată că mi-ar putea înscena asta. Cel care a făcut asta ar putea fi și cel care mi-a vândut colecția? Omule, e un coșmar! Îmi trec degetele prin păr, iar Moretti dă din cap că nu.

- Probabil că sunt mai mulți oameni implicați. Aceasta nu este o muncă pentru un singur om. Ne vom da seama, însă acum trebuie să fim calmi; câte un pas pe rând. Uită-te aici!, spune el, indicând spre o hârtie cu unul dintre e-mail-urile de la Mari către Lais. Nu voi menționa greșelile, deși Rodrigo mi-a spus deja că această femeie de obicei scrie corect. Dar vezi, după acest „înjurându-mă”, propoziția este scrisă într-un font complet diferit. Acest lucru se întâmplă de obicei atunci când textul original este modificat. Fontul este diferit și culoarea textului devine violet, pentru a evidenția schimbarea, explică el și abia atunci observ diferența. Nu este doar aici. Apare în mai multe e-mailuri și mesaje.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutoooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare și înjurându-mă. Trebuie să-mi fac un nou plan de acțiune. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!!

- Care este primul pas, Moretti? De ce ai nevoie?, întreabă Rodrigo, preluând conducerea discuției, în timp ce eu mă apostrofiez în minte pentru că am luat decizii când eram atât de supărat și că am făcut lucrurile pe care le-am făcut. Dacă Mari este nevinovată, înseamnă că am fost nedrept cu ea? Isuse, ce dezastru!

- Ei bine, pot accesa computerul acestei femei, cel menționat în documente? Cred că de aici ar trebui să începem. Pot accesa căsuța ei de e-mail, iar apoi o să încerc să-mi confirm teoria. Apoi, o să-ți verific rețeaua în timp ce tu o să îți ții oamenii de la IT ocupați până ce eu fac asta.

- Sigur! Ei bine, computerul ei este în biroul alăturat, să mergem! Îl conduc la biroul Mariannei, iar Moretti pornește computerul.

- Știi parola? Dau din cap că nu, dar apoi îmi amintesc că obișnuia să salveze tipul acesta de lucruri în telefon. Îl iau și verific.

- Gata! Apoi, Moretti se apucă de treabă. Rodrigo mă trage în cealaltă cameră. Rodrigo, nu știu ce să fac. Dacă Mari nu este... Nici nu apuc să termin fraza, că el mă înfruntă, supărat.

- Dacă nu este vinovată? O, nu te uita așa la mine. Va trebui să faci ceva cu adevărat uriaș ca să-i ceri scuze. Te înțeleg, omule. Chiar te înțeleg. Dar, având în vedere că ar putea fi nevinovată, chiar ai fost prea aspru cu ea. Era devastată. Nu am văzut pe nimeni așa de pierdut înainte. O, nu, așteaptă! Ba da, te-am văzut pe tine ieri. Îmi duc o mână la față, simțindu-mă complet pierdut. Tipule, încearcă să te relaxezi! Vom avea o zi lungă înainte și, după ce vom dezgropa toată chestia asta, ne vom gândi ce să facem cu toată mizeria.

Îmi sună telefonul și tresar, gândindu-mă că ar putea fi ea, dar nu aș putea greși mai mult.

- Hei, tată!, răspund eu la apel pe un ton trist.

- Fiule, ce se întâmplă? Fratele tău tocmai a plecat, cerându-mi să intervin la Be. A spus că te-ai lăsat păcălit și că nu ești de încredere să conduci revista. Vorbește repede, fără a-mi oferi șansa să răspund. Ce se întâmplă, Cadu?

Încep să-i povestesc tot ce s-a întâmplat până în acest moment. După ce termin, îl aud pe tata respirând adânc:

- Ei bine, îmi sun șoferul și ajung acolo în jumătate de oră.

- Tată, nu trebuie să vii decât dacă nu ai încredere în mine că pot să mă descurc cu asta!, răspund eu, exasperat, iar tatăl meu mă surprinde.

- Fiule, dacă nu aș fi avut încredere în tine, nu ți-aș fi dat Be. Vin acolo pentru că vreau să-mi susțin cel mai competent editor și să aflu ce se întâmplă.

- Mulțumesc, tată!, spun eu, emoționat, și ne luăm la revedere.

Tata sosește ceva mai târziu, însoțit de mama. Este un mare om de afaceri, proprietarul unui conglomerat de edituri de mare succes, dar, în ciuda tuturor banilor pe care îi dețin părinții mei, sunt extrem de cu picioarele pe pământ și uniți, așa că nu mi s-a părut surprinzător să o văd pe mama însoțindu-l. De îndată ce mă vede, își deschide brațele și mă primește într-o îmbrățișare strânsă.

- Băiatul meu, pari atât de trist. Sunt îngrijorată pentru tine, spune ea, mângâindu-mă pe față, arătând foarte serioasă.

- Sunt nervos și îngrijorat, mamă. Respir adânc și mă întorc către tata, care mă îmbrățișează. Vă mulțumesc că ați venit!, spun eu.

- Nu te-am fi lăsat niciodată să treci prin asta singur!, spune el cu un zâmbet reconfortant, iar eu dau din cap, recunoscător. Omul tău a aflat ceva?

- Nu știm încă. L-am lăsat pe Moretti să-și facă treaba și nu i-am stat în cale. Trebuie să aflu ce se întâmplă, tată. Toată chestia asta mă zdrobește. Nu am crezut niciodată că Mari ar putea să-mi facă așa ceva și m-a durut prea mult. Dar, în același timp, mă simt vinovat, gândindu-mă că s-ar putea să fi fost crud și nedrept cu ea. Dacă se dovedește că nu ea a făcut-o, nu mă voi ierta niciodată, niciodată.

- Fiule, nu fi atât de dur cu tine!, spune mama mea. Înțeleg prin ce treci, trebuie să fie greu să vezi pe cineva pe care-l iubești ca pe un posibil trădător și, în același timp, să nu știi dacă ai fost corect. Știu că suferi pentru că o iubești și sunt sigur că, dacă te iubește și ea, te va înțelege și te va ierta. Pentru că asta este dragostea, Cadu. Dragostea adevărată iartă, înțelege și rezistă. Nu te îndoi niciodată de puterea iubirii. Îmi mângâie fața în timp ce vorbește. Desigur, va trebui să faci ceva pentru a o recâștiga. Dar te vom ajuta. Familia ta te susține.

În mod ciudat, când aud cuvântul familie, mă gândesc la fratele meu și simt că mi se strânge inima în piept, de parcă ceva cu adevărat rău este pe cale să se întâmple. Poate că e un al șaselea simț sau în ce prostii din astea ezoterice cred de obicei femeile. Dar, adevărul este că simt ceva ciudat când mă gândesc la

felul în care s-a comportat fratele meu recent.

- Gata!, țipă Moretti, distrăgându-mă de la gândurile negative.

- Ce e?, sare Rodrigo și ne îndreptăm cu toții grăbiți spre biroul unde se află Moretti.

- Uite aici! Deschide un e-mail și ia o foaie de hârtie dintre documentele pe care i le dădusem și o compară. Este complet diferit. Exact cum credeam. Tocmai a intrat în contul ei, i-a modificat mesajele și apoi l-a tipărit.

- Și cum rămâne cu acele e-mailuri trimise dintr-un alt cont în numele Mariannei? Mă simt amețit de toată situația.

- Sunt destul de sigur că este un fals. Uite, am nevoie de parola administratorului de rețea. Vreau să sparg contul acestui tip, spune el și ne uităm unul la celălalt, fără să știm care ar putea fi parola.

- Nu o am. Ar trebui să o am?, întreb eu, confuz.

- Nu. În mod normal, cineva din departamentul IT o are. De obicei, persoana responsabilă cu toate problemele din IT și un alt angajat din departamentul de IT. Desigur, nu poți să-l întrebi direct pe tipul ăsta, dar altcineva ar trebui să aibă acces la cont.

Mă gândesc la asta câteva minute, până îmi vine în minte cineva.

- Știu! Guilherme! Toate privirile se întorc spre mine și explic. Guilherme este analistul nostru principal. El este cu un nivel sub Miguel și, cu siguranță, el este persoana care are acces la aceste informații, în afară de el. Moretti dă din cap, iar eu mă duc la birou să verific fișierul de pe computer, unde sunt stocate toate informațiile angajaților noștri. Îi găsesc rapid numele și îl sun pe mobil. Răspunde după trei apeluri, părând somnoros.

- Bună, Guilherme, sunt Carlos Eduardo, de la Be. Îmi pare rău că te sun sâmbăta, dar am nevoie de parola administratorului de rețea. Îmi spune parola și mă întreabă dacă mă mai poate ajuta cu ceva. Nu, e în regulă!, răspund eu. Termin următorul număr și trebuie să instalez un software pe computer și nu știu de ce îmi cere parola, explic eu, spunând primul lucru care îmi trece prin minte. Oricum, îți mulțumesc! Weekend plăcut!

Îmi iau repede rămas bun și îi dau lui Moretti hârtia cu parola scrisă.

- Unde este biroul acestui tip Miguel?, întreabă el și ne mutăm cu toții în departamentul IT, oprindu-ne doar pe la recepție să luăm cheile. Indic apoi spre computerul lui Miguel și, în câteva secunde, Moretti introduce parola și începe să lucreze.

Între timp, mama se duce la bucătărie să pregătească mai multe cafele, tatăl meu se așază, iar Rodrigo își scoate telefonul mobil din buzunar și scrie un mesaj.

- Este totul în regulă?, întreb eu, îngrijorându-mă pentru Mari.

- Da, îi trimit mesaje lui Lais. Îi spuseseam că vin la tine, dar apoi nu am mai vorbit.

- Ți-a zis ce face Mari?

- A adormit imediat după ce am plecat. Omule, trebuie să vorbești cu ea! Habar nu are ce se întâmplă.

- Știu că habar n-are...

- Nu!, mă întrerupe el. Nu înțelegi. Ea nu știe absolut nimic. A crezut că te-ai despărțit de ea pentru că Miguel ți-a spus o minciună cum că se întâlnește cu ea. Se pare că s-au întâmplat multe aici, la birou, cu Mari, despre care tu nu știi nimic, spune Rodrigo și simt că mi se strânge stomacul.

- Despre ce vorbești?

- Uite, Cadu, ea este cea care trebuie să-ți spună asta. Cred că trebuie să vorbești și să fiți sinceri unul cu celălalt. Ați fost amândoi victime, dar pentru a merge mai departe, trebuie să auzi ce are de spus.

- Asta dacă o să vrea să vorbească cu mine.

- Da, dar hai să facem lucrurile pe rând.

Mama intră, aducând pe o tavă câte o ceașcă de cafea pentru fiecare dintre noi. O servește și apoi se așează lângă tatăl meu. Aproape patruzeci de minute mai târziu, Moretti se ridică de la computer, se întoarce către noi și spune:

- Ei bine, am aflat multe aici. Rodrigo, dacă poți să iei niște notițe, cred că ar fi mai bine, ca să putem lua măsuri la prima oră luni. Mi-e teamă că aş putea omite ceva.

- Desigur, răspunde Rodrigo.

- Ei bine, pentru început, există un software de spionaj care nu monitorizează doar computerul Marianeii, ci și pe al tău și al altor cinci persoane care cred că ocupă poziții importante în cadrul companiei. Aș putea accesa contul de e-mail care primea mesajele asistentei tale. A fost programat să se deschidă automat și totul mă face să cred că a fost creat pentru a încerca să ne inducă în eroare. Din acest cont, persoana respectivă trimitea e-mailuri cu fotografii, informații despre întâlniri, rapoarte și multe alte detalii, toate către trei persoane.

- Către cine?, întreb încordat, iar Moretti se uită la mine, apoi la părinții mei.

- Două fete. Roberta Carvalho și Lynn Dias.

- Iisuse! Îmi trec o mână peste față, neputând să cred că asistenta lui Beto, Roberta, și Lynn, unul dintre cele mai cunoscute modele din revistele noastre, ar

putea fi implicate.

- Și cine este a treia persoană?, întreabă tatăl meu.

- J. C. Moraes, răspunde Moretti, iar mama scoate un geamăt.

- Dumnezeuule, Arthur, este Zeca! Dintr-o dată, camera se cufundă într-o tăcere adâncă, până când Moretti începe din nou să vorbească.

- Îmi pare foarte rău. I-am spart contul de e-mail. Este același administrator!, spune el, iar eu dau din cap. Ambele reviste au același departament IT. Am primit o serie de e-mailuri și mesaje de la el, prin care oferă indicații cu ce ar trebui să facă cele trei persoane, ce se așteaptă de la ei și cui ar trebui să trimită acel material. Este implicat și cineva pe nume Renée. E-mail-urile au arătat că Renée se ocupa, în numele lui J. C. Moraes, de tot ce urma să apară în numărul următor în schimbul unui loc de muncă acolo.

- Mi-ai zis că ești suspicios... intervine tatăl meu, amintindu-și o conversație avută cu ceva vreme în urmă. Nu ne așteptam niciodată ca Zeca să facă asta. Doamne, ce l-ar determina pe băiatul ăsta să facă așa ceva?

- Mă întreb unde am greșit..., începe mama cu lacrimi în ochi. Cum a putut să-și înjunghie fratele în felul acesta? Am crezut că l-am învățat mai bine, spune mama, exasperată.

- Îmi pare rău, doamnă!, spune Moretti. De multe ori nu reușim să vedem prin

oamenii pe care îi iubim cel mai mult. O să printez asta și o să fac și o copie de rezervă. Vă sfătuiesc insistent să schimbați parola administratorului, astfel încât să nu riscați ca cineva să o acceseze pentru a șterge dovezile.

Rodrigo dă din cap și continuă:

- Va trebui să iei o decizie!

- Ce vrei să spui?

- Trebuie să decizi ce vrei să faci. Te duci la poliție? Vrei să vorbești cu Zeca și să-i concediezi pe toți ceilalți? Mereu este mai complicat când vine vorba de familie.

- Poliție?, șoptește mama, iar tatăl meu pare că tocmai a primit un pumn.

- Doamnă Moraes, Arthur, știu că sunteți zdruncinați și nimeni nu trebuie să decidă nimic acum. Dar ceva tot trebuie făcut. Chiar dacă asta înseamnă să pretindem că nu s-a întâmplat nimic, Zeca tot trebuie înlăturat din afacere.

În timp ce Rodrigo vorbește cu părinții mei, eu decid să preiau conducerea.

- Mamă, tată, duceți-vă acasă! Odihniți-vă! Vorbim mâine și vom decide ce este mai bine. O să termin aici cu Moretti și Rodrigo, vom schimba parolele și vom decide ce să facem mâine. Tată, ce spui de o întâlnire în jur de zece? Până atunci,

voi avea timp să mă gândesc la asta și putem lua o decizie împreună. Tatăl meu este de acord. Atunci vom avea timp să stabilim strategii și să chem acționarii. Părinții mei mă îmbrățișează înainte de a pleca. Îmi pare rău că trebuie să trec prin asta!, spun eu, sărutând obrazul mamei, încă neîncrezător că fratele meu ar putea face ceea ce a făcut.

Părinții mei pleacă, iar noi trei rămânem acolo, pentru ca Moretti să facă o copie de rezervă, să modifice parolele și să ne protejeze informațiile.

Cadu

Când ajung acasă, am impresia că tocmai am fost lovit de un camion. Doar gândul la tot ce am descoperit în acest weekend mă amețește. Îmi petrec restul nopții gândindu-mă cum este posibil ca fratele meu să fi făcut așa ceva. Zeca a fost întotdeauna un tip pe care l-am admirat, un om de afaceri de succes, competent și respectat în domeniul său. Conduce una dintre cele mai influente reviste de afaceri și politică din țară și a câștigat mai multe premii de-a lungul anilor.

Îmi amintesc că, înainte să preiau conducerea Be, revista făcea parte din grupul condus de Zeca, dar abia dacă era relevantă pentru afacerile lui. Tatăl meu mi-a dat revista ca pe un tip de „pedeapsă”, dar m-am îndrăgostit de meseria aceasta și am ajuns să lupt din greu pentru a face din Be una dintre cele mai bune reviste de modă din țară.

Privind în urmă, îmi vin în minte sclipiri de amintiri. Îmi amintesc că atunci când am primit primul premiu pentru revistă, Zeca a părut indiferent, de parcă nu era mare lucru. Ori de câte ori vorbeam cu el despre schimbările pe care le-aș face, respingea din start ideea ca și cum nu merita să își bată capul cu asta și mereu am crezut că se poartă astfel pentru că afacerea lui era „mai importantă” și aducea mai mulți bani companiei decât a mea. Acum, mă întreb dacă comportamentul lui nu a fost doar gelozie pură... Poate că nu-i convenea că „a pierdut” una dintre publicațiile sale, una pentru care era responsabil. Doar gândindu-mă la asta simt cum mă doare inima. El a fost întotdeauna eroul meu. A fost cel pe care l-am admirat cel mai mult, imediat după tatăl meu. Iar acum, tot ceea ce credeam se dovedea a fi o minciună. Eroul meu nu era altceva decât un mincinos. Cineva care a avut curajul să-i întindă o cursă propriului frate. Dacă nu aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut.

Dau drumul la muzică și mă așez în fața ferestrei mari din dormitorul meu. Este imposibil să nu mă gândesc la Mari când văd oceanul în fața mea. Închid ochii, iar imaginile cu ea apar ca un film în mintea mea. Apoi îmi amintesc de o noapte specială. Tocmai făcusem dragoste și pe pat strălucea o lumină intensă. S-a ridicat, s-a înfășurat într-un cearșaf și s-a dus la fereastră.

- *Ce este, iubito?*

- *Luna. Este uriașă. Este frumoasă. Se întoarce spre mine și nu pot să-mi rețin zâmbetul când o văd arătând atât de sexy, înfășurată în cearșafurile mele, cu părul dezordonat și un zâmbet pe față care îmi taie respirația.*

- *Nu.*

- *Nu, ce?*

- *Tu ești frumoasă. Mă ridic și o țin de mână, trăgând-o spre mine. Ea râde, trimițându-mi o căldură în tot corpul.*

- *Am crezut că eu sunt uriașă. Ea râde iar și eu devin serios.*

- *Ești perfectă, Mari. Ea dă din cap în acord, dar ochii ei spun altceva. Vorbesc serios. Nu îmi pasă dacă porți mărimea 34 sau mărimea 40. Ești frumoasă, așa cum ești. M-am îndrăgostit de femeia inteligentă, dulce, iubitoare și amuzantă care ești. Și îți iubesc corpul. Ești perfectă pentru mine, ești femeia mea ideală. O văd cum lacrimile îi curg din ochi și le prind cu degetul mare, zâmbindu-i,*

apoi buzele noastre se ating într-un sărut blând, plin de dragoste.

Deschid ochii și văd încă o dată oceanul cum se întinde în fața mea, dar acum imaginea este neclară din cauza propriilor mele lacrimi.

Deschid ochii și nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ziua aceasta. Îmi caut ceasul, apoi sar din pat; este ora nouă fără un sfert. Trebuie să fac repede un duș ca să ajung la birou la timp pentru întâlnirea cu acționarii.

Fug la baie, gândindu-mă că ar trebui să o sun pe Mari înainte de întâlnire și să încerc să vorbesc cu ea. Nu știu ce pot face să-mi cer scuze, dar trebuie să vorbesc cu ea cât mai curând posibil.

Fac un duș, îmi pun costumul și îmi iau servieta fără să mă opresc măcar să mănânc ceva. Mă simt prea rău ca să mai pot înghiți ceva. Îmi iau cheile de la mașină de pe raftul din sufragerie, iar când deschid ușa apartamentului simt că mă prăbușesc: tot ce aveam la Mari acasă se află așezat în două cutii mari în fața ușii. Habar nu aveam că lăsasem atâtea lucruri la ea. Deschid prima cutie, iar inima mi se strânge când văd rochia pe care o comandasem special pentru ea. Tot ce i-am dat se află în acea cutie. Întreaga noastră poveste se reduce la două cutii. Inima îmi bate repede și îmi este greu să respir. Am nevoie de toată forța de care sunt în stare să mă adun și să aduc cutiile înăuntru, în timp ce respir adânc și încerc să mă calmez. Ceea ce vreau cu adevărat să fac este să merg acasă la ea și să repar situația, dar știu că acum nu este momentul. Nici nu aș ști ce să spun în momentul acesta, cum să mă revanșez pentru toate lucrurile pe care i le-am spus.

Trântesc ușa apartamentului și mă îndrept spre garaj. Viața mea este o harababură, dar pentru a o pune la loc, va trebui să o iau încet, ca să nu încurc lucrurile din nou.

Mari

- Nu pot să cred că ai plecat și nici măcar nu mi-ai spus, Mari!, se plânge Lais, iar eu doar dau din cap fără să răspund, în timp ce mă îndrept spre dormitor.

Era șapte dimineața și deja plecasem și mă întorsesem de la Cadu. În timp ce Lais dormea, i-am pus toate lucrurile în două cutii, am chemat un taxi și le-am lăsat în fața ușii lui. Nu eram în stare să-l văd din nou după tot ce se întâmplase. Știind că încă mai aveam lucrurile lui, mă facea și mai nervoasă. Intru în cameră și Lais încă vorbește, dar abia o aud. Minte mea rătăcește departe, într-un trecut nu atât de îndepărtat, când mi-am dăruit inima singurului om care putea să o rupă în o mie de bucăți minuscule. Îmi dau jos hainele, îmi pun un tricou și mă urc în pat, trăgându-mi pătura peste mine, simțind cum mă înfășoară ca într-un cocon moale și protector.

- Mari!, se plânge Lais din nou când vede că nu ascult nimic din ceea ce spune.

- Îmi pare rău, fată!, îi spun, fără să mă uit la ea. Vreau doar să mă întorc la somn. Te rog! Ceva în vocea mea îi atinge în mod evident inima lui Lais, iar ea oftează, stingând în cele din urmă lumina.

- Bine. Sunt aici dacă ai nevoie de mine!, spune ea, iar eu cad într-un somn fără vise.

Clipesc de mai multe ori, încercând să văd prin întuneric. Mă trezesc speriată și confuză, încercând să mă trezesc dintr-un somn adânc. Încet, ochii mei se adaptează la lipsa luminii și amintirile pun din nou stăpânire pe mine. Nu plânge, te rog, nu plânge, mă rog în tăcere. Apoi, reușesc să surprind o conversație înăbușită. Verific ceasul de pe noptieră. Dorm de aproape paisprezece ore. Mă simțeam slăbită, dar vocile îndepărtate mă făceau din ce în ce mai curioasă. Oare Lais vorbea cu Rodrigo? Mă ridic încet, îmi iau un halat de satin aruncat pe scaunul din dormitor și mă duc în sufragerie. Îmi acopăr fața cu mâna și clipesc când văd lumină, iar vocile încetează brusc. Când privirile ni se întâlnesc, simt că întreaga cameră se învâрте în jurul meu și fac tot posibilul să nu cad.

- Ce naiba faci aici? Afară!, țip eu la el, apoi merg la bucatărie să iau ceva de mâncare.

- Lais, poți, te rog, să ne lași puțin?, întreabă el și, spre surprinderea mea, cea mai bună prietenă a meu se ridică și se duce la ușa din față.

- Nu vreau să vorbesc cu tine!, urlu eu și mă întorc spre Lais. Ce faci? Mă lași singură cu inamicul?

- Mari, aveți nevoie să vorbiți!, spune Lais, iar eu mă holbez la ea, nedumerită. Ascultă-l! Dacă după aceea tot nu vrei să-l mai vezi, atunci spune-i să plece. Dar trebuie să vorbiți! Pare serioasă, apoi pleacă, închizând ușa în urma ei. Dintr-o dată, totul pare prea mult. Simt că îmi tremură tot corpul și mă doare capul, până când o pereche de mâini mă ține, încălzindu-mi corpul. Încerc să-l alung, dar nu mă lasă.

- Șșș... Mari, lasă-mă să-ți explic! Dacă după aceea nu o să mai vrei să mă mai

vezi vreodată, o să înțeleg. Dar lasă-mă să-ți explic!

Eram gata să spun nu, dar ceva în ochii lui m-au făcut să-mi schimb părerea.

Mă așez pe canapea, simțindu-mă copleșită și aproape că mi-e greață gândindu-mă ce urmează să aud. Cadu se așază lângă mine, iar eu mă îndepărtez. Ochii lui par răniți când refuz să stau lângă el și, în adâncul meu, nu pot să nu mă simt puțin bucuroasă că îl doare. Am suferit prea mult în ultimele două zile. Știind că se simțea la fel, a adus un fel de ușurare inimii mele frânte.

- O, iubito..., spune el, iar eu mă uit lung la el.

- Ai spus că vrei să vorbești, iar eu sunt destul de amabilă să te ascult după tot ce ai făcut. Îți dau o șansă, pentru că Lais mi-a cerut asta. Dar să nu îndrăznești să mă iei cu „iubito”, pentru că atunci când m-ai dat afară din birou ca și cum aș fi fost un gunoi, nu a contat pentru tine. Îmi încrucișez brațele, fără să mă obosesc să-mi ascund sentimentele.

Mă uit la el și, pentru prima dată în acea seară, sunt atentă la felul în care arată. Barba începe să-i crească, ochii îi sunt roșii și umflați. Părul lui este la fel de dezordonat ca după o zi de muncă, dar departe de a arăta sexy ca în fiecare zi. Astăzi e doar dezordonat. Pare pierdut și trist și nimic din el nu seamănă cu omul încrezător pe care l-am cunoscut cândva.

- Îmi pare rău!, spune el, ținând capul în jos. Mi-aș dori să mă întorc în timp și să retrag tot ce am făcut și am spus. Nu meritai nimic din toate astea, Mari. Dar am vrut să am șansa să îți explic.

- Sunt încă aici să te ascult, nu?, răspund eu liniștită, încercând să-mi controlez nervii.

- Da, ești. Și sunt foarte recunoscător că îmi dai șansa să îți explic, spune el, tristețea sclipindu-i în ochi. Dau din cap și aștept să înceapă să vorbească. Sper doar că, după ce îl voi auzi, nu voi ajunge să-mi regret decizia.

Cadu

Respir adânc, trecându-mi degetele prin păr și căutând curaj pentru a începe să-i spun ce s-a întâmplat. Știam că asta va fi singura mea șansă de a-mi cere scuze. Aș face tot ce este necesar pentru a repara această situație urâtă. Părea rănită, tristă și dezamăgită și, în ciuda faptului că era o mare neînțelegere, știam că avea tot dreptul să se simtă așa.

Mă privește, iar eu îmi las capul în jos, apoi încep să-i vorbesc. Îi spun despre dosare, despre lucrurile pe care mi le-a spus Miguel și despre cât de mult m-a durut. Îmi deschid inima și o las să vadă ce este înăuntru: dezamăgirea, durerea, tristețea. Cât de pierdut și de zdrobit m-am simțit; cât de mult m-a afectat. Îi povestesc cum eram când m-a găsit Rodrigo și tot ce am aflat cu ajutorul lui Moretti în weekend.

Mari nu m-a întrerupt deloc. M-a ascultat cu atenție și nu a pus nicio întrebare. Părea că digeră toate lucrurile pe care i le spusese, încercând să-și dea seama cum viața fericită pe care o aveam devenise dintr-o dată un haos.

- Iar astăzi am avut o întâlnire cu acționarii. Zeca a fost îndepărtat de la conducerea revistelor pe care le gestiona, iar tatăl meu i-a luat locul. Toți cei implicați au fost concediați, iar consiliul de administrație se va reuni în câteva zile pentru a discuta dacă să ia măsuri legale împotriva lor sau nu.

- Și a acceptat pur și simplu?, întreabă ea, iar eu fac o mutră când îmi amintesc de dezastrul întâlnirii.

- A fost greu. Zeca a făcut o scenă, a încercat să rezolve lucrurile în felul lui, dar noi ne hotărâsem. Tatăl meu a spus că dacă nu pleacă singur, acționarii aveau voie să cheme poliția, ceea ce ar fi fost mult mai rău pentru el. Inspir adânc și mă apropii de ea, ținându-i mâinile în ale mele. Iartă-mă, Mari! Știu că m-am purtat rău cu tine, că ar fi trebuit să am încredere în tine, dar nu te pot pierde. Viața mea nu înseamnă nimic fără tine. Nici nu mă pot gândi cum ar fi viața mea fără tine. Știu că arăt și par nebun, iar când Mari se uită la mine, ochii îi sunt plini de lacrimi. O văd lăsându-și capul în jos și îmi dă drumul la mâini.

- Înțeleg. Chiar înțeleg, Cadu, cum te-ai simțit și știu că totul a fost doar o mare neînțelegere, dar nu mai putem fi împreună. Încrederea este fundamentul oricărei relații și nu mai am încredere în tine.

- Mari, te rog..., o implor eu, dar ea dă din cap.

- Îmi pare rău, Cadu! Te iubesc, dar m-ai umilit. Am părăsit compania însoțită de paznici, de parcă aș fi făcut ceva groaznic și nici nu știam ce se întâmplă!

- Dar eu nu am...

- Știu că nu ai vrut! Dar dacă ai fi vorbit cu mine în loc să mă acuzi, poate că nu am fi ajuns aici. La naiba, Cadu, viața mea s-a împletit complet cu a ta și apoi deodată m-ai lăsat de parcă aș fi fost nimic!

- Dar cum rămâne cu noi, Mari? Cu toate prin câte am trecut?

- O poveste fragilă? Bazată pe lipsă de încredere? Ți-am dat tot ce aveam, Cadu: dragostea mea, sentimentele mele; m-a confruntat cu oameni care m-au tratat ca și cum aș fi fost nimeni! Fratele tău m-a tratat ca pe un gunoi, spunând că nu merit să lucrez cu tine, cu atât mai puțin să fiu iubită ta... Dar am ignorat totul pentru că am crezut că iubirea noastră este suficientă. Și știi ce văd eu acum?, întreabă ea, iar eu scutur din cap, prea zdrobit ca să spun ceva. Doar dragostea nu este de ajuns. Merit mai mult. Merit să fiu iubită și respectată. Merit să mă simt iubită pentru ceea ce sunt. Merit încrederea completă a bărbatului cu care sunt, pentru că nu pot trăi cu frica de a-l pierde pe cel pe care-l iubesc de fiecare dată când se va întâmpla ceva, doar pentru că el preferă să creadă pe altcineva decât pe mine. Merit să fiu cu cineva care să mă venerateze, nu să mă umilească. Te iert, Cadu, pentru că înțeleg prin ce ai trecut. Dar nu m-aș ierta niciodată dacă aș ignora toate prin câte am trecut doar pentru a fi cu tine.

- Nu, Mari! Te rog, dă-mi o șansă. Te iubesc! Voi face tot ce vrei ca să te recuperez! Dacă nu mai vrei să lucrezi cu mine, eu... eu sunt disperat, iar ea neagă din cap și mă întrerupe.

- Nu, Cadu! Cu siguranță nu mai vreau să lucrez cu tine. Nu vreau nimic de la tine. Niciodată nu am vrut. Singurul lucru pe care mi-l doream era dragostea și încrederea ta, însă mi-ai refuzat și asta. Când iubim pe cineva cu adevărat, avem încredere în el. Dar ai luat tot ce simțeam pentru tine și le-ai aruncat la gunoi.

- Nu, Mari... Te iubesc. Lacrimile îmi curg din ochi și sunt disperat la gândul că o voi pierde pe femeia visurilor mele. Te rog, îngerul meu, dă-mi o șansă!

- Am nevoie de spațiu, Cadu. Trebuie să o iau de la capăt. Depart de tine.

- Nu voi renunța la tine, Mari. Nu voi renunța niciodată la tine. Promite-mi că mă vei lăsa să te recâștig!

Ea plânge și o trag spre mine. Plângem unul în brațele celuilalt până când ea mă împinge încet, îndepărtându-se în timp ce își șterge ochii și se ridică.

- Nu pot să-ți promit nimic, Cadu!, spune ea, privindu-mă în ochi. Apoi se întoarce și se duce în dormitorul ei, trântind și încuind ușa înainte ca eu să am șansa să merg după ea. Trupul îmi tremură și simt că panica de a o pierde pentru totdeauna pune stăpânire pe mine până când aud vocea lui Rodrigo în capul meu: „Va trebui să fii gata să te târăști înapoi la fata ta.” Și exact asta aveam să fac.

Trei săptămâni mai târziu...

Mari

Lais: Deci? Care este cadoul de azi? #LalaCurios #LalaVreaSăȘtie

Mari: Tocmai am ajuns acasă, nu l-am văzut încă! Hahaha

Au trecut trei săptămâni de când eu și Cadu ne-am despărțit. Din acea zi îngrozitoare când s-a încheiat povestea noastră, el a tot încercat să mă recâștige. Flori, ciocolată, cărți, muzică. Primeam un cadou diferit în fiecare zi, ceva care să-mi amintească de noi doi, cu o notiță scrisă de mână, o poezie sau, de cele mai multe ori, versurile unui cântec.

A fost foarte greu la început. A trebuit să o iau de la capăt... să învăț să trăiesc din nou. Tot ce știam mi-a fost luat. Am început un nou loc de muncă; fusesem chemată după interviu ca să lucrez cu Pierre, diplomatul care avea nevoie de un asistent. A trebuit să mă adaptez la o nouă rutină, la noi colegi, la noua mea viață. Cel mai greu a fost să stau departe de el. Asta m-a durut cel mai mult, mai ales că nu m-a lăsat să-l uit. Făcea în continuare orice ca să mențină legătura cu mine. Munceam din greu toată ziua, dar noaptea, când eram singură, amintirile puneau stăpânire pe mine. Încet-încet, sentimentele începeau să crească din nou în mine, odată cu manifestările lui de afecțiune... și iubire. Da, mă rănise profund prin ceea ce făcuse, dar încă aveam sentimente puternice pentru el, atât de profunde încât am ajuns să vorbesc cu singura persoană capabilă să mă înțeleagă: mama mea.

I-am spus totul. Mi-am deschis inima așa cum nu o făcusem niciodată. M-a ascultat fără să mă întrerupă, iar când am terminat mi-a pus întrebarea pe care o evitam cel mai mult.

- *Îl iubești pe Cadu?*

Exact așa, fix în inimă, direct, fără să-mi dea nici măcar șansa de a gândi. Așa că răspund în același mod, instinct pur, fără să mă tem că aș părea o fraieră în fața propriei male.

- *Da. Îl iubesc.*

- *Atunci de ce nu l-ai iertat, fata mea? Să știi că nu o să te aștepte toată viața. Dacă te iubește așa cum se pare că o face, și dacă tu îl iubești așa cum spui, atunci te porți prost, pedepsindu-vă unul pe celălalt pentru lucrurile care s-au întâmplat din cauza manipuleșilor altora, spune ea, apucându-mă de mână. Uite, dragă, să găsești persoana potrivită este ceva rar. Sunt atât de multe persoane în lume. A greșit? Da, dar dacă te gândești bine, și tu ai greșit, când ai trecut prin atâtea fără să-i spui.*

- *Așa crezi, mamă?*

- *Cred că trebuie să te hotărăști. Ori îl accepți înapoi ori renunți la el pentru totdeauna. Fii dreaptă cu el. Și asta, dragă, este ceva ce doar tu poți decide.*

M-am dus acasă și mi-am petrecut o bună parte din acea noapte stând trează, doar cu cântărețul meu preferat ținându-mi companie, în timp ce el cântă coloana sonoră a vieții mele.

Am început lucrul astăzi, hotărâtă să pun capăt suferinței noastre. Am așteptat să sosească „pachetul zilei”, cu intenția ca apoi să-l sun și să-i mulțumesc, apoi să-l rog să vină să vorbim. Probabil de aceea simțeam toți fluturii în stomac, acel sentiment că ceva important era pe cale să se întâmple.

Dimineața a fost una încărcată, însă am verificat ușa în mod constant, așteptând sosirea curierului. A apărut aproape de ora prânzului, mult mai târziu decât de obicei. Și, în loc de o cutie, cum primeam de obicei, mi-a livrat un plic mare. De îndată ce am rămas singură în birou, l-am deschis și am scos mai multe hârtii din el. Habar nu aveam ce erau. Una dintre ele era o scrisoare, scrisă de mână de Cadu. M-am gândit că ar trebui să încep cu asta.

Iubirea mea,

Astăzi s-au împlinit trei săptămâni de când ne-am despărțit, iar acesta a fost cel mai greu și mai dureros moment din viața mea. Nici măcar dezamăgirea simțită cu fratele meu nu m-a durut la fel de mult ca pierderea femeii pe care o iubesc.

Mi-am promis că voi face imposibilul pentru a te face să vezi cât de mult te iubesc. Să vezi că ai pe cineva care se gândește la tine tot timpul și care te admiră pentru femeia, iubita, profesionista și prietena care ești.

Nu te pot uita. Mirosul tău, râsul tău, ochii tăi. Sărutările tale sincere, îmbrățișările tale strânse. Felul în care îți încrețești nasul când te concentrezi. Expresia ta blândă când dormi în brațele mele.

Dorul de tine este nesfârșit, Mari. Am ascultat fiecare melodie pe care ți-am

dedicat-o, încercând să mă gândesc la ceva ce aş putea face pentru a te readuce în viața mea. Muzica noastră a fost prietenul meu în fiecare noapte nedormită. Am pierdut șirul de câte ori am fredonat „în noaptea asta nu e lună pe cer/ și nici ea nu e aici/ Nu mai știu unde să o caut/ Nu știu unde e”, de parcă acele cuvinte ar fi fost o mantră care te-ar fi putut aduce înapoi la mine.

Iar acum, trei săptămâni mai târziu, mă simt învins. Nu pentru că te iubesc, ci pentru că nu am fost în stare să păstrez cea mai mare comoară pe care am putut-o găsi. Astăzi, înțeleg cum te simți, chiar dacă îmi doresc să mă poți ierta complet. Știi că ceea ce am făcut a fost foarte, foarte serios și că poate fi de neiertat.

De aceea am luat o decizie foarte grea, Mari. În sfârșit, renunț. Plec din Brazilia. Nu mai conduc revista. Mi-am luat un concediu prelungit și nu știu când mă voi mai întoarce. Nu mai e nimic care să mă țină aici. Să stau aici doare prea tare. Nimic nu mai are sens dacă nu ești aici cu mine.

Am bagajele deja pregătite și o să plec curând. De fapt, până când vei primi asta, voi fi departe de Brazilia. În acest fel, nu voi fi tentat să vin din nou la tine să te rog să mă primești înapoi, punându-te încă o dată într-o poziție dificilă.

Împreună cu această scrisoare, vei primi un document și o cheie. Documentul îți acordă drepturi depline asupra casei din Itaipava. Înainte de a spune ceva, susținând că nu poți accepta o casă drept cadou, lasă-mă să îți explic: acea casă este adevăratul meu cămin. Este singurul loc în care am fost cu adevărat fericit. Am fost fericit acolo pe perioada copilăriei și a adolescenței mele cu bunicii mei. Am fost fericit acolo cu tine. Nu mai pot să revin acolo când locul este plin cu amintiri. Vreau să fie al tău și vreau să-ți aranjezi căminul acolo. Vreau să umpli acel loc cu copii și să fii cu adevărat fericită acolo, așa cum am fost și eu. Vreau să accepți acest cadou ca pe un ultim gest de dovadă a dragostei mele pentru tine și să fii sigură că, chiar și de departe, mă voi ruga pentru fericirea ta. Vreau să fii fericită și pe viitor să nu mai fiu o amintire dureroasă pentru tine.

Rodrigo se va ocupa de actele pentru casă dar, până atunci, acest document semnat de mine și înregistrat este de ajuns.

Din tot ceea ce am trăit, am rămas cu multe amintiri frumoase, dar și cu un adevăr dureros: „acel pentru totdeauna se termină mereu”.

Iartă-mă, Mari! Sincer.

Te iubesc.

Fii fericită!

Cadu

Las hârtiile pe birou, simțind cum îmi curg lacrimile pe față. Sentimentul de pierdere este imens. Era al meu, omul pe care l-am iubit și l-am pierdut. Mi-a dat – deși știa cât urăsc cadourile scumpe - lucrul care conta cel mai mult pentru el: casa bunicilor lui. Refugiul lui, locul pe care îl considera acasă. Mă simțeam confuză și, în același timp, inima mă durea mai mult ca niciodată.

Dintr-o dată, se aude sunetul telefonului meu mobil, scoțându-mă din acea stare catatonică. Verific ecranul și răspund, fără să-i dau șansa să vorbească.

- A plecat, Lais. L-am pierdut.

33

Londra

Cadu

Ziua a început puțin înnorată la Londra. Vremea, mai rece decât eram obișnuit, îmi invadează corpul, făcându-mă să tremur. Îmi strâng mai tare haina neagră pe corp, încercând să mă încălzesc. Mă uit în jur și ziua gri pare tristă. Ei bine, de fapt, cred că eu sunt cel care este trist, iar ziua aceasta se pare că este în asentimentul meu.

Respir adânc și merg pe trotuar spre hotelul unde sunt cazat, oprindu-mă la o cafenea. Mă uit la oamenii din jurul meu, amintindu-mi cât de diferit pare orașul de la ultima mea vizită aici. De fapt, doar mă face să mă gândesc cât de mult m-am schimbat eu în ultimul an.

Intru în cafenea și mă așez la o masă în colț. O chelneriță se grăbește să îmi ia comanda și, în timp ce ea se întoarce spre tezghea, telefonul meu începe să vibreze, anunțându-mă că am primit un mesaj.

Rodrigo: Omule, am nevoie să iei un document pentru mine azi, la 14.00 (ora locală) din fața de la London Eye. Este foarte important. Mulțumesc!

Eu: Ok

Slavă Domnului că London Eye este aproape. Mi-ar plăcea o plimbare. Am decis să-mi iau un an de repaus, să decid ce vreau să fac cu viața mea. Pierderile, dezamăgirea pe care am avut-o cu fratele meu și despărțirea de Mari m-au afectat mult prea mult și am nevoie de timp să mă gândesc, să-mi adun puterile

și să trec peste. Deși ceva îmi spune că nu voi putea trece niciodată peste pierderea femeii pe care o iubesc.

Chelnerița îmi aduce cafeaua și, în timp ce savurez băutura fierbinte, gândurile mele revin la ceea ce s-a întâmplat cu câteva zile în urmă.

Plecasem să iau prânzul și am decis să fac o plimbare pe plajă. A fost o zi frumoasă; cerul era albastru și mirosul brizei oceanului a adus o oarecare mângâiere sufletului meu îndurerat. Am fost puțin poetic, știu, dar, în același timp, eram atât de încrezător că va funcționa. M-am plimbat, gândindu-mă optimist la viitor, până când m-am uitat peste drum și am văzut-o. Mari era frumoasă; purta din acele rochii care îi puneau în valoare curbele seducătoare care mă înnebuneau. Verdele hainelor ei contrasta frumos cu pielea ei palidă, iar părul se unduia liber pe spate. Apoi l-am văzut pe cel care era cu ea. Un bărbat înalt, cu părul negru și îmbrăcat elegant îi spunea ceva, făcând-o să râdă. Apoi i-a atins fața, aranjându-i șuvițele de păr și s-a apropiat, de parcă urma să o sărute. M-a lovit ca o palmă peste față. Acolo, în acel moment, lumea mea s-a prăbușit și mi-am dat seama că o pierdusem pentru totdeauna și că tot ceea ce făcusem pentru a o recupera nu era deloc corect pentru ea. Am avut șansa să o fac fericită și am distrus totul. Acum, nu făceam altceva decât să o împiedic să fie fericită cu altcineva.

M-am întors repede la birou, gândindu-mă la toate astea. Acolo, în liniștea biroului meu, uitându-mă pe fereastră, gândurile mele au zburat la cum fuseseră ultimele luni cu ea. Mari m-a făcut să văd lumea altfel, acolo unde prețul lucrurilor nu conta, ci doar momentele din viața noastră. Fiecare zâmbet, conversație, mângâiere, nopți în care am ținut-o în brațe, râsete și priviri pe care le-am schimbat au însemnat totul pentru mine și, deși mă doare acum, nu aș schimba ceea ce am trăit cu ea pentru nimic în lume.

Apoi, uitându-mă la imensul ocean albastru din fața mea, m-am hotărât și m-am dus la ultimul etaj să vorbesc cu tatăl meu, care fusese repus în funcția de CEO

al grupului. Am vorbit aproape două ore despre sentimentele mele, despre planurile mele de viitor, despre companie și multe altele.

Tata mi-a sugerat că ar fi bine să-mi iau o pauză de la muncă și astfel să pot reflecta mai bine și să pot trece peste problemele cu care mă confrunt. Am decis să-i urmez sfatul și, astfel, mi-am planificat o călătorie, nu înainte de a discuta cu Rodrigo să demareze procedura de transfer a proprietății din Itaipava. Deoarece urma să dureze ceva timp, am decis să pregătesc formularul prin care îi făceam cadou casa Mariannei, apoi am semnat formularul și l-am înregistrat. Rodrigo mi-a zis că sunt nebun, însă voiam ca ea să aibă o parte din mine. Acea casă era refugiul meu, locul pe care îl vedeam drept adevărata mea casă, dar știam că nu mă voi putea întoarce niciodată acolo fără ea. Mi-am dorit din adâncul inimii ca ea să fie cu adevărat fericită, chiar dacă mă simțeam zdrobit știind că acea fericire nu o va trăi alături de mine. Însă dacă exista o șansă ca această casă să-i aducă puțină bucurie și să devină căminul ei, atunci eram bucuros să i-o ofer ca să poată avea cu ea mereu o bucată din bine. Rodrigo mi-a spus că sunt prea moale, dar eram doar îndrăgostit.

Îmi verific ceasul și sunt șocat să văd cât este ora. Am stat acolo, pierdut în amintiri, aproape o oră și jumătate. Era aproape două fără un sfert și trebuia să merg să ridic acel document pentru Rodrigo.

Me: Cu cine trebuie să mă întâlnesc la London Eye?

Rodrigo: Persoana va ști cine ești. Nu îți face griji! Trebuie să fug la o întâlnire. Vorbim mai târziu.

Exact ceea ce aveam nevoie. Să mă întâlnesc cu cineva pe care nici nu-l știam. Am plecat spre London Eye, ascultând muzică romantică la iPod și fiindu-mi și mai dor de Mari.

Mă opresc lângă casa de bilete. Mă sprijin de un perete, închid ochii și mă las absorbit de sunetul muzicii. Îmi trec mâna peste față, simțind asprimea bărbii pe care o lăsasem să crească și respir adânc. Dintr-o dată, simt pe cineva lângă mine și deschid ochii. Sunt șocat, cred că am halucinații.

- Hei!, spune ea. Mari este chiar acolo, în fața mea, cu fața îmbujorată, într-o haină albă, cu părul fluturând în vânt. Simt cum întreg corpul se încălzește în prezența ei și nu știu ce să răspund.

După câteva secunde, reușesc să rostesc doar:

- Mari? Ce... Ce faci aici?

- Am venit să-ți dau asta.

Îmi întinde un plic, pe care îl recunosc ca fiind cel pe care i l-am trimis și simt o durere și mai ascutită care pune stăpânire pe corpul meu când îmi dau seama că îmi refuză cadoul. Îmi las capul în jos. Nu-mi pot stăpâni durerea și las lacrimile să-mi curgă în voie.

Mari

După ce am primit scrisoarea lui Cadu, nu știam ce să fac; mă simțeam disperată. Lais m-a ajutat să văd că era timpul să fac o schimbare, să las deoparte sentimentele negative și să îmi aduc acasă bărbatul pe care-l iubesc.

Am vorbit cu Pierre, șeful meu, care mi-a dat câteva zile libere de la serviciu ca să merg la Londra să-l văd pe Cadu. A spus ceva de genul: „Noi, francezii, nu putem rezista când ne cheamă l’amour”. Și nu puteam decât să-i mulțumesc pentru generozitatea lui.

Lais și Rodrigo m-au ajutat să mă pregătesc pentru călătorie, la fel și cu actele pe care le-am adus.

Aceasta era prima mea călătorie internațională pe cont propriu. Da, eram puțin panicată. Am avut norocul să stau lângă o doamnă în vârstă căreia am ajuns să-i spun povestea mea. Când am ajuns la partea în care i-am explicat de ce plec la Londra, deja avea ochii în lacrimi, iar un alt grup de pasageri de lângă noi ascultasera și ei toată povestea.

Când am aterizat pe aeroportul Heathrow, doamna în vârstă s-a oferit să mă conducă până la hotel și mi-a dat instrucțiuni despre cum să ajung la London Eye. Mă uit în jur și îl văd lângă intrare. Este frumos, îmbrăcat tot în negru, cu o haină care îi vine absolut minunat și cu mănuși de piele. Pare abătut, barba se pare că și-a lăsat-o să crească destul de mult, dar, doar privindu-l, îmi încălzește inima. Are ochii închiși, așa că mă apropiu de el, oprindu-mă la doar câțiva centimetri distanță. De parcă mi-a simțit prezența, deschide ochii și pare șocat.

Cred că Rodrigo chiar a reușit să ascundă faptul că vin.

- Hei!, spun eu, iar el se uită atât de intens la mine, încât îmi simt fața roșind. Nu răspunde, ci doar stă acolo, privindu-mă câteva secunde până când glasul lui se aude aproape într-un murmur.

- Mari? Ce... Ce faci aici?, întreabă el cu adevărat surprins.

- Am venit să-ți dau asta. Îi întind apoi plicul cu actele de la casă. Dintr-o dată, o sclipire apare în ochii lui, semn că recunoaște plicul, apoi își lasă privirea în jos și începe să plângă, nemaiputându-și ascunde tristețea. Respir adânc, controlându-mi dorința de a-l trage spre mine, apoi continui:

- Îmi pare rău, dar nu pot accepta!

Ridică apoi capul și mă privește în ochi.

- Ma...

- Nu pot să accept asta, Cadu!, spun eu, iar el se uită la mine, încercând să-și dea seama ce vreau să spun. Îi întind din nou plicul ca să-l poată lua. Se uită la plic, apoi din nou la mine. Ridică mâna și o văd tremurând. Fac tot posibilul să-mi mențin expresia feței impasibilă.

- Deschide-l, te rog!, spun eu.

Ochii lui devin curioși, apoi încuviințează din cap și deschide plicul, scoțând documentul. Cadu se uită din nou la mine și îi fac semn să citească ce e în el. La început, nu pare foarte interesat, de parcă ar ști exact ce va găsi. Dar apoi, se întâmplă magia. Deschide ochii surprins, rămâne cu gura deschisă, iar respirația îi devine neuniformă. Bingo!

- Dar... Mari... Ce? Privirea lui se întoarce spre mine, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Documentul era exact ca cel pe care mi-l lăsase, cu excepția faptului că acum conținea și numele lui lângă al meu. Zâmbesc și spun, încercând să-mi păstrez încrederea în voce:

- Pot accepta acest cadou doar dacă ești cu mine, Cadu. Pentru că nu are sens să ai o casă dacă bărbatul pe care îl iubesc nu este cu mine.

- O, Doamne! Oftează, zâmbește și mă trage în brațele lui într-o îmbrățișare foarte strânsă, care îmi încălzește corpul și îmi dă, în sfârșit, un sentiment de apartenență.

- O să mă ierți, iubirea mea? Iartă-mă! Te iubesc atât de mult!, spune el, trecându-și degetele prin părul meu și sărutându-mă pe față în timp ce râd, fericită că sunt din nou cu el.

- Ce s-a întâmplat de te-a determinat să vii la Londra, Cadu? Eram gata să vorbesc cu tine când mi-ai trimis ultima scrisoare.

- O, Mari... Îmi mângâie fața, ochii i se luminează de căldură și dragoste, apoi începe să-mi explice. Cu o zi înainte să-ți trimit scrisoarea, mă plimbam pe plajă la prânz, gândindu-mă la tine. Zâmbește, dar e trist. Te-am văzut pe partea opusă a străzii. Erai cu un bărbat. Vorbeați, iar el ți-a dat părul la o parte de pe față și s-a aplecat să te sărute. M-am întors la birou crezând că mi-am ratat șansa și că meriți să mergi mai departe și să fii fericită. Chiar dacă asta mă omora.

- O, Cadu! Îi țin fața în mâini, simțind că barba lui îmi zgârie ușor pielea. Acela era Silvio, un vechi coleg de școală. Ne-am întâlnit la restaurant și ne-am oprit să vorbim. M-a sărutat, dar pe obraz.

Face ochii mari, își duce o mână la frunte, apoi clatină din cap. Încep să râd și să-l tachinez.

- Ai fost gelos?

Mă privește în ochi și dă din cap. Stăm tăcuți câteva secunde, uitându-ne unul la altul, până când își trece din nou degetele prin părul meu și mă trage într-o îmbrățișare strânsă.

- Am fost un prost, nu-i așa? Am înțeles totul greșit! Mă vei ierta, Mari? Îmi mai dai o șansă să te fac fericită? Te iubesc atât de mult încât nu știu dacă pot suporta să te privesc plecând din nou.

Mă eliberez puțin din îmbrățișarea lui și îl privesc în ochi.

- Firește că te iert. Dar și tu trebuie să mă ierți pe mine. Nu am fost sinceră cu tine, ar fi trebuit să-ți spun ce se întâmplă. Ar fi trebuit să am încredere în tine.

Mă strânge din nou într-o îmbrățișare, lăsând o urmă de sărutări pe fața mea, pe păr, pe gât.

- Nu pot să cred că ești aici! Fața lui, o umbră tristă înainte, s-a schimbat acum în chipul unui bărbat cu adevărat fericit.

- Și nu-mi vine să cred că m-ai făcut să traversez un ocean, într-un avion, singură!, spun eu râzând, iar el mă ridică în brațe, râzând și el.

- Țiți promit, Mari, că nu vei mai fi singură niciodată. De acum încolo, vom fi împreună pentru totdeauna.

Mă lasă jos și, ținându-mă în continuare cu tandrețe, îmi atinge buzele cu buzele sale într-un sărut intens și plin de promisiuni tăcute. La fel de ușor cum a început, se retrage și mă privește în ochi. Zâmbim unul altuia și, înainte să-mi dau seama ce face, se așează în genunchi, ținându-mă de mână.

- Mariana, promit să nu mă îndoiesc niciodată de nimic din ce spui. Fie că este ceva serios, legat de slujbele noastre, sau tu furându-mi cearșaful în timpul nopții. Promit să te iubesc, să te respect și să fac tot ce-mi stă în putere pentru a te face fericită. Promit să ne umplem casa de la munte cu copii și că voi fi cel mai bun tată care pot fi. Promit să te iubesc în fiecare zi și în fiecare noapte, mereu, și nu te voi mai lăsa niciodată să pleci din viața mea. Promit că voi face

din tine casa mea, iar eu voi fi căminul tău, astfel încât să nu ne mai putem despărți niciodată. Nu am un inel, dar promit că mă voi revanșa dacă spui că te vei căsători cu mine!, spune el zâmbind. Ochii îi strălucesc ca ai unui băiețel în preajma cadourilor de Crăciun. Este tăcut, așteptând răspunsul meu, iar eu zâmbesc fericită.

- Este cumva o cerere? Pentru că nu te-am auzit întrebând... El râde și mă ține de mână, mângâindu-mi degetele.

- Te căsătorești cu mine, Mari?

- Da!, răspund încântată, iar el se ridică, ținându-mă în brațe, amândoi având lacrimi de bucurie în ochi. Dintr-o dată, auzim aplauze, iar când ne uităm în jur, îi vedem pe vizitatorii London Eye care bat din palme, zâmbind și spunându-și cât de frumoasă este dragostea. Dăm din cap în semn de mulțumire, complet stânjeniți, dar fericiți, și plecăm mai departe.

Mergem ținându-ne de mână, iar apoi el spune:

- Nu m-am gândit vreodată că vei reuși să schimbi actele pentru casă atât de repede.

- Am un avocat grozav!, răspund eu râzând.

Nu aș fi putut să păstrez casa niciodată, chiar dacă a fost oferită într-o manieră atât de altruistă. Ea era cea mai mare sursă de fericire a lui. Astfel mi-a arătat nu

doar cât de mult mă iubea, ci și faptul că era dispus să renunțe la tot pentru fericirea mea. Înainte de a veni la Londra, l-am pus pe Rodrigo să redacteze un document pe care urma să-l înregistreze și să demareze procedurile finale conform condițiilor mele. Casa era acum a noastră, dar doar Cadu o putea vinde. În acest fel, înțelegea că îi acceptam darul, însă casa continua să rămână moștenirea lui.

- Nu-mi vine să cred că ești aici!

- Sunt!, spun eu și începem să râdem amândoi.

- Nu o să te mai las să pleci niciodată!

- Ar fi bine să nu o faci. Nu mai vreau să călătoresc vreodată singură!

- O, nu o vei face! De acum înainte vei călători cu mine. Mă voi ține de tine ca guma de mestecat.

- Prietenii noștri vor spune că suntem tipul acela de cuplu insuportabil.

- Nu-mi pasă! Cu cât vor spune mai multe, cu atât mă voi lipi și mai mult de tine. Și o să fac tot felul de chestii romantice și siropoase.

- Hei! Îmi plac chestiile romantice!

- Știu. Și ți-a plăcut și cererea mea.

- Abia aștept să văd reacția lui Lais când o să-i spun că m-ai cerut în căsătorie chiar în fața London Eye! Și în genunchi!

Oftez, iar el râde, trăgându-mă în brațele lui și sărutându-mă.

- Te iubesc, Mari!, spune el, cu buzele lipite de ale mele.

- Și eu te iubesc, Cadu!

Epilog

Şase ani mai târziu...

Mari

Mă uit în jur la grădina cu flori și nu pot să nu zâmbesc. Casa din Itaipava era minunată, înconjurată de flori superbe care ne colorează și ne fac căminul și mai fericit.

Astăzi este în sfârșit ziua în care Lais și Rodrigo se căsătoresc. După tot acest timp împreună și având o fetiță de doi ani, care aleargă prin grădină urmărindu-l pe Léo, fiul nostru de aproape trei ani, au decis să oficializeze lucrurile. Relația lor era foarte solidă și, în ciuda faptului că Rodrigo a cerut-o în căsătorie de nenumărate ori, Lais a decis abia recent să accepte. Nu s-a gândit niciodată prea mult la căsătorie, dar acum cred că s-a lăsat influențată de vestea pe care urma să i-o dea lui Rodrigo în noapte nunții: urma să apară un nou membru în familia lor.

Zâmbesc gândindu-mă la sarcina lui Lais și mă mângâi pe burta destul de proeminentă acum. În doar patru luni se va naște Luciana și abia așteptam să văd chipul fiicei mele. Când Cadu a aflat că va fi din nou tată, a fost atât de fericit încât ai crede că tocmai câștigase la loterie. Ținând cont de faptul că sarcina era abia la început, am decis să ne întoarcem la Londra, așa cum făceam în fiecare an pentru a ne sărbători aniversarea.

După propunerea lui romantică de la London Eye, am petrecut aproape o lună la Londra, plimbându-ne prin oraș și bucurându-ne unul de celălalt, până când, într-o dimineață, când m-am trezit, l-am surprins privindu-mă diferit. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a spus că voi deveni soția lui în acea zi. Și așa am și făcut. Ne-am căsătorit la consulatul brazilian din Londra, într-o ceremonie pe care o plănuise ca o surpriză, iar câteva săptămâni mai târziu, ne-am căsătorit într-o biserică cu familia și prietenii noștri alături de noi.

De atunci, relația noastră s-a bazat pe dragoste adevărată, respect și afecțiune reciprocă. Am început să lucrez din nou cu el la revistă, dar acum ocupam un post executiv în zona administrativă. Ne-am petrecut primii ani ai căsniciei dedicându-ne unul altuia și relației noastre. Când am aflat, câțiva ani mai târziu, că sunt însărcinată cu Léo, fericirea noastră mi s-a părut deplină.

- Arăți minunat stând acolo lângă flori, cu fața aceea visătoare. Simt că o pereche de mâini îmi înconjoară corpul și nu pot să nu zâmbesc.

- Mă uitam la copii, spun eu zâmbind, iar Cadu râde.

- Cred că te gândeai la mine.

- Cred că te gândești prea mult la tine. Râdem amândoi și mă întorc spre el, iar el mă cuprinde cu brațele de parcă ar fi fost făcute pentru mine.

- Vino, iubito, de aude muzica noastră!, spune el, ducându-mă înapoi la petrecere. Trupa pe care am angajat-o începea să cânte primele note ale melodiei pe care am dansat la nunta noastră, care devenise melodia noastră specială. Cadu mă duce pe ringul de dans improvizat și, unul în brațele celuilalt, începem să dansăm, cântând împreună versurile.

Știu că te voi iubi

Toată viața mea, te voi iubi

La fiecare rămas bun, te voi iubi

Da, te voi iubi cu disperare.

Cadu

Închid ochii când simt capul Mariannei odihnindu-se pe pieptul meu, bucurându-mă de aceste momente prețioase. Nu pot să nu mă simt fericit că o am acolo, în brațele mele.

Călătoria noastră nu a fost întotdeauna ușoară. Ne-a luat mult timp să vedem că eram meniți să fim împreună; am reușit să trecem peste momentele grele legate de problema cu Zeca. El, din păcate, după ce a fost destituit de la conducere, a suferit un infarct și a devenit ulterior dependent de soția sa ca urmare și a altor probleme de sănătate. Partea bună în toate astea este că a ajuns să-și dea seama de propriile greșeli și să regrete tot ce a făcut atunci când a încercat să ne facă rău și aproape ne-a despărțit pe mine și pe Mari pentru totdeauna. Da, eu și Mari ne-am mai certat de-a lungul timpului, dar dacă cineva ne-ar fi întrebat dacă suntem fericiți împreună, am fi răspuns cu siguranță da. Eram cu adevărat fericiți.

Eram nerăbdător și entuziasmat să fiu din nou tată și să văd acea casă plină de copii, așa cum trebuia să fie. În astfel de momente, aproape că îmi puteam simți bunicii aproape și știam că ar fi fost fericiți să vadă familia noastră crescând astfel. Acolo, în acea grădină colorată, erau oamenii care contau cu adevărat pentru noi. Părinții lui Lais și Rodrigo, prieteni apropiați, socrii mei, părinții mei, copiii și soția mea. Toată familia mea. Aceste momente erau perfecte și mă simțeam recunoscător, mai ales soției mele pentru că îmi oferise încă o șansă să fiu fericit alături de ea, femeia pe care o voi iubi toată viața.